

Đại Minh Tinh Và Thợ Săn Ảnh

Contents

Đại Minh Tinh Và Thợ Săn Ảnh	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11	17
12. Chương 12	20
13. Chương 13	21
14. Chương 14	25
15. Chương 15	28
16. Chương 16	30
17. Chương 17	32
18. Chương 18	33
19. Chương 19	36
20. Chương 20	40
21. Chương 21	44
22. Chương 22	47
23. Chương 23	50
24. Chương 24	51
25. Chương 25	53
26. Chương 26	57
27. Chương 27	60
28. Chương 28	62
29. Chương 29	65
30. Chương 30	67
31. Chương 31	68

Đại Minh Tinh Và Thợ Săn Ảnh

Giới thiệu

Lưu ý : Thẻ loại đam mỹ Anh chỉ biết người này rõ ràng yếu đuối vô cùng, lại vẫn hết lần này đến lần

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-minh-tinh-va-tho-san-anh>

1. Chương 1

Hứa Minh Ưu đã chẳng nhớ rõ đây là lần thứ mấy cậu theo đuôi Trình Tư, ba lần, năm lần, cũng có thể nhiều hơn thế nữa, nhiều đến độ dù nhắm mắt lại cậu vẫn biết người kia sẽ có hành động gì tiếp theo.

Dựa vào cửa xe hút 1 điếu thuốc, đợi đến khi hút gần xong thì rút điện thoại từ tổng tuđi quần ra nhìn qua, sau đó lái xe rời đi.

Xét về mặt nào đó, 1 thợ săn ảnh như cậu, nếu k tính đến người nhà và bạn bè anh ta ra, thì có thể coi là người hiểu Trình Tư nhất.

Nhận thức này luôn khiến cậu nhớ đến 1 câu nói: Người lạ quen thuộc nhất.

Lúc này, quả nhiên đúng như lời Hứa Minh Ưu đoán, người lạ quen thuộc nhất kia đang dựa vào cửa xe châm thuốc hút.

Tám giờ tối, đèn ở bãi đỗ xe hơi tù mù, điểm sáng đầu điếu thuốc lúc tỏ lúc mờ giống như đang hô hấp vậy.

Giữa màn khói thuốc mờ ảo, Trình Tư lặng yên tựa 1 bức tượng.

Hứa Minh Ưu nghĩ, tổng biên tập nói không sai, người này, chỉ cần anh ta đứng đâu thì nơi đó là 1 bức tranh.

Năm 22 tuổi, Trình Tư vụt sáng nhờ ca khúc “Thuyền” tự sáng tác và viết lời. Trong 6 năm tiếp theo, tổng cộng anh phát hành 5 album, càng ngày càng hấp dẫn, càng ngày khiến cho người khác khen ngợi không thôi.

Trời cao quả thật quá thiên vị, dường như những gì tốt đẹp nhất trên đời đều cho anh ta cả: ngoại hình, anh tuấn, tài năng thiên bẩm, sự nổi tiếng k gì sánh nổi... Tuổi tác k lớn nhưng lại có dc tư thái như 1 vị thiên vương vậy.

Vào lúc mọi người đang chờ đợi không biết album thứ 6 của anh ta có gì bất ngờ thì Trình Tư lại bị dính vào 1 vụ bê bối: Anh ta bị tố cáo cưỡng hiếp 1 người hâm mộ 17 tuổi.

Mặc dù vụ án về sau đó không đủ chứng cứ mà bên nguyên cáo phải rút đơn kiện, có điều áp lực của dư luận về sự việc này đã khiến anh ta không thể không rút khỏi giới giải trí, ra nước ngoài.

Đối vs hành động đó, có người bất ngờ, có người tiếc nuối, có người khịt mũi khinh thường, nhưng nhiều hơn cả là cảm khái cho 1 vị thiên vương tài năng như vậy, chẳng ngờ chỉ trong 1 đêm mà tinh thần sa sút đến độ phải lưu lại nơi đất khách quê người.

Giới giải trí, chìm nổi thăng trầm, chẳng qua chỉ là sớm chiều mà thôi.

Anh ta thành lập 1 phòng làm việc riêng của mình, tiếp tục tham gia vào những hoạt động có liên quan đến âm nhạc, có điều k trực tiếp đứng hát nữa mà chỉ viết ca khúc.

Chẳng qua những gì của 5 năm trc, dấu vịnh quang hay tai tiếng, tất cả lại lần nữa nổi sóng, những đề tài liên quan đến Trình Tư chưa từng ngơi nghỉ.

Hứa Minh Ưu nhắc máy ảnh, quan sát Trình Tư trong ống kính: Anh ta rút điện thoại ra nhìn, sau đó ngồi vào xe.

Hứa Minh Ưu biết, hành trình của mình và Trình Tư lại bắt đầu rồi.

2. Chương 2

Hứa Minh Ưu làm phóng viên ảnh cho 1 tòa soạn báo chuyên về mảng giải trí tên là “Tin sao”. Nói “phóng viên ảnh”, thực ra bản chất cũng chỉ là thợ săn ảnh mà thôi. Đây quả thật không thể coi là 1 công việc “có mặt mũi” cho lắm, nhưng bản thân cậu cũng chẳng mấy để ý.

Tính cách Hứa Minh Ưu hướng nội, không viết được những bài báo khiến người khác đọc tựa phải tròn mắt, cũng k có mồm mép sắc sảo linh hoạt, ưu điểm lớn nhất của cậu chính là sự chuyên tâm. Bởi vậy công việc này phải nói là rất hợp, ít nhất nó cũng miễn cho cậu phải chịu những nỗi khổ về vấn đề giao tiếp.

Hơn nữa Hứa Minh Ưu dường như trời sinh đã có thiên phú về mảng này, ngay đến tổng biên tập cũng phải khen: Ảnh Tiểu Hứa chụp lượng tin tức lúc nào cũng vô cùng lớn.

Bởi vậy, từ sau khi Trình Tư quay lại giới giải trí, tổng biên tập đã để Hứa Minh Ưu quan tâm đặc biệt đến anh ta. Ngôi sao lớn này, cho dù chỉ là nháy mắt, uống ngụm nước thôi thì cũng đều là tin nóng cả.

Nói ra thì, khả năng cắt đuôi của thợ săn ảnh Trình Tư cũng thuộc hạng nhất nhì. May mà Hứa Minh Ưu chuyên tâm và nhẫn nại, bị cắt đuôi vài lần liền rút dc chút bí quyết theo dõi anh ta. Đôi lúc Hứa Minh Ưu nghĩ lại cũng không khỏi thấy buồn cười: Đại minh tinh và thợ săn ảnh quả đúng là đối thủ trời sinh.

Hứa Minh Ưu theo xe Trình Tư đến 1 công viên có phần hẻo lánh.

Đây dường như không phải lần đầu tiên Trình Tư đến chỗ này, anh ta thông thạo đồ xe phía sau 1 cây long nhãn cành lá sum sê, sau đó hạ cửa kính xuống, lười nhác dựa vào cửa xe.

Đêm mùa xuân, nhiệt độ rất dễ chịu, người trong công viên cũng k ít: Trẻ con nghịch ngợm chơi đùa, các bà các cô thì khiêu vũ, cũng có người nói chuyện cười vui.

Trình Tư quan sát rất nhập tâm, mà Hứa Minh Ưu cách anh ta 1 đoạn lại ngạc nhiên.

Ban ngày lãnh đạo bộ phận đa đặc biệt dặn dò hôm nay là sinh nhật Trình Tư, khả năng sẽ có tư liệu quý báu cậu để tâm quan sát nhiều hơn nhưng cả ngày hôm nay. Nhưng cả ngày hôm nay anh ta chỉ ở trong phòng làm việc, đến tối lại tới nơi này ngồi ngẩn người, không mừng sinh nhật sao?

Có lẽ vì ảnh hưởng từ gia đình, Hứa Minh Ưu vẫn luôn cho rằng sinh nhật là 1 ngày vô cùng quan trọng ngay đến cha mẹ cậu cũng đều dặn mỗi năm gọi điện nhắc nhở con mình phải ra ngoài ăn 1 bữa thật ngon hay mời vài người bạn cùng chúc mừng 1 chút. Một ngày quan trọng như vậy, Trình Tư lại 1 mình chạy đến công viên, hình như đến cơm anh ta còn chưa ăn.

Hứa Minh Ưu nhú mày nhìn chiếc ô tô cách đó k xa, đột nhiên thấy Trình Tư bước ra ngoài, cậu lập tức cầm máy ảnh lên, chú ý xung quanh xem phải chẳng người nào mới tới. Kết quả, anh ta chỉ chạy đến bên 1 bà bác nói gì đó, sau đó học theo động tác của bà mà lắc lư thân mình

Hứa Minh Ưu không nhịn dc bật cười.

Động tác khiêu vũ của đại minh tinh trông thật chẳng ra làm sao, nhưng anh ta lại cực kỳ nghiêm túc nhảy. Mấy bác gái bên cạnh thấy thú vị cũng đứng cả lại hướng dẫn anh ta.

Hứa Minh Ưu bấm máy liên tục, chụp 1 loạt hình, sau đó chậm rãi xem lại. Máy bức ảnh này chuyển đến tay đồng nghiệp rồi, tới lúc cậu nhìn thấy lần nữa e đã bị gắn thêm 1 hàm nghĩa khác.

Cậu đã có thể đoán ra chúng đc đính kèm vs dòng chữ gì: “Thiên vương xuống dốc, 1 mình lặng lẽ qua sinh nhật.”, “Trình Tư ra ngoài, nghi vấn say rượu phát điên” gì gì đấy.

Nghĩ đến đây, Hứa Minh Ưu bỏ máy ảnh xuống.

Ở bên kia, Trình Tư cũng đã nhảy xong.

Anh ta quay lại xe, tiếp tục nằm bò bên cửa sổ, một chốc nhìn điện thoại, một chỗ lại quan sát người xung quanh trông đáng vẻ rất nhàn rỗi.

Hứa Minh Ưu cứ nhìn anh ta như thế, nhìn từ xa, nhìn 1 Trình Tư mờ mờ ảo ảo.

Cậu nghĩ, đây đúng là 1 tối kỳ quái.

Đúng thế, đây chính là 1 tối kỳ quái.

Đến ngay cả 1 người trước nay luôn lù lù như Hứa Minh Ưu mà chẳng hiểu sao cũng bị kích động, cả người trở nên choáng váng, mơ hồ. Đợi đến khi tỉnh lại thì trên tay đã cầm 1 hộp sữa chua và 1 chiếc bánh gato đứng ở trước cửa xe Trình Tư.

Trình Tư đang nhìn cậu đầy khó hiểu.

Lòng bàn tay Hứa Minh Ưu ướt đầy mồ hôi, cậu căng thẳng.

Quang minh chính đại xuất hiện trước mặt người mình vẫn luôn theo dõi thế này khiến cậu có cảm giác như mình đang “ra đầu thú” vậy.

May mà bây giờ đang là buổi tối, cậu còn cố ý đội thêm 1 chiếc mũ nữa, chắc Trình Tư không nhận thấy có gì đặc biệt đâu.

Dù vậy Hứa Minh Ưu cũng chẳng dám nhìn anh, cật lực cúi gầm mặt xuống, kéo sụp mũ, nói vs vẻ không mấy tự nhiên: “Chào, chào anh, xin hỏi anh Trình Tư đúng không, đây là hàng của anh.”

Trình Tư lắc đầu: “Tôi không đặt hàng, cậu nhầm rồi.”

Hứa Minh Ưu: “Anh Trình Tư, biển số xe A9848 đỗ dưới cây long nhãn ở công viên Thiên Trường, không sai đâu.”

Cậu dường như sức nhớ ra điều gì, lại vội vàng bổ sung: ” A, ừm, thật ra có người đến tiệm của chúng tôi nhờ chuyển hàng đến cho anh, anh yên tâm, đã trả tiền trước rồi.”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Hứa Minh Ưu lúng túng đứng ở đó.

Kích động lúc này đã dần dần biến mất, cậu bắt đầu hơi hối hận vì hành động vô duyên vô cớ của mình.

Đúng lúc cậu cân nhắc xem có nên chạy trốn luôn không thì Trình Tư cuối cùng cũng nhận lấy túi đồ, hỏi: ”Người đặt hàng còn nói gì nữa không?”

Hứa Minh Ưu yên lặng một lúc, khẽ gật đầu, nhẹ giọng đáp:

“Anh ta nói, chúc anh sinh nhật vui vẻ!”

3. Chương 3

Từ hôm đó đến nay đã tròn 1 tháng, Hứa Minh Ưu vẫn chưa gặp lại Trình Tư.

Cậu bị tổng biên tập phái đi lấy tin từ các hoạt động bên lề trong liên hoan phim điện ảnh ở nước ngoài, mỗi ngày đều bận đến chóng mặt.

Thi thoảng có lúc rảnh rỗi, thứ khiến cậu nhớ nhiều nhất lại là mất bức ảnh Trình Tư học các bác gái khiêu vũ ở công viên ngày ấy.

Số ảnh hôm đó cậu đã xóa sạch.

Lý do làm thế, nói ra thì có vẻ quái đản.

Trong những người nổi tiếng mà Hứa Minh Ưu đã từng theo đuôi, Trình Tư là đối tượng cậu đi theo nhiều lần nhất, thời gian dài nhất. Dưới tình huống đặc biệt đó, họ đã từng cùng nhau trải qua rất nhiều sự việc: nhìn anh ta làm việc, cùng anh ta lái xe đi hóng gió, ngắm anh ta ngủ người...

Chính bởi vậy Hứa Minh Ưu cảm thấy, Trình Tư giống như 1 người bạn đặc biệt của mình.

Xóa những bức ảnh đó, xem như tặng anh ta 1 món quà sinh nhật đi.

Mặc dù, Trình Tư hoàn toàn không quen biết cậu.

Sau khi từ nước ngoài trở về, Hứa Minh Ưu nghỉ ngơi vài ngày xong tiếp tục bắt tay vào làm việc.

Tòa soạn đã lên kế hoạch khá lâu từ trước, mời dc 1 ngôi sao rất nổi tiếng đến tham gia phỏng vấn. Nơi phỏng vấn là chỗ làm việc của đối phương, tòa soạn của Hứa Minh Ưu đi theo phụ giúp, thuận tiện chụp vài tấm hình.

Có điều, khi tới đến nơi rồi mới phát hiện, người nhận phỏng vấn hóa ra là Trình Tư.

Thời khắc bước vào phòng làm việc của Trình Tư, Hứa Minh Ưu có cảm giác như đang mơ.

Phản ứng đầu tiên về phía hàng cây đối diện, bởi vì cậu đã ở chỗ đó chụp lén không biết bao nhiêu lần.

Nơi này, là 1 tòa biệt thự nhỏ xây bên cạnh hồ, chỗ Trình Tư hay ngồi nhất là 1 phòng kính trong suốt, ánh sáng vô cùng tốt, đó là nơi diễn ra buổi phỏng vấn.

Trình Tư chào hỏi phóng viên, còn tự mình mời trà rót nước.

Chị Dương nói thầm vs Hứa Minh Ưu: “Xem ra đại minh tinh này không giống như lời đồn, không kiêu ngạo chút nào cả.”

Hứa Minh Ưu không đáp lại, chỉ 1 mực cúi đầu thiết lập thông số máy ảnh của mình, biểu hiện có hơi thất thần. Dù vậy chị Dương cũng không để ý, Hứa Minh Ưu trước nay vẫn ít nói, chị đã quen rồi.

Rất nhanh buổi phỏng vấn bắt đầu.

Bởi vì phỏng vấn theo hình thức trò chuyện thân mật nên không khí vui vẻ nhẹ nhàng.

Dựa theo yêu cầu của cấp trên, Hứa Minh Ưu phải chụp vài bức hình Trình Tư đang nói chuyện, thế nên cậu chọn 1 vị trí tốt, đặt máy ảnh lên, chuẩn bị chụp những khoảnh khắc đẹp.

Lúc này, vừa vặn đang nói đến đề tài “công việc”, chị Dương hỏi: “Trình Tư, tôi khá là tò mò, lúc anh sáng tác bài hát thì có thói quen gì đặc biệt không? Ví dụ như đồng nghiệp của tôi khi viết bài thì nhất định phải nghe loại nhạc thật nhẹ nhàng, thư giãn chẳng hạn...”

Trong khung hình, Trình Tư nhú mày, dường như rất tập trung suy nghĩ, qua 1 hồi, anh khẽ cười: “Tôi thấy con người tôi rất cổ hủ, lúc làm việc nhất định phải uống cà phê vì cà phê giúp tôi tỉnh táo hơn.”

Cạch!

Trình Tư và chị Dương quay đầu lại chỉ thấy mặt Hứa Minh Ưu đỏ rực: “Xin lỗi, vừa rồi không cẩn thận va phải.”

Chị Dương nhìn Trình Tư cười: “Xem ra đến cả Hứa Minh Ưu trước giờ làm việc luôn tập trung, cẩn thận mà nhìn thấy anh Trình Tư mà cũng bị căng thẳng rồi. Thôi, chúng ta tiếp tục, vừa rồi anh nhắc đến cafe, tôi biết rất nhiều người hâm mộ của anh...”

Mặc dù bị gián đoạn 1 lúc nhưng 2 người dường như cũng không bị ảnh hưởng gì, cuộc phỏng vấn lại tiếp tục, có điều trong lòng Hứa Minh Ưu lại đang quay cuồng.

Trình Tư đang nói dối, trước giờ anh ta không uống cafe!

Đúng là lúc làm việc anh ta có uống, nhưng là nước hoa quả, các loại hoa quả. Hứa Minh Ưu trước giờ chưa từng gặp người đàn ông nào yêu thích mấy loại thức uống ngọt lịm kia đến thế!

Hứa Minh Ưu đến “đóng chốt” trước phòng làm việc của anh ta không ít lần, phòng làm việc của Trình Tư là phòng kính, cốc anh ta dùng cũng là cốc thủy tinh, bởi vậy chỉ cần tìm đúng vị trí là có thể “nhìn” thấy vô cùng rõ ràng.

Hơn nữa thân là 1 “thợ săn” đạt chuẩn, Hứa Minh Ưu đương nhiên phải ngó nghiêng thùng rác chứ.

Tuy vậy cậu chưa từng nói việc này vs ai, cậu cho rằng đó cũng chẳng phải tin tức nóng gì, dù sao tòa soạn cũng chỉ yêu cầu vài tấm ảnh thôi. Đến hôm nay thấy Trình Tư nói dối ngay trc mặt mình, cảm giác của cậu quả đúng là...

Thật kì quái !

4. Chương 4

Nghĩ thì nghĩ thế, có điều chỉ chốc sau Hứa Minh Ưu đã nhận ra bản thân mình phản ứng thái quá rồi.

Người ta dù sao cũng là người của công chúng, phải chú ý đến hình tượng, người bình thường như cậu không hiểu là lẽ đương nhiên.

Mặc dù cậu chẳng hiểu việc thích uống nước hoa quả này thì ảnh hưởng gì đến Trình Tư, rõ ràng tin tức còn tệ hơn nữa anh ta cũng đã có rồi mà.

Ở bên kia, cuộc phỏng vấn của chị Dương và Trình Tư diễn ra vô cùng thuận lợi, tiếng cười nói không ngớt.

Chị Dương có thâm niên làm ký giả trong lĩnh vực giải trí, rất có tài đoán ý người khác, khả năng nắm giữ nội dung câu chuyện vô cùng tốt. Mà Trình Tư cũng rất phối hợp, từ đầu đến cuối luôn vừa cười vừa trả lời câu hỏi.

Năm Trình Tư rời đi, anh ta mới 28 tuổi, tính đến bây giờ đã qua 5 năm, khuôn mặt anh ta không thay đổi, nhưng trong hành động, cử chỉ đều chẳng còn nét kiêu căng ngạo mạn hồi trước, cả người nhìn có vẻ thông dong bình tĩnh, nhưng khí phách lại bức người.

Anh ta là 1 ngôi sao thực thụ.

Có điều ...

Chị Dương: “Tôi nhớ tháng trc là sinh nhật anh đúng không? Ngày hôm đó rất nhiều người hâm mộ đã gửi lời chúc đến anh trên mạng, anh có thấy cảm động không? Anh mừng sinh nhật thế nào?”

Trình Tư: “tôi rất vui vì còn nhiều người nhớ đến sinh nhật mình, thật sự rất cảm động. Sinh nhật đương nhiên phải ăn mừng rồi, có điều vì người nhà tôi đều ở nước ngoài nên hôm đó tôi chỉ mời vài người bạn tốt trong giới ăn bữa cơm thôi.”

Hứa Minh Ưu: “...”

Chị Dương: “Vây bình thường những lúc nghỉ ngơi anh thường làm gì?”

Trình Tư: “Phần lớn thời gian tôi đều ở nhà, rất hiếm khi ra ngoài chơi.”

Hứa Minh Ưu: “...”

Chị Dương: “Tôi thay mặt bạn đọc trúng giải của tòa soạn chúng tôi hỏi anh câu này, bình thường anh Trình Tư có hút thuốc không? Cô ấy nói cảm thấy đàn ông hút thuốc rất hấp dẫn. Quả là 1 bạn đọc thú vị hahaa.”

Trình Tư: “Thật đáng tiếc, xem ra tôi vẫn k đủ hấp dẫn rồi, tôi rất hiếm khi hút thuốc.”

Hứa Minh Ưu: “...”

Hứa Minh Ưu quả thật khó có thể nghe tiếp.

Những vấn đề cậu k rõ thì thôi, nhưng những điều cậu biết thì Trình Tư căn bản đều nói dối cả, điều này khiến cậu chẳng hiểu ra làm sao.

Theo cậu nghĩ, hững giặc này cũng không quan trọng, đâu cần thiết phải gạt người khác, chẳng biết tại sao Trình Tư lại làm thế nữa.

Cậu đang thất thần nghĩ ngợi lung tung thì đột nhiên nhận ra xung quanh quá im lặng, Hứa Minh Ưu ngẩng đầu lên lại phát hiện cả Trình Tư lẫn chị Dương đều đang nhìn mình.

Cậu giật mình: “sao...sao thế?”

Chị Dương cũng k rõ tại sao đang nói chuyện vui vẻ Trình Tư lại quay đầu nhìn Hứa Minh Ưu, chị đoán hành động của Hứa Minh Ưu làm phiền đến anh ta, liền cười cười nói đỡ người nhà mình: “Minh Ưu, cậu làm sao đang yên đang lành lại tự nhiên khi thì nhủ mày, khi thì thở dài thế?”

Hứa Minh Ưu lúng túng vô cùng, cậu cứ mãi nghĩ về chuyện của Trình Tư, hoàn toàn k nhận ra mình vẫn đang tring buổi phỏng vấn.

Bình thường cậu làm việc đều rất tập trung, không ngờ lần này lại thất thần như thế.

Hứa Minh Ưu vội vàng xin lỗi: “thật có lỗi, tôi lai làm phiền 2ng rồi.”

Chị Dương còn chưa kịp trả lời, Trình Tư đã lên tiếng: “Có phải cậu có việc gì gấp k?”

Hứa Minh Ưu lập tức lắc đầu: “Không có, không có... Là thế này, tôi... em gái tôi là người hâm mộ của anh, vừa rồi tôi đang nghĩ làm thế nào để mở miệng xin chữ kí anh.”

Trình Tư hạ mắt xuống, khẽ cười 1 cái, cũng không nói gì nữa.

Cứ như thế, Hứa Minh Ưu ôm tâm trạng bất an suốt cho đến tận khi kết thúc buổi phỏng vấn.

Lúc rời đi, Trình Tư gọi Hứa Minh Ưu lại, đưa tay phải ra, lòng bàn tay hướng lên trên.

Hứa Minh Ưu ngây người nhìn anh ta, rút đồng 1 tệ từ trong túi áo ra đặt vào trong tay Trình Tư.

Trình Tư: “...”

Hứa Minh Ưu: “...”

Trình Tư: “Không phải em gái cậu muốn chữ ký sao?”

Hứa Minh Ưu bững tênh, luống cuống rút ra 1 quyển sổ ghi chép, vừa đưa qua đã thấy hối hận.

Quyển sổ đó là quyển sổ bình thường cậu hay dùng để ghi lại lịch trình của các ngôi sao.

Trình Tư cũng chẳng thèm để ý, giở luôn đến trang sau cùng, ký tên xong gấp lại, đưa cho Hứa Minh Ưu: “Chịcho em gái cậu xem thôi nhé.”

Hứa Minh Ưu chợt dạ gật đầu.

Không biết có phải cậu cảm nhận sai không, nhưng cậu cứ cảm thấy lúc Trình Tư nói 2 chữ “em gái” hình như hơi nhấn mạnh.

Chị Dương nhìn thấy Trình Tư ký tên, cứ cười trêu Hứa Minh Ưu là đc lời rồi.

Hứa Minh Ưu cười khổ suốt cả đường đi, chỉ thấy quyển sổ trong ngực nóng đến bỏng cả da.

Mãi cho đến khi về nhà cậu mới lấy sổ ra, cẩn thận lật đến trang cuối. Trên trang giấy trắng là 1 hàng chữ đen viết rất rõ ràng:

Bánh gato rất ngon. P/s: câu này là thật đấy.

5. Chương 5

Trên TV đang chiếu chương trình “Trò chuyện cùng với ngôi sao” của đài truyền hình thành phố, đối tượng phỏng vấn và Trình Tư, anh kể về 1 món quà sinh nhật của mình.

Trình Tư: “...Ừm, mặc dù chỉ là hộp sữa chua và chiếc bánh gato thôi nhưng là do 1 người rất đặc biệt tặng...”

Khán giả bên dưới bắt đầu hét lên âm thanh đinh tai nhức óc.

Trình Tư không nhận dc, giơ tay bóp trán, nhìn có vẻ ngại ngùng.

Người dẫn chương trình lập tức nhân cơ hội hỏi ngay: “Người đó ”đặc biệt” đến mức nào, chẳng hay anh Trình có thể tiết lộ chút gì không?”

Trình Tư cười, lắc lắc đầu: “...Thật sự k tiện tiết lộ... Xin lỗi...”

Đám đông bên dưới lại tiếp tục hét chói tai.

Trước màn hình, Hứa Minh Ưu tỷ nữa thì siết hống cả điều khiển từ xa.

Khó khăn lắm mới có 1 cuối tuần dc nghỉ ngơi, kết quả mới sáng sớm đã bị tổng biên tập gọi đến tòa soạn, tiếp theo chính là dc xem đoạn phỏng vấn vừa rồi.

Tổng biên tập tắt TV, nhìn Hứa Minh Ưu đầy ảm ảm: “Minh Ưu, đây là tin tức lớn đấy. Mấy ngày nay cậu phải theo dõi sát Trình Tư cho tôi. Cậu thấy Trình Tư nói thế nào rồi chứ? Đến 8,9 phần là có người yêu rồi, tòa soạn của chúng ta nhất định phải tìm thấy người này trc nhà khác.”

Hứa Minh Ưu cắn môi, cố nặn ra dc 1 chữ “Vâng”.

Hứa Minh Ưu có phần hối hận tại sao bản thân lúc đó lại rảnh rỗi thừa hơi mà tặng bánh gato cho Trình Tư.

Đầu tiên là bị anh ta nhìn ra thân phận thật, bây giờ lại còn lên truyền hình úp úp mở mở, thật không hiểu rốt cuộc anh ta muốn gì nữa.

Mặc dù biết rõ cái “người đặc biệt” có đào thế nào cũng chẳng ra đâu, nhưng “biểu diễn hình ảnh” là không thể thiếu,

Bởi vậy Hứa Minh Ưu lại lái xe đến phòng làm việc của Trình Tư, vừa đến nơi trông thấy oto đậu khắp nơi, còn có ký giả đem theo máy ảnh, người đông đến độ đã tắc cả cổng ra vào rồi.

Hứa Minh Ưu dừng xe, nhìn thấy 1 vị ký giả báo địa phương mình quen, hai người chào hỏi 1 chút, vị kia nói: “Cậu cũng xem chương trình hôm qua của Trình Tư rồi hả?”

Hứa Minh Ưu gật đầu.

Vị ký giả kia cười hi hi: “Cậu đến muộn rồi, bên này từ lúc 4,5h sáng đã có người đến chặn Trình Tư, kết quả đến cái bóng cũng chẳng thấy đâu. Người trong phòng làm việc nói Trình Tư ra ngoài có hẹn rồi.”

Hứa Minh Ưu: “...”

Vị ký giả kia: “Aizzzz, cậu nói xem có phải là có hẹn vs ”người đặc biệt” kia k?”

Hứa Minh Ưu: “...”

Thật ra bản thân Hứa Minh Ưu cũng cảm thấy Trình Tư sẽ k xuất hiện đâu, nhưng dù sao cậu cũng đợi cả ngày ở gần phòng làm việc, xem như đã tận chức trách vs tòa soạn.

Đến chập tối trở về nhà, cậu đi ngang qua 1 quảng trường rất rộng, trong đó có rất nhiều người, người tản bộ, người nói chuyện phiếm. Không hiểu sao Hứa Minh Ưu đột nhiên nhớ đến lần trước cùng Trình Tư đến công viên hẻo lánh kia.

Lần đó, Trình Tư cũng ngấm người.

Hứa Minh Ưu dừng lại, quay bánh xe lái chuyển sang hướng khác.

Khi Hứa Minh Ưu đến công viên kia, trời đã tối.

Trong lòng cậu thầm cho rằng, Trình Tư có khả năng ở đây, nhưng đi 1 vòng cũng k nhìn thấy xe anh ta đâu, nhất là chỗ dưới gốc cây long nhãn kia, cậu đã ngó qua ngó lại đến vài lần.

Xem ra cậu nghĩ quá nhiều rồi.

Hứa Minh Ưu quyết định từ bỏ, đang định quay xe về nhà thì xung quanh vang lên 1 tiếng “tách.”

Đèn đường bật sáng.

Ánh đèn chiếu sáng thành phố đêm, đồng thời cũng chiếu sáng 1 dáng người đội mũ lưỡi trai đứng cách đó k xa, đang cười toe toét nhìn cậu. Ánh đèn vàng, phản chiếu trong mắt anh ta, lấp lánh, lấp lánh.

Hứa Minh Ưu dường như k chịu nổi ánh đèn bất chợt như thế, hơi nheo mắt lại.

Cậu còn đang nghĩ xem nên nói gì thì đã thấy Trình Tư rút từ trong túi áo ra 1 thứ, sau đó tung về phía cậu. Hứa Minh Ưu luống cuống chụp lấy: Là đồng xu 1 tệ.

Trình Tư nghiêng đầu, hỏi: “Không phải sinh nhật có dc uống sữa chua và ăn bánh gato nữa k?”

Hứa Minh Ưu nghĩ 1 chút nghiêm túc trả lời: “Không được.”

Trình Tư nhìn cậu chằm chằm.

“Có điều...” Hứa Minh Ưu nói tiếp: “Tôi có thể giả vờ hôm nay là sinh nhật mình.”

Trình Tư bật cười.

6. Chương 6

Kết quả, Trình Tư vẫn k được uống sữa chua và ăn bánh gato.

Trình Tư rên rỉ mình đã nhịn đói cả ngày rồi, Hứa Minh Ưu vốn muốn đưa anh đến quán cơm nhưng khổ nỗi giờ Trình Tư đang trên đầu sóng ngọn gió, bị người ta nhận ra thì k tốt lắm, đành phải mua cho anh cốc mì ăn liền

Trình Tư cũng k để ý, ăn ngấu nghiến như hổ, đối so với phong thái nhẹ nhàng lịch lãm vừa xuất hiện trên TV lúc sáng thì cứ như 2 người hoàn toàn khác nhau vậy.

Hứa Minh Ưu ngồi bên cạnh khó có thể tin là sự thật.

Một tháng trước, cậu còn đang theo đuôi đại minh tinh này, bây giờ đại minh tinh đang ngồi trong xe cậu ăn mì ăn liền.

Hứa Minh Ưu suy tư thất thần, hoàn toàn k chú ý Trình Tư bên cạnh đã ăn xong từ lúc nào.

Trình Tư cũng k gọi cậu, thả lỏng người dựa vào lưng ghế, quay đầu ngóng nhìn Hứa Minh Ưu, anh muốn biết anh chàng thợ săn ảnh tốt bụng này khi nào mới hoàn hồn lại.

Lúc trc cậu ta theo sau anh rõ ràng hăng hái vô cùng, sao bây giờ ngườingooiff ngay trc mặt rồi lại thất thần là sao?

Đúng thế, Trình Tư đã nhận ra cậu là ai ngay từ ngày nhận đc hộp sữa chua và bánh gato kia rồi.

Đối vs đám thợ săn ảnh hay theo đuôi, Trình Tư cũng biết khá rõ.

Nguyên tắc của anh từ trc đến giờ vẫn là: Có thể cắt đuôi thì cắt, k đc thì cứ mặc kệ họ.

Làm người nổi tiếng là như thế, chuyện đời tư luôn luôn bại lộ trc mặt quần chúng, Trình Tư cũng k phải mới bước chân vào nghề, từ lâu đã quen rồi.

Còn về Hứa Minh Ưu, Trình Tư cảm thấy cậu có không muốn người khác chú ý đến mình cũng khó.

Cậu ta đã đc đám nhân viên trong phòng anh tôn là “Đế vương săn ảnh” vì tính nhẫn nại vượt quá người thường của mình.

Thật ra bản thân anh lúc ngồi sáng tác nhạc thường k phát hiện ra có người đang chụp trộm mình, chủ yếu là do nhân viên có lần lên gác mới nhìn thấy.

Lúc đó hình như anh chỉ vừa mới trở về, viết chi tiểu thiên vương Lâm Sinh 1 ca khúc đoạt đc giải thưởng rất lớn, tiếng tăm lên như điều gặp gió, bởi vậy 1 loạt tin tức cũ mới tốt xấu hay liên quan đến người sáng tác và viết lời là Trình Tư ào ạt “lên sóng” lần nữa.

Thời gian đó người đến phòng làm việc nhiều như trẩy hội, đông vui náo nhiệt đến độ quả thật có thể bày quán bán hàng luôn đc ấy chứ, có điều k ai làm đc như Hứa Minh ưu, đã đợi là đợi luôn cả 2,3 ngày.

Tới độ đến cuối cùng ngay cả đám nhân viên của Trình Tư cũng k nỡ nhìn tiếp, bắt anh phải lượn ra ngoài tạo dáng tí, hoặc giả vờ dạy dỗ nhân viên, tóm lại là giúp người ta chụp cho xong mà đem ảnh về nộp cho cấp trên, sớm hoàn thành công tác.

Về sau lái xe đi hóng gió cũng vậy, Trình Tư thông thạo đường ngang ngõ tắt trong thành phố này, tự nhiên khả năng cắt đuôi đám nhà báo cũng thuộc hạng đẳng cấp.

Cho dù anh có lần buồn bực cực độ, cố ý lượn hẵn 3 vòng quanh khu cầu vượt đa tầng, ấy thế mà Hứa Minh Ưu vẫn theo sát phía sau, k hề bỏ lỡ.

Nói tóm lại, đối vs thái độ cố chấp đến cùng của Hứa Minh Ưu trong việc theo đuôi người khác này, Trình Tư cũng thật đành bó tay.

Có lần nói chuyện phiếm vs nhân viên dưới quyền, ý kiến mọi người đều vô cùng thống nhất: Gặp phải loại thợ săn ảnh thế này, sắp à, cứ nhận thua đi thôi.

Dù vậy Trình Tư hoàn toàn k nghĩ đến, vị “Đế vương săn ảnh” này lại hướng nội và đơn giản hơn mình nghĩ nhiều.

Buổi phỏng vấn hôm trước thăm dò 1 chút, chẳng ngờ lại có kết quả rõ ràng luôn. Trình Tư quả thật k thể tin đc.

Cậu cũng k biết qua bao lâu, Hứa Minh Ưu mới đột nhiên nhận ra trong xe hình như hơi yên lặng quá, cậu quay đầu lại, vừa vận đối diện vs 1 cặp mắt sâu thẳm.

Mặt Hứa Minh Ưu thoáng chốc đo rleen.

Ánh mắt Trình Tư quá chăm chú khiến cậu cảm thấy lúng túng.

Hứa Minh Ưu: “Sao... sao thế?”

Trình Tư lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Vừa rồi cậu đang nghĩ gì thế?”

Hứa Minh Ưu k đáp lời.

Trình Tư ngồi nghĩ nghĩ, lại nói: “Được rồi, tôi thấy chúng ta nên làm quen từ đầu, tôi là Trình Tư.”

Trong giọng nói của Trình Tư mang theo cả sự ép buộc khó lòng từ chối, Hứa Minh Ưu lại càng căng thẳng.

Mà đến hôm nay cậu mới phát hiện ra, 1 Trình Tư trc nay nổi tiếng dịu dàng nho nhã, k ngờ ánh mắt cũng có thể sắc bén đến vậy, giống như nhìn thấu cả tim gan xương cốt người đối diện.

Hứa Minh Ưu im lặng.

Trình Tư cũng k sốt ruột, nhẫn nại đợi.

Gió đêm se lạnh cuốn theo từng đợt hương hoa thổi vào trong xe, thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Hứa Minh Ưu cuối cùng cũng k nhịn đc nữa, đưa tay lên che đôi mắt Trình Tư lại, tức giận nói:

“Tôi là Hứa Minh Ưu, Trình Tư, nhớ trả tiền lại đây,”

7. Chương 7

Bàn tay Hứa Minh Ưu hơi lạnh, đốt ngon tay cũng k lớn lắm, so với bàn tay của đàn ông bình thường thì nhỏ hơn.

Không biết có phải vì trong xe quá yên lặng không mà Trình Tư cảm thấy mình có thể cảm nhận đc cả sự run rẩy của bàn tay đang nắm.

Cậu ấy hình như hơi căng thẳng.

Thật kỳ quái, tại sao lúc trc cứ nghĩ rằng thợ săn ảnh nhẫn nại vô cùng này là 1 chú già râu ria đầy mặt cơ chứ?

Trình Tư k nhịn đc mà mỉm cười.

Bên kia Hứa Minh Ưu cũng k buông tay ra.

Cậu quay đầu, tập trung nhìn ra ngoài cửa xe, dáng vẻ giống như đang bị thư sgif đó thu hút.

Nhưng Trình Tư biết, ở đó chẳng có thứ gì cả.

Anh nghĩ, cậu ấy chỉ là xấu hổ thôi.

Anh nghĩ như thế, cũng nói như thế: “Cậu đang xấu hổ à?”

Hứa Minh Ưu “soạt” 1 cái quay đầu lại, trừng mắt nhì anh, bộ dạng như vừa nghe thấy điều gì khó tin lắm vậy: “Anh...”

Cậu lập tức rút trong túi ra 1 quyển sổ, trực tiếp lật xuống trang cuối, nhanh chóng viết 1 câu, sau đó đưa quyển sổ cho Trình Tư, cao giọng: “Ký vào!”

Trình Tư cúi đầu nhìn: Hiện Trình Tư nợ Hứa Minh Ưu 5,8 tệ, có giấy này làm bằng chứng.

Lần này thì Trình Tư thật sự phì cười.

Hứa Minh Ưu k thêm để ý đến anh ta, mặt mày đỏ rực, cũng k biết là do tức giận hay còn vig nguyên nhân nào khác.

Qua 1 lúc lâu, Trình Tư cuối cùng cũng ngừng cười.

Anh nghiêm túc nhìn Hứa Minh Ưu: “tôi có thể dùng thứ khác để gán nợ k?”, nói rồi liền bước xuống xe.

Hứa Minh Ưu giật mình, còn chưa kịp gọi lại đã thấy Trình Tư đi vòng qua chỗ mình, gõ gõ vào cửa kính xe.

Cậu hạ kính xuống, Trình Tư dựa vào cửa xe nói:

”Lát nữa tôi sẽ đi về hướng bên kia, vừa đi vừa ra về ngó trái ngó phải, cậu chụp ảnh lại đi. Đến lúc đó cứ nói tôi nhìn giống như đang đợi ai đấy, gặp gỡ bí mật, hẹn hò lén lút gì đó, mấy từ chuyên ngành ấy cậu biết mà.

Hứa Minh Ưu ngậy ra nhìn anh, không nói gì.

Trình Tư cười: “Sao thế? Ấy náy à? Ôi trời, không sao đâu, mấy thứ tin tức ”đuổi hình bắt chữ” này nhiều lắm, k ai coi là thật đâu. Cậu cứ yên tâm chụp đi.”

Hứa Minh Ưu lắc đầu.

8. Chương 8

Tối hôm đó kết thúc bằng việc Trình Tư bắt ép Hứa Minh Ưu mời uống trà sữa để bồi thường tổn thương cho trái tim mong manh dễ vỡ của anh.

Sau đó, Hứa Minh Ưu đóng vai người tốt đến cùng, còn cho Trình Tư vay tiền đi taxi về nhà... Trước nhà Trình Tư e sẽ có đồng nghiệp của cậu, Hứa Minh Ưu không dám tự mình đưa anh về.

Trước khi đi, Trình Tư muốn trao đổi số điện thoại với Hứa Minh Ưu nhưng bị cậu từ chối.

Trình Tư: “...Tôi chỉ đang nghĩ nếu ngày nào bị đám thợ săn ảnh bao vây thì sẽ gọi cậu đến cứu.”

Hứa Minh Ưu lắc đầu: “Tôi sẽ là một trong đám thợ săn ảnh đang bao vây anh lúc đó.”

Nói thật thì, Trình Tư rất bất ngờ.

Không phải anh tự kỷ, nhưng quả thật trong ngoài giới người muốn xin số điện thoại của anh nhiều không kể xiết, lại chỉ có Hứa Minh Ưu là từ chối.

Trình Tư cũng không tức giận, hỏi đơn giản: “Tôi có thể hỏi tại sao không?”

Hứa Minh Ưu có phần ngập ngừng: “Quá gần rồi.”

Quá gần gũi, không tốt.

Hứa Minh Ưu vẫn luôn cảm thấy đối với giới giải trí mà nói, câu nói “xa thương gần thường” là chân lý của chân lý.

Mấy năm gần đây Hứa Minh Ưu đã gặp qua không ít các ngôi sao lớn nhỏ trong giới giải trí: Trước ông kính là một người, sau lưng lại là một người khác.

Mặc dù con người phần lớn đều ít nhiều mang hai mặt tính cách, nhưng có những ngôi sao sở hữu hai mặt tính cách chênh nhau quá lớn, nếu nói thật ra không biết sẽ làm tan vỡ biết bao nhiêu trái tim người hâm mộ.

Kể thì cũng có phần mỉa mai, đối với mấy tin đồn xung quanh các ngôi sao, Hứa Minh Ưu hoàn toàn chẳng có tí hứng thú nào cả. Nhưng thân là một thợ săn ảnh luôn tận tâm hết sức với công việc, cậu không thể không đi tìm hiểu ngọn nguồn của đám tin đồn thất thiệt, ngôi lê đôi mách đó.

Có điều trong lòng, không cần biết Trình Tư nghĩ cậu thế nào, cậu vẫn luôn cho rằng Trình Tư rất đặc biệt.

Bởi vậy, cứ giữ khoảng cách là tốt nhất.

Khoảng cách quá gần, chỉ e bản thân sẽ có ngày đột nhiên phát hiện ra: Ồ, hóa ra anh ta cũng chỉ đến thế thôi.

Có lẽ cậu hy vọng Trình Tư mãi mãi ở vị trí đặc biệt như vậy trong tim mình.

~*~

Trình Tư nghe được câu trả lời của Hứa Minh Ưu cũng hơi bất ngờ.

Anh nhúu mày, hỏi: “Cậu không cho tôi số điện thoại, tôi làm sao trả tiền cho cậu được?”

Hứa Minh Ưu: “Không cần trả đâu.”

Lúc nói câu này, mặt Hứa Minh Ưu vẫn chẳng có biểu cảm gì cả.

Trình Tư nghĩ, có lẽ cậu ta quả thật chẳng để ý đến chuyện này.

Anh đột nhiên cảm thấy không khí trong xe có phần bức bối, nhất thời cả hai đều chẳng ai nói gì.

Trình Tư đành cầm lấy quyển sổ Hứa Minh Ưu thường dùng, lật đến trang cuối cùng:

Tờ thứ nhất từ cuối lên là câu anh viết khi nhận ra thân phận của chàng thợ săn ảnh lén lút tặng quà sinh nhật mình.

Tờ thứ hai từ cuối lên là giấy ghi nợ anh thiếu cậu năm tệ tám.

Trình Tư nghĩ một chút, cầm bút nguệch ngoạc vài nét, sau đó đưa cho Hứa Minh Ưu: “Nếu đã vậy, một trăm linh năm tệ tám, dùng cái này trả vậy.”

Tờ thứ ba từ cuối lên, vẽ một tòa nhà.

Nói thật, vẽ rất ra dáng.

Trình Tư nhìn rất đặc ý: “Vẽ không tồi đúng không? Tôi rất hiếm khi vẽ tranh cho người khác đấy. Lần sau tôi sẽ vẽ cho cậu...”

Hứa Minh Ưu ngắt lời anh: “Không có lần sau đâu. Chúng ta... có lẽ sẽ không còn gặp mặt giống như hôm nay nữa đâu.”

Trình Tư trầm mặc một lúc, sau đó cười cười: “Vậy à, nói cũng đúng...”

Anh gấp sổ lại để vào chỗ cũ, sau đó nghiêng người ôm Hứa Minh Ưu một cái, nói: “Vậy thì, cứ thế vậy. Tạm biệt, Hứa Minh Ưu.” Xong rồi liền xuống xe, đi về hướng cổng ra vào.

Hứa Minh Ưu nhìn theo bóng lưng Trình Tư, cả người có phần ngẩn ngơ.

Cái ôm vừa rồi, có lẽ là thời khắc gần gũi với Trình Tư nhất trong cả cuộc đời cậu rồi.

Cậu nghĩ...

Nghĩ gì?

Hứa Minh Ưu cũng không biết.

Bởi vì cậu còn chưa kịp nghĩ thông suốt. Trình Tư đã quay trở lại.

Anh đứng trước xe, vỗ vỗ túi áo, trông dáng vẻ phiền não: “Hứa Minh Ưu, điện thoại tôi không thấy đâu. Cậu mau xem giúp tôi có ở trong xe không?”

Hứa Minh Ưu không động đậy.

Trình Tư làm bộ làm tịch ngó ngó vào trong xe: “Ôi chao, hình như không nhìn thấy đâu cả.”

Hứa Minh Ưu không lên tiếng.

Trình Tư rên rỉ: “Làm sao đây? Hình như tôi cũng đâu đi qua chỗ nào khác...”

Hứa Minh Ưu rũ mắt xuống, sau đó từ tốn chậm rãi rút di động ra: “Số điện thoại của anh là bao nhiêu?”

Trình Tư lưu loát đọc ngay một hàng số: “137XXXXXXXX.”

Hứa Minh Ưu gọi cho số điện thoại kia, nhạc chuông quả nhiên vang lên từ một góc trong xe.

Cậu tìm thấy điện thoại, im lặng đưa cho Trình Tư.

Trình Tư cũng chưa nhận ngay, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Hứa Minh Ưu có phải cậu ghét tôi không?”

Hứa Minh Ưu còn chưa mở miệng, Trình Tư đã tiếp: “Cậu xóa số điện thoại của cậu trong danh sách gọi đến đi.”

Hứa Minh Ưu ngẩn ra nhìn anh.

Khuôn mặt Trình Tư rất nghiêm túc, hoàn toàn không phải đang đùa.

Hứa Minh Ưu đột nhiên thấy hoảng hốt.

Trình Tư dường như không nhận thấy gì, nói xin lỗi: “Tôi thật không nên ép người quá đáng, cậu xóa nó đi.”

Giọng anh ta nghe buồn buồn, ánh mắt lại không hề di chuyển, nhìn chăm chăm vào Hứa Minh Ưu.

Hứa Minh Ưu mặt đỏ bừng, lớn tiếng nói: “Tôi không biết mã mở khóa!”

Trình Tư: “...”

Trình Tư: “...Ừm, mã là biển số xe, 9849.”

Hứa Minh Ưu nhanh chóng mở khóa gõ gõ mấy cái trên điện thoại rồi trả lại cho Trình Tư.

Trình Tư cũng chẳng nhìn, cứ thế dút vào túi áo, sau đó vẫy tay với Hứa Minh Ưu: “Lần này thì tạm biệt thật rồi.”

Đợi đến khi vào hẳn xe, Trình Tư mở danh sách cuộc gọi trong điện thoại ra, tìm đến phần các cuộc gọi nhỡ, cái tên Hứa Minh Ưu đột nhiên hiện ra.

Khóe miệng Trình Tư khẽ nhếch lên, ngón tay ấn ấn vài cái:

Rất vui được quen biết cậu, Hứa Minh Ưu.

Soạn tin, gửi đi.

9. Chương 9

Chớp mắt một cái đã đến tháng Bảy, thời điểm diễn ra Liên hoan âm nhạc mùa hè mỗi năm một lần của thành phố A. Điểm nhấn của liên hoan âm nhạc lần này chính là buổi trao giải được tổ chức vào lễ bế mạc.

Nói ra thì giải thưởng âm nhạc quy mô nhỏ này mặc dù không so sánh được với các loại giải thưởng danh tiếng toàn quốc hay quốc tế, nhưng vì quyền lực của ban giám khảo nên vẫn được các nghệ sĩ coi trọng.

Hứa Minh Ưu mấy ngày gần đây cũng vì giải thưởng đó mà bận tới đầu tắt mặt tối.

Từ sau buổi tối hôm ấy, Hứa Minh Ưu cũng không còn đơn độc gặp mặt Trình Tư nữa.

Mà hai người, mặc dù đã có số điện thoại của nhau nhưng cũng chẳng ai nhắn tin liên lạc với đối phương cả.

Có lúc Hứa Minh Ưu cũng đọc được mấy tin về Trình Tư trên báo: Đi ăn tối cùng ngôi sao nữ nào đó, hoặc là “Tin độc quyền: Xâm nhập vào phòng làm việc của Trình Tư” gì gì đấy... Tin tức không thiếu, nhưng cậu cũng chẳng bao giờ đọc kỹ.

~*~

Buổi tối tổ chức Lễ trao giải của liên hoan âm nhạc, Hứa Minh Ưu từ sớm đã đứng ngoài hội trường.

Bữa tiệc mặc dù không lớn, nhưng những gì cần có đều đầy đủ, trong đó bao gồm cả thảm đỏ.

Hứa Minh Ưu đọc danh sách những người tham gia:

Trình Tư và Lâm Sinh đồng thời xuất hiện trên thảm đỏ.

Nhắc đến Lâm Sinh, đây cũng là nhân vật khiến người khác cảm thán không thôi.

Mấy năm trước, cậu ta chẳng qua chỉ là một ca sĩ nhỏ chẳng mấy tên tuổi.

Có giọng hát tốt, lại toàn hát mấy bài chả ra sao.

Có ngoại hình anh tuấn, nhưng vút vào giữa đám nam thanh nữ tú của giới giải trí thì cũng chẳng nhìn ra có gì đặc biệt.

Mà ngay bản thân Lâm Sinh hình như cũng chẳng mấy để tâm mình có nổi hay không, tính tình cổ quái, thích gì làm nấy, ngay đến công ty quản lý cũng đau đầu với cậu ta.

Nhưng không biết tại sao, hai năm đổ lại đây Lâm Sinh lại thay đổi phong cách, trở nên rất tích cực, rất nỗ lực, đẳng cấp hơn nhiều.

Chưa nói đến những mặt khác, cứ lấy việc phỏng vấn ra làm ví dụ, cậu ta không còn cứng nhắc và khó chịu với giới truyền thông nữa, thay vào đó là khuôn mặt tươi cười, nói năng cũng thân mật lễ độ hơn nhiều, giống như...

Một Trình Tư khác.

Nghĩ đến đây, Hứa Minh Ưu khẽ nhú mày.

Thảm đỏ đã bắt đầu có người xuất hiện, các ngôi sao lộng lẫy xinh đẹp lần lượt đi qua.

Trong đó cũng có ngôi sao nữ đã cùng Trình Tư ăn tối.

Hứa Minh Ưu cảm thấy hôm nay cô ta trang điểm quá thô tục, hoàn toàn không phù hợp với không khí của liên hoan âm nhạc, thế là chỉ tùy tiện chụp vài tấm.

Không bao lâu sau, Trình Tư và Lâm Sinh cũng xuất hiện.

Hai người đi phía trước, cách đó không xa là một người đàn ông mím chặt môi, bộ dạng có phần nghiêm khắc.

Đó là người quản lý của Lâm Sinh.

Nhắc mới nhớ, Lâm Sinh bắt đầu nổi lên hình như cũng từ khi đổi sang người quản lý này, chẳng biết có phải là lý do đó không nữa.

Hai ngôi sao vẫy tay chào hỏi liên tục, người hâm mộ bên dưới gào thét inh tai.

Hứa Minh Ưu cảm máy ảnh chen chúc giữa đám phóng viên, nhìn có phần nhếch nhác.

Đến khi cậu ngắm chuẩn Trình Tư thì anh cũng như cảm nhận được điều gì, quay đầu nhìn về phía cậu.

Ánh mắt hai người gặp nhau, Hứa Minh Ưu thấy hơi mất tự nhiên.

Trình Tư trên thảm đỏ khiến cậu cảm thấy xa lạ.

Rõ ràng không phải lần đầu tiên nhìn thấy anh ta bước trên thảm đỏ, sao trước đây cậu không cảm thấy nhỉ?

~*~

Sau khi kết thúc sự kiện thảm đỏ, một loạt phóng viên nhà báo đều lùi vào khu vực nghỉ ngơi trong hậu đài tiếp tục đợi.

Còn một lúc nữa mới tới tiệc tối, mọi người liền ngồi nói chuyện phiếm giết thời gian. Từ âm nhạc đến điện ảnh, từ quần áo trang phục tới đầu tóc trang điểm, cuối cùng không hiểu làm sao lại nhắc đến Trình Tư:

“Thật không ngờ được, đã năm năm rồi mà Trình Tư vẫn nổi như thế.”

“Người ta dù sao cũng danh chính ngôn thuận nổi tiếng, tôi hình như còn trông thấy có người hâm mộ cảm động đến khóc luôn đấy.”

“Khụ khụ, bây giờ người ta mau quên thật đấy, bỏ qua sự việc năm năm trước của Trình Tư cũng đã đành, bây giờ lại sùng bái, thần tượng anh ta, thật khó hiểu.”

“Sự việc năm đó cũng không phải anh ta làm đâu, nói ra thì số anh ta cũng đen quá...”

“Đúng thế, ngày đó cũng đâu ai có thể chứng minh anh ta không có mặt ở hiện trường, cuối cùng lại là người nhà kia rút đơn kiện, nói không chừng Trình Tư đã gỡ trò sau lưng...”

“Anh ta không phải loại người đó.”

Người nãy giờ không nói tiếng nào, Hứa Minh Ưu, đột nhiên cất giọng.

Mọi người đều nhìn cậu đầy kinh ngạc. Bọn họ quen biết Hứa Minh Ưu đã lâu, nhưng trước nay người này chưa bao giờ thích thú buôn chuyện ngồi lê đôi mách với họ.

Ký giả của mạng Ngôi Sao, A Hán, cười nói: “Tiểu Hứa, nhìn không ra cậu cũng hâm mộ Trình Tư đấy nhé.”

Hứa Minh Ưu lắc đầu: “Tôi không phải người hâm mộ anh ta.”

A Hán thở dài một tiếng: “Aizzz, Tiểu Hứa này, cậu vẫn còn non lắm, cái hồ của giới giải trí này sâu hơn cậu nghĩ nhiều. Theo lý mà nói, chắc trong lòng cậu cũng rõ, đừng nhìn đám người kia trước ống kính thì phong lưu tao nhã, thực ra sau lưng không biết đang giấu giếm cái gì đâu. Cứ ví dụ ngay Trình Tư đấy thôi, lâu như thế mới lại xuất hiện,

mở phòng làm việc gì chứ, mới nhìn đã biết là đang tranh thủ lúc tên tuổi còn nóng sốt, có thể kiếm chác được gì thì kiếm chác nốt. Con người ấy mà, đều thực dụng cả thôi.”

Mấy người ngồi xung quanh lần lượt gật đầu phụ họa.

Hứa Minh Ưu định mở miệng phản đối, kết quả nghĩ một hồi, lại không biết phải nói thế nào mới được.

Lần đầu tiên cậu hận mình ăn nói chẳng ra sao.

Giới giải trí quả thật vô cùng hỗn loạn, cậu cũng không cho rằng Trình Tư là một đóa sen trắng muốt “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”.

Nhưng mà, cậu không thích người khác nói xấu anh.

Sự việc năm năm trước không phải anh ta làm, anh ta không phải loại người đó.

Trình Tư, không phải loại người đó.

10. Chương 10

Sau khi tiệc trao giải bắt đầu, đám ký giả cũng dần dần yên tĩnh lại, người nào người nấy ngoan ngoãn ngồi ở hậu đài đợi nghe tên các nghệ sĩ đoạt giải thưởng.

Hứa Minh Ưu và đồng nghiệp cùng đến tập trung hai trăm phần trăm tinh thần, chuẩn bị sẵn sàng câu hỏi cần hỏi, ảnh chụp cần chụp.

Cậu chỉnh lại máy ảnh trên tay, lại cảm thấy hình như di động đang rung.

Hứa Minh Ưu nhìn một cái, không ngờ lại là tin nhắn của Trình Tư:

Trình Tư: Hôm nay Lâm Sênh có hai ca khúc lọt vào top 10 Ca khúc được yêu thích nhất, cậu đoán xem ca khúc nào sẽ đoạt giải?

Lâm Sênh có hai ca khúc lọt vào danh sách, một là “Cổ máy thời gian”, hiện đang có tên trong các bảng xếp hạng danh tiếng, thuộc vào loại từ đường lớn đến hang cùng ngõ hẻm, ở đâu cũng có thể nghe thấy.

Một bài khác tên là “Người trong mộng”, cả phối khí và cách hát đều vô cùng đặc biệt, khiến người khác vừa nghe đã bị thu hút.

Hai tác phẩm này đều rất xuất sắc, Hứa Minh Ưu nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu, lại cẩn thận ngẩng đầu quan sát xung quanh một vòng, mới nhanh chóng nhấn tin đáp: Chắc là “Người trong mộng”.

Trình Tư lập tức nhấn lại: Tôi đoán là “Cổ máy thời gian”. Ai thua phải bao bữa khuya nhé.

Danh sách nghệ sĩ đoạt giải Ca khúc được yêu thích nhất rất nhanh đã được công bố, quả nhiên “Cổ máy thời gian” đoạt giải. Người trao giải là Trình Tư và một nghệ sĩ lão làng đức cao vọng trọng.

Sau khi nghe công bố giải thưởng về lại hậu đài, đám ký giả lần lượt vây quanh các ca sĩ đoạt giải để phỏng vấn, bên cạnh Trình Tư và Lâm Sênh lại càng nhiều người hơn.

Nhất thời ánh đèn flash lóe lên liên tục, các ký giả lần lượt lên tiếng: “Ngày vui như hôm nay, anh Trình Tư cũng hát mấy câu cho chúng tôi nghe đi.”

Trình Tư ra vẻ khoa trương đáp: “Lâm Sênh ở ngay bên cạnh mà mọi người lại bắt tôi hát, chẳng phải là cố ý muốn tôi thất nghiệp sao?”

Câu này nói ra, tất cả đều bật cười.

Cuối cùng vẫn là nhờ Lâm Sênh hát chạy một đoạn trong bài hát đoạt giải thì cả hai mới được đám đông bỏ qua.

Có điều Hứa Minh Ưu hơi bất ngờ, trong ấn tượng của cậu, chỉ cần yêu cầu của ký giả không quá đáng thì Trình Tư trước nay chưa từng từ chối.

Đây cũng là nguyên do vì sao danh tiếng của Trình Tư ở trong giới luôn rất tốt.

~*~

Đợi đến gần hết buổi tiệc, Hứa Minh Ưu lại nhận được tin nhắn của Trình Tư: Đến lối ra của bãi đậu xe phía đông.

Cậu nói mấy câu với đồng nghiệp rồi đến chỗ Trình Tư hẹn, tìm một vòng vẫn chẳng thấy người đâu.

Lúc này điện thoại lại kêu: Nếu đến rồi thì đi về hướng cái cột có treo biển quảng cáo, tới chỗ rẽ đầu tiên thì rẽ trái.

Hứa Minh Ưu:...

Hứa Minh Ưu theo hướng dẫn của Trình Tư đi đến đích, quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe đỗ ở chỗ đó. Cậu còn chưa kịp bước đến thì xe đã chạy qua.

Cửa xe bật mở, khuôn mặt tươi cười của Trình Tư hiện ra:

“Hứa Minh Ưu, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

11. Chương 11

Ngồi trong quán Ánh Trăng, lúc này Hứa Minh Ưu mới có cơ hội quan sát kỹ người trước mặt.

Trình Tư đã cởi áo vest, nút ở tay áo sơ mi cũng đã thả ra, cà vạt không còn nghiêm chỉnh như lúc đầu nữa, so với khi bước trên thảm đỏ ban chiều thì cả người mất đi vài phần nghiêm túc, lại nhiều thêm đôi chút ngỗ ngược.

Trình Tư đang chăm chú rót trà cũng cảm thấy ánh nhìn của người đối diện, ngẩng đầu hỏi: “Sao thế?”

Hứa Minh Ưu chột dạ cúi mặt xuống: “Không có gì.”

Tiếp theo lại giống như nhớ ra chuyện gì, cậu hỏi tiếp: “Hôm nay lúc bọn họ bảo anh hát, sao anh không hát thể?”

Trình Tư không đáp, chỉ hỏi ngược lại: “Cậu đã từng nghe tôi hát chưa?”

Hứa Minh Ưu gật đầu.

Trình Tư: “Có thích bài nào không?”

Hứa Minh Ưu buột miệng: “Tôi thích nhất bài ‘Chương cuối’”

Trình Tư: “Ừ, bài đó tôi cũng rất thích.”

Anh dừng một chút, lại tiếp: “Thật ra nói với cậu cũng không sao. Hứa Minh Ưu, tôi không thể hát được nữa rồi.”

Lúc nói câu này giọng Trình Tư hơi trầm xuống, Hứa Minh Ưu hoài nghi bản thân có phải nghe nhầm rồi không: “Cái gì?”

Trình Tư: “Mấy năm trước phải phẫu thuật, thật ra cũng không đến nỗi không mở miệng được, chỉ là không cách nào hát được như trước đây. Hơi ngắn lại không ổn định, âm giọng khàn khàn, tóm lại có rất nhiều vấn đề, không thể hồi phục lại như cũ. Thời gian lâu rồi, cũng chẳng còn muốn mở miệng hát nữa.”

Nói cho cùng, Trình Tư là người rất kiêu ngạo.

Cũng giống như làm một bài thi, con người tài năng xuất chúng như anh rõ ràng có thể đạt chín mươi điểm, làm đến một nửa phát hiện bút hỏng rồi, chỉ có thể mở to mắt nhìn bản thân nhận sáu mươi điểm mà thôi.

Bản thân anh dường như cũng không dám đối mặt với sự thật này, nói gì đến việc đưa bài làm cho người khác xem chứ?

Hứa Minh Ưu chần động, cậu thậm chí còn không nhận ra mình đã đứng hẫng lên: “Là vì sự việc năm đó à?”

Trình Tư ngẩn ra: “Sao cậu lại nghĩ thế? Không phải đâu.”

“Vậy tại sao anh còn muốn rời khỏi giới giải trí?” Hứa Minh Ưu cao giọng hỏi.

Mà nếu đã đi rồi, sao còn quay trở lại xuất hiện trước ánh mắt soi mói của thiên hạ nữa? Cậu thậm chí đã tưởng tượng ra đến lúc đám phóng viên biết đến sự thật này sẽ bàn tán về anh với giọng điệu mỉa mai thế nào.

Những hào quang đã qua sẽ giống như mũi dao sắc nhọn khiến người ta không thể chịu nổi.

Đối với người ngoài mà nói, có thể cũng chẳng to tát gì, dù sao tài năng của Trình Tư vẫn còn đó, vẫn sáng tác được mà.

Nhưng Hứa Minh Ưu biết, Trình Tư rất dễ ý. Một người đứng trước ống kính luôn thoải mái chiều lòng người hâm mộ như thế, nếu không phải rất dễ ý thì sao lại từ chối yêu cầu của ký giả?

Chẳng qua, càng dễ ý thì lại càng dễ bị tổn thương.

Hứa Minh Ưu không nói thêm nữa.

Đột nhiên cậu phát hiện, bản thân có lẽ trước giờ chưa từng hiểu rõ Trình Tư.

Cũng đúng, mình mới thực sự quen biết với anh ta bao lâu chứ?

Cậu hơi tức giận, lại không biết bản thân đang giận cái gì, chỉ đành ngồi xuống, im lặng ăn cơm.

Trình Tư hơi bất ngờ, anh chẳng dự đoán được phản ứng của Hứa Minh Ưu lại mạnh mẽ đến thế.

Đương nhiên, anh bất ngờ nhất là bản thân lại có thể đơn giản nhẹ nhàng nói chuyện này ra đến vậy, đặc biệt khi đối phương lại là thợ săn ảnh.

Anh cẩn thận suy nghĩ lại, có lẽ là vì Hứa Minh Ưu toát ra loại khí chất khiến người khác yên tâm, đây cũng là lý do anh cứ tìm gặp cậu nói chuyện hết lần này đến lần khác.

Anh nguyện ý tin tưởng cậu.

Thấy không khí trên bàn ăn càng ngày càng cứng nhắc, Trình Tư nghĩ một chút, rút di động ra:

“Ăn cơm không thì hơi buồn, chúng ta chơi trò chơi đi?”

Hứa Minh Ưu: “Trò chơi? Trò gì?”

Trình Tư ra vẻ bí mật: “Trắc nghiệm tâm lý, chuẩn lắm đấy.”

Anh nhìn màn hình điện thoại, đọc từng chữ một lên: “Trong lòng cậu, tôi là màu gì? Một, màu đỏ. Hai, màu lam. Ba, màu trắng. Bốn, màu đen. Năm, màu cam. Sáu, màu lục. Cậu chọn cái nào?”

Hứa Minh Ưu: “...”

Trắc nghiệm chán muốn chết!

Khổ nỗi Trình Tư lại mang bộ mặt đầy mong đợi nhìn cậu, Hứa Minh Ưu đành tro mặt chọn một màu: “Màu cam.”

Trình Tư nhìn xuống đáp án: “Chọn màu cam chứng tỏ đối phương trong lòng bạn là...”

Anh nhìn cậu một cái đầy ẩn ý: “... một người rất đáng ghét.”

Hứa Minh Ưu ngẩn ra, sau đó trừng mắt: “Cái này chẳng đúng tí nào!”

Trình Tư nhún vai: “Được rồi, vậy đổi câu khác, mỗi lần nhìn thấy tôi cậu lại nghĩ đến loài động vật nào? Một, mèo. Hai, khỉ. Ba, thỏ. Bốn, cá. Năm, chim. Sáu, chó. Cậu chọn đi.”

Lần này Hứa Minh Ưu không dám qua loa đại khái, cậu nghĩ một hồi, cảm thấy “Chó” có vẻ phù hợp nhất rồi, thế là cậu nói rất chắc chắn: “Chọn sáu, chó.”

Trình Tư “ồ” một tiếng thật dài: “Chó, chứng tỏ cậu xem tôi là đồ ngốc.”

Hứa Minh Ưu tí nữa thì nhảy dựng lên: “Tôi không có!”

Trình Tư như cười như không nhìn cậu.

Hứa Minh Ưu lúng túng muốn chết.

Mấy loại trắc nghiệm này bình thường không phải đều là “người dễ thương”, “người có tính khí tốt” gì gì đó ư? Lần này sao lại...

Cậu ghen cả nửa ngày, cuối cùng gào lên một câu: “Thử câu khác!”

Trình Tư có phần bất đắc dĩ, tìm tìm kiếm kiếm một lúc trên điện thoại: “Được rồi, câu cuối cùng, đây là trắc nghiệm quan hệ về sau của chúng ta như thế nào. Cậu thấy loại sự vật nào thể hiện gần giống nhất với cảm giác khi chúng ta bên nhau? Một, đám mây. Hai, đại dương. Ba, ngọn lửa. Bốn, ánh mặt trời. Năm, cây gỗ. Sáu, núi cao.”

Mấy lựa chọn này nhìn riêng ra thì cái nào cũng có ý nghĩa tượng trưng rất tốt, nhưng Hứa Minh Ưu lại cảm thấy chúng giống như “cái bẫy chết người” vậy.

Cảm giác khi ở bên nhau?

Hứa Minh Ưu nghĩ cả nửa ngày, phát hiện cậu không thể nói rõ ràng ra được.

Cậu luôn đặt Trình Tư ở vị trí một người bạn đặc biệt, số lần họ ngồi bên nhau nói chuyện phiếm cũng không nhiều, nếu nhất định phải chọn một biểu tượng thì...

Hứa Minh Ưu ngẩng đầu, nghiêm túc đáp: “Ngọn lửa.”

Trình Tư gật đầu: “Được rồi, để tôi xem. Chọn đám mây, là hai người xa lạ. Chọn đại dương, là tri âm tri kỷ. Nếu chọn ngọn lửa, là...”

Trình Tư đọc một nửa, đột nhiên dừng lại.

Hứa Minh Ưu sốt ruột: “Là cái gì?”

Trình Tư nhìn điện thoại, lại nhìn Hứa Minh Ưu, ho khẽ một tiếng.

Hứa Minh Ưu khó hiểu: “Anh nói nhanh lên.”

Trình Tư: “À, di động hết pin, tự động tắt máy rồi.”

Hứa Minh Ưu: “...”

Hứa Minh Ưu chợt nhận ra: “Trình Tư mấy câu trắc nghiệm vừa rồi có phải là anh trêu tôi không đấy?”

Trình Tư cười hì hì: “Tôi giống loại người đó sao?”

Hứa Minh Ưu câm nín: Người này thật đúng là thích lừa người khác. Tổn công cậu còn nghiêm túc suy nghĩ câu trả lời, có lẽ toàn bộ đều là do người này tự bịa ra cả thôi.

Trình Tư lại như chẳng để ý, vươn vai cho đỡ mỏi: “Thôi, ăn no rồi, chúng ta về đi.”

Hứa Minh Ưu điềm tĩnh nâng máy ảnh lên điên cuồng chụp người trước mặt: “Ngày mai đem chỗ ảnh này nộp cho chủ biên.”

Trình Tư ra vẻ cầu xin: “Phóng viên Hứa, tôi sai rồi.”

Hứa Minh Ưu không thèm để ý anh ta, đi trước.

Trình Tư cũng chậm rãi theo sau, tay trái vắt áo khoác, tay phải cầm di động.

Chẳng biết có phải nhấn vào phím nào không, màn hình điện thoại đột nhiên bừng sáng, hiện ra một dòng chữ không to không nhỏ:

Ngọn lửa - Người yêu.

12. Chương 12

Hứa Minh Ưu vẫn luôn cho rằng, bất kể hợm của Trình Tư có vấn đề gì, bất kể anh có muốn hay không, chỉ cần anh vẫn ở trong giới giải trí thì sớm muộn gì cũng sẽ có lúc phải mở miệng hát.

Đến lúc đó, Trình Tư phải làm sao?

~*~

Hứa Minh Ưu không ngờ, ngày đó lại đến sớm như vậy.

Trình Tư cùng hai nhà sản xuất âm nhạc nổi tiếng khác cùng tham gia một chương trình tuyển chọn tài năng âm nhạc.

Bản thân tiết mục thì cũng chẳng có gì, chỉ đơn giản là cho điểm hoặc đưa ra ý kiến hướng dẫn cho thí sinh. Vốn dựa theo kịch bản thì cũng không có yêu cầu giám khảo phải ca hát gì cả, nhưng có lẽ do không khí tiết mục quá vui vẻ, người dẫn chương trình liên nhiệt tình mời ban giám khảo lên sân khấu hát vài câu, qua đó cổ vũ tinh thần các thí sinh.

Trình Tư là người nhỏ tuổi nhất, cũng là người có thâm niên trong nghề ngắn nhất trong ban giám khảo, mắt thấy hai vị tiền bối đều đã cất giọng, anh làm sao có thể từ chối được.

Đây là lần đầu tiên từ khi quay trở lại, Trình Tư cất giọng hát trước ống kính.

Trình Tư hát một bài tình ca ngọt ngào, khi anh hát, khuôn mặt vẫn mang nét cười nhàn nhạt, sóng mắt lưu chuyển, nhìn giống như một người đàn ông bị trói chặt trong lưới tình nóng bỏng, tản ra một sức hấp dẫn khiến người khác khó có thể chống cự.

Nếu một bài hát tính một trăm điểm, bao gồm năm mươi điểm kỹ thuật, năm mươi điểm tình cảm, thì Trình Tư rõ ràng đã lấy được trọn vẹn năm mươi điểm sau.

Chí ít trông bộ dáng anh ta cũng rất nhập tâm.

Thế nhưng năm mươi điểm đầu tiên...

Hơi không đủ, giọng không ổn định, thậm chí còn có chỗ sai nhịp.

Liệu được mấy điểm đây?

Có lẽ so với người bình thường thì anh hát cũng rất tốt.

Thế nhưng, anh là Trình Tư.

Một Trình Tư đã dùng giọng hát của mình để chinh phục biết bao người.

Đây là trường quay của tiết mục tuyển chọn tài năng âm nhạc, chất lượng các loại nhạc cụ, loa đài đều thuộc hạng nhất, bây giờ hát thành như vậy, chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung: Thất bại thảm hại.

Không ngoài dự đoán, sau ngày hôm đó, Trình Tư lại trở thành cái tên nóng hổi trên các tờ báo giải trí.

Mặc dù tin tức này cũng chẳng to tát đến độ được lên trang nhất, nhưng tiêu đề thì vẫn rất chói mắt:

“Thiên vương năm nào nay phải dùng ngoại hình kiếm cơm?”

“Nguồn tin từ người biết rõ nội tình trong giới: Hút thuốc, uống rượu đã phá hủy giọng hát của Trình Tư.”

“Trình Tư lần đầu cất giọng sau khi quay lại, người nghe thất vọng.”

...

Người bình thường đối với các nhân vật nổi tiếng đều có sự tò mò lẫn hà khắc, cũng chưa bao giờ keo kiệt mà không thêm vài lời bình luận, đặc biệt là với những tin tức tiêu cực.

Điều này, thân là người nổi tiếng, Trình Tư lại càng hiểu rõ hơn.

~*~

Tòa soạn nơi Hứa Minh Ưu làm việc cũng có bài về chuyện này, tiêu đề xem như bình thường:

“Trình Tư trạng thái không tốt, giọng hát bị phê bình.”

Hứa Minh Ưu tiện tay lật xem một chút, sau đó ném tờ báo ra rồi xa, nhanh chân rời khỏi tòa soạn.

13. Chương 13

Hứa Minh Ưu đứng chần chừ mãi trước cửa phòng làm việc của Trình Tư.

Cậu phát hiện mỗi lần có việc liên quan đến Trình Tư thì mình đều trở nên dễ kích động, sau đó lập tức hối hận.

Lần trước hối hận đã chạy đến tặng anh ta bánh ga tô.

Lần này thì hối hận tại sao lại chạy đến đây.

Tại sao lại chạy đến đây?

Bản thân cậu cũng không biết.

Rõ ràng mới không lâu trước còn muốn giữ khoảng cách, bây giờ lại chủ động xuất hiện trước cửa nhà người ta.

Nhưng mà, chỉ cần nghĩ đến thái độ bình tĩnh của Trình Tư lúc nói với cậu: “Tôi không thể hát được nữa rồi”, lại lật lại đám tin tức liên quan đến anh mấy ngày gần đây, trong lòng cậu giống như bị một tảng đá đè nặng, đến cả hít thở cũng không thông.

Hứa Minh Ưu còn đang suy nghĩ nhập tâm, cổng lớn bỗng bật mở.

Một nhân viên nhìn cậu đầy thắc mắc: “Xin hỏi, anh có việc gì sao?”

Hứa Minh Ưu vội vàng đứng thẳng lại, cẩn thận đáp: “Chào anh, tôi là Hứa Minh Ưu, tôi đến tìm Trình Tư.”

Người mở cửa do dự một chút, sau đó rút di động bước vào một góc gọi điện thoại.

Hứa Minh Ưu thì căng thẳng đứng trước cửa.

Qua một lúc, người kia quay trở lại: “Mời anh vào, sắp chúng tôi chút nữa sẽ trở về, ngài ấy bảo anh đợi một chút.”

~*~

Hứa Minh Ưu được đưa vào căn phòng thủy tinh của Trình Tư.

Không phải lần đầu tiên đến nơi này nhưng đây là lần đầu tiên cậu có thể quan sát nó một cách tỉ mỉ.

Căn phòng rất rộng, bên trong để rất nhiều nhạc cụ, từ piano, ghita cho đến cả một bộ trống.

Một bên phòng đặt một chiếc bàn rất dài bên trên bày bừa một ít sách vở và ghi chép, còn có hai chiếc máy tính.

Trước bàn là một cửa sổ bằng thủy tinh kéo từ sàn nhà đến tận trần, nhìn ra ngoài chính là khu rừng lúc trước Hứa Minh Ưu thường ngồi.

Hứa Minh Ưu không nhịn được, bước về phía đó.

Cậu nhớ tới dáng vẻ của Trình Tư khi ngồi làm việc trước bàn:

Anh ta thường bắt tri bắt giác cắn cắn bút, tay trái thường xuyên búng tay thành nhịp.

Anh còn thích vừa làm việc vừa uống chút gì đó ngọt ngọt, kết quả là có lần làm đổ cả một cốc nước hoa quả ra bàn.

Lúc đó cậu đứng trong khu rừng phía đối diện nhìn anh ta luống cuống lau giấy tờ và quần áo.

Ánh mặt trời bốn giờ chiều đã không còn quá chói chang.

Nắng lười biếng nhảy múa trên thân thể Hứa Minh Ưu, khiến cả người cậu như được bao phủ trong một quang sáng màu vàng kim, nhìn qua giống như một cục bông xù xù.

Lúc Trình Tư vào phòng vừa vặn trông thấy một cảnh như thế:

Yên bình mà đẹp đẽ.

Anh đứng im lặng trước cửa phòng nhìn một lúc, sau đó bước lại sau lưng cậu, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Hứa Minh Ưu.”

Giọng anh đã rất nhẹ rồi, nhưng Hứa Minh Ưu vẫn bị giật mình, vật đang nắm trong tay liền rơi xuống đất.

Trình Tư vội nhặt lên giúp cậu, phát hiện đó là mấy tờ tạp chí anh để trên bàn trà, toàn bộ đều đang mở ở trang có tin về anh.

Hứa Minh Ưu hoảng hốt cướp lại: “Tôi chỉ tiện tay đọc chút thôi, rất vô vị, lãng phí tế bào não, về sau đừng có mua nữa.” Vừa nói cậu vừa vứt đám tạp chí đó vào thùng rác.

Trình Tư cười: “Thật ra nội dung mỗi bài báo tôi đều đã nghiên cứu rồi, chỉ có tòa soạn của cậu là nhẹ nhàng nhất. Có phải cậu đã nói giúp tôi không?”

Hứa Minh Ưu nhú mồm, vừa định đáp thì Trình Tư đã khoát tay không chút lưu tâm: “Cậu tuyệt đối đừng nói mấy lời an ủi, tôi sẽ buồn cười chết mất. Thật ra việc hát được hay không tôi cũng chẳng để ý đâu, thật đấy.”

Hứa Minh Ưu nhìn anh: “Thật?”

Ánh mắt cậu rất sáng.

Trình Tư nhìn con người đen lầy trong mắt người đối diện đang phản chiếu rõ ràng khuôn mặt tươi cười của mình.

Thật xấu.

Anh hơi sững ra, từ từ thu lại nụ cười, quay người dựa vào cạnh bàn, rút một điếu thuốc, chậm rãi hút.

Qua một lúc lâu, Trình Tư rốt cuộc mở miệng: “Thực ra trong đồng tin kia có một cái viết rất đúng, có một khoảng thời gian tôi hút thuốc uống rượu rất nhiều. Hẳn cậu cũng biết là khoảng thời gian nào rồi đấy.”

Anh dừng một chút, rít một hơi thuốc: “Lúc đó, mỗi ngày tôi đều bị làm phiền bởi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại và tin nhắn, có đe dọa, có mắng chửi, có uy hiếp, thậm chí cả tận tình khuyên tôi ra đầu thú... Sau đó bên nguyên rút đơn kiện, nhưng cuộc chiến của tôi vẫn chẳng dừng lại. Tôi không làm chuyện đó, Hứa Minh Ưu, cậu có tin không? Tôi chưa từng làm thế.”

Hứa Minh Ưu hơi hé miệng.

Trình Tư lại tiếp tục nói: “Nếu bảo lúc đó không tuyệt vọng thì là nói dối. Rõ ràng mấy ngày trước tôi còn đang chuẩn bị phát hành album, thế mà vừa chớp mắt một cái đã biến thành một con chó hoang, chỉ có thể trốn ra nước ngoài, trên lưng lại còn mang tội danh. Tôi không thể khống chế cảm xúc của mình, tôi sợ mình sẽ phát điên, chỉ có thể tận lực uống rượu, hút thuốc... Về sau, cổ họng có vấn đề... Bài hát ngày hôm đó, chưa bao giờ tôi nghĩ một bài đơn giản như thế mà lại có ngày mình hát khó khăn tới vậy, tôi thật sự...”

Anh ta khó khăn nói nốt: “Tôi thật sự, đã cố gắng hết sức rồi.”

Hứa Minh Ưu không lên tiếng.

Trong phòng yên lặng, chỉ có tiếng hơi thở quanh quẩn.

Không biết qua bao lâu, Trình Tư thở dài một hơi: “Cũng may mọi việc đều đã qua rồi. Thật ra cũng chẳng có gì, chỉ là không thể hát được như trước đây nữa thôi, còn chưa đến nỗi mất tiếng, rồi sẽ quen thôi, đúng không?”

Hứa Minh Ưu vẫn không lên tiếng.

Cậu đi đến bên góc tường, kéo tấm rèm cửa nặng trĩu xuống, căn phòng vốn sáng sủa thoáng cái tối lại.

“Trình Tư, anh hát đi.”

Hứa Minh Ưu nói.

Chẳng biết có phải vì đã lâu chưa cất tiếng không mà giọng cậu hơi khàn khàn.

Trình Tư sững ra: “Cậu muốn nghe cái gì?”

Hứa Minh Ưu: “Tùy anh.”

Trình Tư nhìn cậu cười: “Vậy tôi hát một bài tiếng Anh vậy.”

“Do you remember the things we used to say

I feel so nervous when I think of yesterday

How could I let things get to me so bad

How did I let things get to me

Like dying in the sun

Like dying in the sun

...”[1]

[1. Dịch:

Em còn nhớ những điều ta thường nói?

Anh bùi ngùi khi nghĩ về hôm qua,
Sao anh để mọi chuyện vượt tầm tay
Sao anh để mọi chuyện thành như thế,
Lụi tàn dưới ánh mặt trời...]
Một ca khúc rất thích hợp để hát chạy.
Tiếng hát của Trình Tư vang lên giữa phòng, chậm rãi, dịu dàng.
Nhưng hát được một nửa, anh đột nhiên dừng lại.
Anh nhìn thấy nước mắt Hứa Minh Ưu không khống chế được mà rơi xuống, làm ướt cả khuôn mặt.
Trình Tư sững sờ.
Vì anh sao?
Trái tim Trình Tư vừa chua xót vừa xúc động, một loại cảm xúc khó có thể diễn tả thành lời.
Trước giờ anh vẫn không biết rằng nước mắt một người đàn ông lại có thể khiến bản thân chẳng biết phải làm gì như thế này.
Nói thật thì, anh cũng chưa bao giờ nghĩ Hứa Minh Ưu lại thích khóc đến thế.
Trình Tư không nhịn được mà khẽ cười, sau đó đứng thẳng người dậy, đến trước mặt Hứa Minh Ưu, nắm lấy tay phải của cậu, đặt nó lên cổ mình...
“Will you hold on to me
I am feeling frail
Will you hold on to me
We will never fail
I wanted to be so perfect you see
I wanted to be so perfect
Like dying in the sun
Like dying in the sun
...”[2]
[2. Dịch:
Em sẽ giữ anh lại,
Khi lòng anh yếu đuối
Em sẽ giữ anh lại
Đôi ta chẳng rời xa
Anh muốn mình hoàn hảo,
Vẹn toàn trong mắt em.
Anh muốn mình hoàn hảo,
Rồi tàn dưới mặt trời...]
Hứa Minh Ưu ngậy người nhìn Trình Tư:
Lòng bàn tay cậu dán sát vào cổ họng anh, mỗi một chuyển động của âm thanh cậu đều có thể cảm nhận rõ ràng.

Loại cảm giác rung động khê khàng này giống như hô hấp, khiến cả người cậu tràn đầy năng lượng. Đợi đến khi kết thúc bài hát Trình Tư cẩn thận lau nước mắt trên mặt Hứa Minh Ưu, ôm chặt lấy cậu: “Cậu tặng tôi nước mắt, tôi dâng cậu tiếng hát.”

“Hứa Minh Ưu, cảm ơn cậu.”

14. Chương 14

Dạo gần đây Trình Tư có phần buồn bực, anh cảm thấy Hứa Minh Ưu đang trốn mình.

Ví dụ lúc trước anh gửi tin nhắn, Hứa Minh Ưu đều trả lời rất nhanh, mà bây giờ, đến cả nửa ngày mới trả lời được một tin: vừa rồi bận; sạc pin điện thoại; không nhìn thấy; sóng điện thoại không tốt...

Hay lại giống như lần anh mời Hứa Minh Ưu đến phòng làm việc của mình ăn cơm, Hứa Minh Ưu lại trả lời: gần đây bận; sức khỏe không tốt; đồ ăn trong nhà còn nhiều quá, không ăn thật lãng phí; phải dạy phụ đạo cho con gái nhà hàng xóm...

Tóm lại, các loại lý do.

Trình Tư nghĩ đi nghĩ lại, nguyên nhân chỉ có thể là việc cậu ấy rơi nước mắt ngày hôm đó. Có lẽ cậu ấy cảm thấy ngượng, nhưng Trình Tư lại cảm thấy rất cảm động.

Người này khiến anh thấy vừa ấm áp vừa vui vẻ, anh không muốn chỉ vì chuyện này mà mất đi người bạn như cậu.

Mặt khác, Hứa Minh Ưu cũng rất phiền não.

Không biết dạo gần đây Trình Tư bị làm sao, cứ liên tục rủ cậu đi chơi hay đi ăn cơm, mấy lý do có thể dùng cậu đều đã dùng gần hết sạch rồi.

Hiện tại Hứa Minh Ưu còn chưa muốn gặp mặt anh ta.

Ngày hôm đó khóc đến mức như thế, lại bị anh ta ôm lấy, mãi cho đến giờ nhớ lại cậu vẫn còn ngượng chết đi được.

Nói trắng ra thì cũng chỉ tại da mặt cậu mỏng, hơn nữa bản thân cậu ngay từ đầu cũng không cách nào dùng tâm trạng bình thản để đối xử với anh ta.

Chính điều này khiến Hứa Minh Ưu thấy phiền não.

Bởi vậy, trốn được thì trốn thôi.

Nghĩ đến đây, Hứa Minh Ưu lại thở dài một hơi.

Di động đột nhiên kêu.

Cậu rút ra xem, quả nhiên là Trình Tư.

Hứa Minh Ưu mím môi nhấn từ chối, cùng lắm thì lát nữa bảo mình bận họp vậy.

Kết quả chẳng bao lâu sau, di động lại tiếp tục kêu.

Hứa Minh Ưu tiếp tục từ chối, Trình Tư bên kia lại gọi tiếp, rất có khí thế “cậu không nghe tôi không dừng”.

Mặc dù đã là buổi tối nhưng Hứa Minh Ưu vẫn đang ở tòa soạn, một loạt hành động này đã thu hút sự chú ý của nhóm đồng nghiệp: “Tiểu Hứa, điện thoại gọi đến sao không nghe đi?”

Hứa Minh Ưu lúng túng cười, cuối cùng đành phải nhận điện thoại: “A lô...”

Điện thoại truyền đến tiếng cười trầm thấp của Trình Tư: “Phóng viên Hứa, vừa rồi có phải đang bận không?”

Hứa Minh Ưu: “...À, ừ, vừa, vừa rồi bận họp.”

Trình Tư “ồ” một tiếng dài đầy ẩn ý, lại tiếp luôn: “Phóng viên danh tiếng, tôi có tin muốn báo.”

Hứa Minh Ưu nhất thời còn chưa kịp hiểu: “Hả?”

Trình Tư lại cười: “Ở chỗ tôi đang có tin về một ngôi sao, cậu có muốn nghe không?”

Hứa Minh Ưu: “...Tôi...”

Trình Tư ngắt lời cậu: “Nếu cậu muốn nghe thì lát nữa tới phòng làm việc của tôi đi. Tiện tay mang ít đồ ăn qua nhé, tôi nấu cơm rồi.”

Hứa Minh Ưu: “...”

Cậu nhịn không được, hỏi: “Đừng nói anh ở mãi trong phòng làm việc đến tận giờ vẫn chưa ăn cơm đấy nhé?”

Trình Tư: “Đúng thế. Bởi vậy tốt nhất là cậu đến nhanh đi, nếu đến muộn e là tôi đã đói đến độ chẳng còn sức mà kể gì nữa đâu.”

Nói xong ngắt điện thoại luôn.

Hứa Minh Ưu nhìn tròng tròng di động, sau đó ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường: Tám giờ bốn mươi phút.

Cuối cùng, cậu vẫn đến phòng làm việc của Trình Tư.

Lúc đến nơi đã là hơn chín giờ tối, đèn trong phòng đều được bật sáng, nhìn rất rục rịch. Trình Tư đang đứng dựa vào cửa cười hì hì đợi cậu.

Hứa Minh Ưu hơi mất tự nhiên, chỉ có thể cúi đầu cầm túi đồ ăn bước thẳng vào trong.

Dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của Trình Tư, Hứa Minh Ưu cũng ngồi xuống ăn cùng với anh.

Không khí trên bàn ăn rõ ràng tốt hơn nhiều, hai người nói chuyện câu được câu mất...

Hứa Minh Ưu: “Sau này anh mua mấy món để sẵn đi, cứ thế này mãi không tốt đâu.”

Trình Tư: “Bình thường cũng có chuẩn bị đồ ăn, nhưng hôm nay vì Lâm Sênh cần gấp demo một bài hát, nhất định phải hoàn thành trong hai ngày, bận bù đầu nên quên hết cả. Ăn xong tôi còn phải tiếp tục làm, không thể trì hoãn được.”

Hứa Minh Ưu: “Hai người hình như... trước đây đều hợp tác rất tốt.”

Trình Tư gật đầu: “Ừ, đúng thế, về mặt cá nhân chúng tôi còn là bạn bè. Nói ra thì phòng làm việc này thành lập, một nửa lý do là vì cậu ta mà.”

Hứa Minh Ưu hơi sững ra.

Trình Tư tiếp tục nói: “Đúng rồi, tin tức nhắc đến với cậu trong điện thoại chính là tên đó ngày kia sẽ có hẹn ăn cơm với một đạo diễn nổi tiếng ở Trạch Viên, cậu có thể đến đó canh sẵn. Bọn họ hình như định hợp tác.”

Nói rồi dường như anh chợt nhớ ra điều gì, lại bổ sung: “Có điều cậu ta không phải tôi, nội dung viết đừng tiêu cực quá.”

Nghe thấy lời này của anh, Hứa Minh Ưu đột nhiên tức giận, buồn bực nói:

“Tôi chỉ phụ trách chụp ảnh, nội dung bài báo không phải tôi viết. Nếu anh không tin tôi, vậy tôi không đi là được.”

Lời vừa nói xong, Trình Tư cũng cảm thấy không ổn, vội vàng giải thích: “Ý tôi không phải thế...”

Có điều không khí đã lạnh đi rồi.

Hai người cứ thế trầm mặc ăn nốt bữa cơm, Hứa Minh Ưu thu dọn bát đĩa đem đi rửa.

Trình Tư cũng đứng ngay cửa phòng bếp, chẳng nói một lời cứ im lặng nhìn cậu, không biết đang nghĩ gì.

Hứa Minh Ưu dường như không mấy tập trung, rõ ràng chỉ là rửa mấy cái bát mà cũng làm nước văng tung tóe. Đợi được đến khi cậu rửa xong thì trên người đã dính ướt không ít.

Đang lúc cậu ngó nghiêng tìm xem trong bếp có gì lau tay được không thì Trình Tư lại bước đến nắm lấy tay cậu.

Hứa Minh Ưu giật mình nhìn anh.

Trình Tư cầm khăn tay, từng chút từng chút một nhẹ nhàng giúp cậu lau những giọt nước trên tay lẫn trên người.

Mặt Hứa Minh Ưu thoáng cái đỏ rực, cổ giằng tay ra, hốt hoảng nói: “Không cần đâu, tôi tự làm được rồi.”

Trình Tư không lên tiếng, chẳng qua lực tay lại tăng thêm một phần.

Anh ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn người trước mặt: “Hứa Minh Ưu, không biết tại sao nhưng tôi cứ có cảm giác cậu sợ tôi.”

Hứa Minh Ưu cứng đờ, không dám nhìn anh, chỉ nhỏ giọng đáp: “Không có, anh nghĩ nhiều quá rồi.”

Trình Tư vẫn không chịu buông tay: “Hứa Minh Ưu, tôi xin lỗi về câu nói vừa rồi. Cậu đừng sợ tôi, cũng đừng trốn tôi.”

Giọng điệu của Trình Tư vô cùng nghiêm túc, nhưng Hứa Minh Ưu nghe vào lại thất thần.

Cậu đột nhiên nhớ lại khi còn nhỏ, có lần người nhà mua một chậu cá về, bên trong là mấy con đuôi quạt đỏ rất đẹp, cậu cứ say mê mà ngắm nhìn mãi. Mẹ Hứa thấy con thích liền để cậu mang vào phòng đặt trên giá sách nuôi.

Nhưng Hứa Minh Ưu lại lắc đầu.

Cậu không dám.

Cậu sợ có ngày mình vô tình làm đổ chậu cá, hoặc có thể nuôi không tốt mà khiến chúng chết cá. Những con vật đẹp dễ như thế, cậu chỉ cần đứng xa ngắm nhìn là đã đủ rồi.

Từ trước đến nay cậu vẫn là một người nhát gan.

Cả cuộc đời này việc dũng cảm nhất cậu từng làm, có lẽ chính là lần kích động đem tặng bánh ga tô sinh nhật cho Trình Tư.

Nghĩ đến đây, Hứa Minh Ưu không nhịn được mà ngẩng đầu.

Người trước mắt này, cậu đã từng theo đuôi anh, đã từng phỏng vấn anh, họ từng cùng ăn cơm, cùng dạo công viên nói chuyện phiếm.

Anh từng hát cho cậu nghe, nhìn cậu rơi lệ.

Hóa ra không biết từ lúc nào, khoảng cách giữa họ đã trở nên gần gũi đến vậy.

Nghĩ kỹ lại, vẫn thấy khó mà tưởng tượng nổi, thế nhưng đó lại là sự thật.

Trình Tư cũng giống như con cá đuôi quạt đỏ ấy.

Đến lúc cậu không nhịn nổi, lấy hết dũng khí tiến đến muốn sờ một cái thì lại bị chú cá phát hiện. Ấy thế nhưng chú cá đó chẳng những không trốn mất, ngược lại còn thân mật bơi tới gần...

Bất ngờ đến độ cậu cũng không đề phòng trước.

Tựa như một trận mưa rào bất chợt, xóa tan hàng rào phòng ngự vốn chưa bắt đầu xây của Hứa Minh Ưu.

Điều này khiến cậu bất an, không biết phải làm sao mới tốt.

Dù vậy, có câu nói thế nào ấy nhỉ...

Điều gì phải đến thì sẽ đến thôi.

Hứa Minh Ưu trầm thở dài một hơi, trong lòng không hiểu sao lại nhẹ nhõm đi nhiều.

Trình Tư chẳng biết gì, thấy người đối diện cứ mãi im lặng thì trở nên căng thẳng: “Hứa Minh Ưu, cậu...”

Hứa Minh Ưu lắc đầu: “Thật ra từ rất lâu về trước, tôi đã muốn nói một câu.”

Trình Tư: “Câu gì?”

“Trình Tư, được quen anh, thật vui.”

Khóe miệng Hứa Minh Ưu khẽ cong lên, cười đẹp đến độ khiến Trình Tư hoa mắt.

15. Chương 15

Tựa như tuyết tan khi xuân về, mặc dù Trình Tư không hiểu lắm nhưng anh vẫn cảm nhận được rất rõ ràng mối quan hệ giữa mình và Hứa Minh Ưu đã “ấm” lại rồi.

Việc này khiến anh thở phào một hơi, tiếp đó liền tận lực mời cậu đến phòng làm việc chơi, giống như muốn bù đắp lại toàn bộ những lần bị từ chối trước đây vậy.

Hứa Minh Ưu thật sự khóc không được mà cười cũng không xong. Trình Tư làm việc tự do, thời gian rảnh rỗi rất nhiều, nhưng cậu thì đâu được vậy, còn phải đi làm, có lúc một ngày chạy mấy nơi, đến thời gian uống ngụm nước còn chẳng có.

Nhưng mặc dù vậy, cậu vẫn luôn nhận lời, cơ bản là chỉ cần có thời gian thì sẽ qua.

Qua chơi nhiều lần rồi, đến mấy nhân viên của Trình Tư cũng dần dần thân với cậu.

Tính khí Hứa Minh Ưu hòa nhã, chẳng qua tính cách hướng nội, không mấy khi nói chuyện, mà những nhân viên ở đây thì đều biết về độ lợi hại của vị “Đế vương săn ảnh” này rồi, người nào người nấy đều ngoan ngoãn gọi cậu là “thầy Hứa”, làm cậu ngại vô cùng.

Lần đầu tiên Trình Tư nghe nhân viên của mình gọi cậu như thế, cười suýt nghẹn thở, cũng học theo gọi một tiếng “thầy Hứa”, lập tức bị Hứa Minh Ưu tặng nguyên cây củ cải trắng vào mặt.

Vừa hay vài nhân viên cũng có hứng thú với việc chụp ảnh, nên đôi lúc Hứa Minh Ưu thuận tiện chỉ dạy cho bọn họ vài kỹ xảo chụp, xem như không phụ tôn xưng “thầy” kia.

Có điều mặc dù thầy giáo hơi nghiệp dư nhưng lên lớp thì tuyệt đối không qua loa đại khái chút nào.

Một khi Hứa Minh Ưu đã cầm máy ảnh lên thì giống như quân lính khoác chiến giáp, tay nâng thương, khí khái cả người trở nên sắc bén chói mắt, hoàn toàn không giống bộ dạng bình thường, ngay cả Trình Tư cũng bất ngờ.

Nói ra thì bạn bè bên cạnh anh trước giờ luôn thuộc dạng ồn ào, chỉ duy nhất có Hứa Minh Ưu là hơi khác.

Ngoại trừ khí chất khiến người khác an tâm, còn có...

Còn có cái gì, Trình Tư cũng không nói rõ được.

Có lẽ cũng như sự xuất hiện của đom đóm bắt chợt lóe sáng trong màn đen tăm tối.

Thứ ánh sáng yếu ớt nhưng rõ ràng đó khiến anh không nhận được mà muốn đưa tay ra bắt lấy.

Hứa Minh Ưu: “...Làm như thế này, lúc ấn mấy phím này thì nhất định phải chú ý đến khoảng cách giữa người và cảnh vật.”

Mấy nhân viên chỉnh chỉnh máy ảnh trong tay, gật gù.

Nhân viên Giáp: “Thầy Hứa, thật ra tôi vẫn luôn rất tò mò, làm sao mà mỗi lần các thầy chụp người nổi tiếng đều vừa hay bắt được nội dung mình muốn thế?”

Hứa Minh Ưu hơi lúng túng: “...Khụ, thật ra mấy thứ trên báo chí cũng không đáng tin lắm đâu, đừng nói là ảnh chụp, đến cả tin tức về giới giải trí cũng chỉ nên xem cho biết thôi, đừng tin làm gì.”

Nhân viên Ất: “Nói ra thì lần trước có báo nào đăng ảnh một diễn viên gạo cội nhìn trộm ngực của một nữ minh tinh ấy, tôi thấy giả lắm.”

Hứa Minh Ưu ngừng một chút: “Cái đó chắc là lệch góc rồi. Có những người khi chụp lên sẽ lợi dụng góc nhìn dễ gây hiểu lầm để đánh lừa người xem, từ vị trí đó chụp một loạt ảnh, rồi lại chọn ra những tấm thể hiện nhiều thông tin nhất đăng lên báo, thu hút tầm mắt của người đọc.”

Nghe cậu nói vậy, đám nhân viên lập tức hứng thú dạt dào: “Thế rốt cuộc góc nào mới có thể tạo ra được góc lệch như thế? Thầy Hứa, thầy biểu diễn cho bọn này xem chút đi.”

Hứa Minh Ưu xua tay lia lịa: “Thật ra chỉ cần làm đúng tư thế, mọi người sẽ nhìn ra ngay thôi.”

Nhân viên Giáp: “Thầy Hứa, thầy đi tìm sếp làm thử đi, vừa hay sếp cũng không biết gì, chúng tôi sẽ đứng ngoài nhìn, mỗi người tự chọn một góc chụp ảnh, xem xem ai có tiềm năng trở thành thợ săn ảnh nhất, ha ha ha.”

Lời vừa nói ra, toàn bộ đám nhân viên đều nhao nhao phụ họa.

Hứa Minh Ưu bị ép đến chẳng còn cách nào khác, đành do dự bước vào phòng làm việc của Trình Tư.

Trong phòng, Trình Tư đang ngồi trước piano đánh thử, trông có vẻ không được thuận lợi lắm vì anh cứ nhíu mày mãi.

Hứa Minh Ưu bước mấy bước thì dừng lại: Dựa vào vị trí hiện tại của Trình Tư, bây giờ chỉ cần cậu cúi người xuống hỏi anh ta thì sẽ xuất hiện ngay một góc lệch, nếu chọn đúng vị trí thì có thể chụp được một bức ảnh nhìn rất “mờ ám”.

Tính toán xong xuôi đầu vào đấy, Hứa Minh Ưu chậm chạp bước qua chỗ Trình Tư.

Trình Tư nghe thấy tiếng bước chân liền ngẩng lên, nhìn thấy cậu thì cười, hỏi: “Mấy người chụp xong rồi?”

Hứa Minh Ưu ngập ngừng gật đầu.

Trình Tư thấy bộ dạng cậu muốn nói lại thôi, hiểu kỳ hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì à?”

Hứa Minh Ưu chỉ vào chiếc piano: “Có thể để tôi chơi thử không?”

Trình Tư hơi bất ngờ: “Cậu biết đánh đàn sao?” Nói rồi liền đứng dậy định nhường chỗ cho cậu.

Hứa Minh Ưu vội vàng ngăn anh lại: “Anh cứ ngồi đi, đừng di chuyển.”

Thật ra Hứa Minh Ưu hoàn toàn không biết đánh đàn, kiến thức duy nhất cậu biết về đàn piano là phím trắng bên trái hai phím đen đều là Đô, tiếp sau cứ theo thứ tự mà xếp.

Cậu đã nghĩ kỹ rồi.

Đồ, Rê, Mi.

Cậu sẽ dùng thời gian đánh ba nốt nhạc này để biểu diễn vấn đề lệch góc.

Tay Hứa Minh Ưu vươn qua vai Trình Tư, muốn để trên phím đàn, nhưng bởi vì bị chắn ngang nên cậu không thể không cúi người xuống.

Người Trình Tư cao, lại ngồi rất thẳng, Hứa Minh Ưu hơi nghiêng người, bóng lưng hai người dường như trùng hằn lên nhau, nhìn cực kỳ thân mật.

Xét theo một khía cạnh nào đó thì đây chính là hình ảnh mà Hứa Minh Ưu muốn diễn, chỉ là...

Như thế này giống hệt tên lưu manh đang sàm sỡ con gái nhà lành.

Vốn Hứa Minh Ưu đối diện với Trình Tư luôn rất căng thẳng, mà bây giờ cả người lại càng cứng đờ hết như bù nhìn giữ dĩa.

Khó khăn lắm cậu mới bình ổn được tâm trạng, ấn phím đầu tiên:

Ồ...

m thanh tiếng đàn piano vang lên đột ngột, nghe hơi khác với tiếng piano bình thường vẫn nghe trên máy tính, không du dương, cũng chẳng trầm lắng như thế này.

Tiếng đàn giống như lời nói thoát ra từ đáy con tim.

Ấm áp mà vẫn vút.

Rê...

Trong phòng dường như hơi quá yên lặng.

Hứa Minh Ưu có thể nghe rất rõ ràng tiếng hít thở của hai người.

Không biết có phải vì má cậu chạm vào tóc của Trình Tư không, mà Hứa Minh Ưu cảm thấy toàn thân tê dại.

Cậu nhẹ nhàng thở ra một hơi, chuẩn bị ấn phím cuối cùng:

Mi...

“Hứa Minh Ưu.”

Trình Tư đột ngột lên tiếng.

Tay Hứa Minh Ưu bắt giác run lên.

Giọng Trình Tư rất nhẹ, nhưng cậu lại nghe lại như tiếng mưa rào rơi trên lá, từng tiếng từng tiếng xông thẳng vào màng nhĩ, chấn động đến độ lòng cậu thấy hơi đau.

Cậu không nhấn phím, cũng chẳng đáp lời, chỉ sống chết nhìn trừng trừng vào chiếc đàn, tựa như trên đó đột nhiên nở ra một đóa hoa vậy.

Trình Tư hình như cười một chút, sau đó đặt tay lên phím Mi, kiên quyết ấn xuống:

“Hứa Minh Ưu, tim cậu đập nhanh thật đấy.”

Thời khắc này, Hứa Minh Ưu còn chưa nhận ra, mặc dù cậu chỉ đơn thuần là làm mẫu cho việc học nhiếp ảnh, nhưng đối với Trình Tư mà nói...

Cậu đã dùng thời gian ba nốt nhạc, hát lên một bài ca.

16. Chương 16

Hứa Minh Ưu vẫn luôn cảm thấy Trình Tư có năng lực khiến cậu không nhận được mà muốn dựa vào gần, lại không tìm được mà muốn rời xa.

Giống như bây giờ, cả người cậu vì câu nói của anh mà sắp nóng đến bốc khói luôn rồi. Tùy tiện vài chữ thôi, lại khiến cậu có cảm giác khổ sở cứ như bị bắt quả tang đang làm chuyện gì xấu vậy.

Hứa Minh Ưu phiền não, hần bản thân nên nói gì đó để phản bác lại một chút...

Ví như: Tim tôi tốt, nên mới đập nhanh thế.

Hay có thể là: Anh nghe nhầm rồi, đó là tiếng điện thoại rung đấy chứ.

Thế nhưng cậu còn chưa kịp nghĩ ra cái gì, tiếng đàn lại lần nữa vang lên...

Sau khi Trình Tư ấn phím Mi xong, liền tiếp tục đàn một bài nhạc ngắn.

Ngón tay Trình Tư nhảy múa trên những phím đàn.

Hứa Minh Ưu nhìn những phím đàn lên lên xuống xuống, cảm thấy trái tim mình cũng hòa cùng âm nhạc lên bổng xuống trầm.

Đây là một giai điệu khiến người khác cảm thấy vui vẻ hạnh phúc, tựa như gió xuân tháng Ba phất qua những nhành đào mơn mớn chồi non, có thể ngay giây tiếp theo những đóa hoa sẽ lặng lẽ bung nở.

m nhạc thể hiện cảm xúc.

Cậu nghĩ, lúc này tâm trạng của Trình Tư nhất định rất tốt.

Hứa Minh Ưu bỗng nhiên nghĩ thế.

Cậu không biết vì sao Trình Tư lại tự nhiên vui như thế, có điều nếu chỉ “bắt nạt” cậu một chút mà anh có tâm trạng tốt thì cậu cũng chẳng ngại ngần gì mà không cho anh “bắt nạt” cả.

Nghĩ đến đây, mặt Hứa Minh Ưu càng lúc càng nóng: Sao cứ như tâm trạng của mấy cô bé yêu thích thần tượng thế này?

~*~

Đến khi đàn hết bài, Trình Tư mới mở miệng: “Hứa Minh Ưu, lấy giúp tôi cây bút.”

Hứa Minh Ưu ngẩn ra một chút, nhưng vẫn nhanh chóng rút quyển sổ và cây bút trong túi mình ra đưa cho anh.

Trình Tư nhận xong liền nằm bò ra trên đàn viết liên tục.

Hứa Minh Ưu hiếu kỳ nhìn anh viết hết số này đến số khác, mãi mới đợi được Trình Tư viết xong, cậu không nén được, hỏi: “Đây là cái gì?”

Trình Tư còn chẳng thèm ngẩng đầu lên: “Linh cảm.”

Hứa Minh Ưu suy nghĩ một chút: “Là nhạc phổ đúng chứ? Đoạn nhạc ban nãy à?”

Trình Tư không đáp lời.

Qua một lúc lâu sau, Hứa Minh Ưu mới nghe thấy hình như anh đang nói thềm câu gì đó.

Hứa Minh Ưu cúi đầu xuống: “Anh nói gì?”

Trình Tư quay đầu lại: “Tôi nói, là...”

Thời gian như ngừng lại.

Hứa Minh Ưu chỉ cảm thấy trên môi đột nhiên ấm nóng, tiếp theo liền nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của Trình Tư.

Khoảng cách giữa hai người họ hình như hơi gần quá, bởi vì Hứa Minh Ưu có thể nhìn rất rõ ràng khuôn mặt người đối diện đang chờ ra.

Ý, hóa ra Trình Tư cũng có biểu cảm này.

Ừm?

Đợi đã...

Rầm! Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, một đám nhân viên đang học nhiếp ảnh vui mừng sung sướng chạy cả vào...

“Thầy Hứa, thầy giỏi thật đấy!”

“Đúng thế đúng thế, cảnh vừa rồi nhìn cứ như hai người hôn nhau thật rồi ấy!”

“Hóa ra mấy tấm ảnh nghi vấn của các ngôi sao được tạo ra như thế này!”

“Không phải là sếp và thầy Hứa thông đồng với nhau để cho bọn này chụp đấy chứ?”

“Thầy Hứa, vừa rồi giống thật lắm ấy, thầy xem này!”

Hứa Minh Ưu dường như cuối cùng nhận ra được điều gì, cậu vừa căng thẳng, lại có chút mơ hồ.

Mãi đến khi xem mấy bức ảnh trong máy ảnh “học viên”.

Đó không phải cảnh đối mặt cậu dự định mà là một tấm ảnh hôn nhau...

Đúng thế, hôn nhau.

Cậu và Trình Tư, môi chạm môi.

Hứa Minh Ưu trợn tròn mắt.

Xung quanh rất ồn ào, mấy nhân viên kia còn đang vui mừng vì chụp được những bức ảnh lợi hại hết như thợ săn ảnh thứ thiệt, mồm nồm miệng mười bàn luận không dứt.

Trong đầu Hứa Minh Ưu lại chỉ có một ý nghĩ:

Tim đập quá nhanh rồi, xung quanh ồn ào thế này mà vẫn nghe thấy được.

Cậu cứ đứng ngẩn ra đó, nghe thấy tiếng Trình Tư vang lên: “Hứa Minh Ưu, tôi...”

Hứa Minh Ưu như bị cái gì đâm vào, lập tức hoàn hồn “soạt” một tiếng lấy lại quyển sổ trong tay anh, nói nhanh: “Ồ, đột nhiên nhớ ra còn buổi phỏng vấn phải làm, tôi đi trước đã”, nói rồi cũng chẳng ngoái đầu lại, cứ thế đi thẳng.

Lâm trận bỏ trốn.

Hứa Minh Ưu cũng không rõ vì sao mình lại hốt hoảng, mà thực tế là cậu căng thẳng đến độ sắp khóc luôn rồi.

Rõ ràng đây chỉ là một bất ngờ ngoài ý muốn.

Rõ ràng chẳng có gì cả, không phải sao?

17. Chương 17

Y như Trình Tư dự liệu, Hứa Minh Ưu sau khi trốn đi thì chẳng liên hệ với anh nữa.

Nụ hôn hôm đó, mặc dù là bất ngờ ngoài ý muốn, nhưng Hứa Minh Ưu vốn luôn dễ căng thẳng và hay xấu hổ, bởi vậy cậu phản ứng như thế cũng không có gì bất thường.

Vấn đề là so với phản ứng của Hứa Minh Ưu, Trình Tư lại càng để ý đến cảm nhận của mình hơn.

Trình Tư vẫn luôn biết mình thích Hứa Minh Ưu, “thích” đơn giản như thích một người bạn. Mà bây giờ, cái loại “thích” này hình như lại mang thêm một ý nghĩa không rõ khác.

Sự thay đổi tinh tế này, rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào vậy?

Trình Tư rít một hơi thuốc, đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên gặp Hứa Minh Ưu.

Khi ấy cậu đội một chiếc mũ, đầu cúi gằm không nhìn thấy mặt, trên tay còn cầm một túi ni lông, nói mình đưa hàng.

Lúc đó anh chỉ thấy rất buồn cười: Diễn vụng quá.

Thế giới này vô cùng kỳ diệu, khi đó anh tuyệt đối không thể nghĩ sẽ có một ngày mình vì người trước mắt mà tâm tình rối loạn.

Thậm chí, anh còn giống tên dê xồm, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại khuôn mặt đỏ bừng của cậu sau nụ hôn bất ngờ hôm trước.

Hứa Minh Ưu, Hứa Minh Ưu.

Trình Tư thầm gọi tên cậu hai lần, chậm rãi nhả một vòng khói thuốc.

Trong lúc Trình Tư còn đang suy nghĩ làm thế nào để tìm lại Hứa Minh Ưu đã trốn mất thì cậu lại tự động dâng đến cửa.

Trình Tư rất bất ngờ, vốn anh cho rằng với tính cách của Hứa Minh Ưu, ít nhất cũng phải một thời gian nữa mới có thể gặp lại. Ấy vậy mà người trước mặt, mặc dù vẫn trốn tránh ánh mắt anh nhưng quả thật là đã đến hẹn anh dùng cơm.

Hứa Minh Ưu bộ dạng mất tự nhiên: “Ừm, sổ ghi chép của tôi không thấy đâu nên qua đây tìm thử.”

Người này đến nói dối cũng không biết cách, rốt cuộc là làm sao mà trở thành phóng viên được vậy?

Trình Tư gật gù: “...Ồ, thế tìm thấy chưa?”

Hứa Minh Ưu: “Chưa... chưa thấy.”

Trình Tư: “Ồ.”

Hứa Minh Ưu khụ khụ hai tiếng: “Thời gian cũng không sớm nữa, anh đã ăn cơm chưa?”

Trình Tư xoa xoa cái bụng vừa bị tô mì ăn liền lấp đầy: “Chưa ăn, nhịn đói cả ngày rồi.”

Trên mặt Hứa Minh Ưu cuối cùng cũng có vẻ nhẹ nhõm: “Vậy chúng ta đi ăn đi.”

Khóe miệng Trình Tư không kìm được, khẽ cong lên.

Nói chung, không khí bữa ăn lần này rất tốt, hai người giống như mọi ngày, tùy tiện nói đùa đôi ba câu chuyện phiếm.

Trình Tư nhìn ra được, Hứa Minh Ưu mặc dù không tự nhiên cho lắm nhưng vẫn rất nỗ lực cố gắng không căng thẳng trước mặt anh.

Bởi vậy Trình Tư cũng tự khắc chế chính mình, không để mình trêu chọc cậu ấy, khéo lại dọa người ta chạy mất thì khổ.

Ăn xong bữa, hai người trở lại phòng làm việc, Trình Tư đưa cho Hứa Minh Ưu một tấm vé, là vé vào cửa buổi biểu diễn cá nhân của Lâm Sinh.

Hứa Minh Ưu nhìn qua, hình như là ghế VIP.

Trình Tư: “Tôi là khách mời của buổi diễn đó, cậu đến xem đi.”

Hứa Minh Ưu gật đầu: “Cậu ta rất nổi. Nhất định phải đi rồi.”

Ý là, tòa soạn nhất định sẽ cử người đến sắp xếp phỏng vấn và chụp ảnh.

Trình Tư nghe vậy lại thở dài một hơi: “Quả đúng là phải nhờ phúc của cậu ấy rồi. Nếu cậu muốn, lần sau tôi gọi cậu ta đến đây cho cậu phỏng vấn.”

Hứa Minh Ưu ngẩn ra, im lặng lắc đầu.

18. Chương 18

Chớp mắt đã đến buổi biểu diễn của Lâm Sinh.

Buổi biểu diễn này được xem như bước khởi động cho việc tuyên truyền trước khi phát hành album mới, quy mô cũng không lớn lắm.

Dù vậy, chất lượng lại vô cùng cao.

Phần nhạc đệm được giao hẳn cho dàn nhạc đứng đầu toàn quốc, đến cả Lâm Sênh cũng luyện tập cật lực, đồ không ít mồ hôi công sức để chuẩn bị cho buổi biểu diễn này.

Nguyên văn lời Lâm Sênh thì là, thay vì gọi đây là buổi biểu diễn thì nên gọi là “quả cảm ơn”...

Cảm ơn bạn bè, người nhà và người hâm mộ đã luôn cổ vũ và giúp đỡ cậu.

Hứa Minh Ưu cầm chiếc vé Trình Tư cho mình, vào chỗ từ rất sớm.

Quả không hổ là vé VIP, nằm ở phòng quan sát trên tầng hai, đối diện thẳng với sân khấu, tầm nhìn cực kỳ tuyệt vời.

Nghe nói vé VIP như thế này rất hiếm, hơn nữa cũng không bán mà do chính Lâm Sênh tự mình sắp xếp. Nếu không phải là người cực kỳ thân quen thì còn chẳng lấy được vé VIP chứ đừng nói lại nằm ở vị trí đẹp nhất như thế này.

Hứa Minh Ưu cúi đầu kiểm tra và thiết lập thông số cho máy ảnh, trong lòng xuất hiện cảm giác rất phức tạp: “Quan hệ giữa Trình Tư và Lâm Sênh quả nhiên không phải tốt bình thường.”

Rất nhanh đã đến lúc buổi biểu diễn bắt đầu.

Lâm Sênh biểu diễn rất xuất sắc, không khí trên khán đài cũng rất hào hứng.

Vậy nhưng Hứa Minh Ưu lại cứ thất thần, chỉ chụp vài bức ảnh cho đủ số.

Buổi biểu diễn đã đi được nửa đường, đèn trên sân khấu tắt hết, chỉ còn một mình Lâm Sênh hát chạy bài hát đã đưa tên tuổi cậu đến với người hâm mộ.

Khán giả vỗ tay phản quang, tự động hòa cùng lời ca với Lâm Sênh.

Ngay lúc chuẩn bị vào điệp khúc, Lâm Sênh đột nhiên im lặng, hiện trường giống như chuông báo thức bị tắt, cũng trở nên tĩnh lặng.

Hứa Minh Ưu giật mình.

“Dinh, dinh, dinh.”

Không biết từ đâu vang lên ba tiếng piano, tiếp sau đó đèn trên sân khấu bật sáng...

Trên sân khấu rực ánh đèn, Trình Tư khoác một bộ tây trang đen đang ngồi trước đàn piano.

Tiếng hoan hô bên dưới vang dội, anh khẽ mỉm cười, đặt ngón trỏ lên môi, nhẹ nhàng “suyt” một tiếng. Dội đến khi cả hiện trường đều im lặng, anh mới cúi chào khán giả, sau đó quay người ngồi xuống.

Tay Trình Tư đặt trên phím đàn, mắt nhìn về phía Lâm Sênh;

Lâm Sênh nắm chặt mic, cũng nhìn về phía anh...

Cùng lúc đó, tiếng nhạc đệm vang lên lấp đầy không gian.

Khán giả gào thét điên cuồng, nhiệt tình đến độ máis vòm cũng như sắp vỡ tung.

Hơi thở của Hứa Minh Ưu hơi run rẩy. Dường như cậu đã mất hết năng lực suy xét, trong đầu chỉ có một âm thanh lặp đi lặp lại không ngừng gào to:

Trình Tư! Trình Tư! Trình Tư!

Đây là lần đầu tiên cậu xem Trình Tư biểu diễn trực tiếp.

Anh không hát.

Anh chỉ ngồi đó đánh đàn.

Nhưng chỉ cần như thế cũng đã đủ để phát ra ánh sáng chói lóa đến độ cậu không thể mở mắt ra được.

Đó chính là Trình Tư.

Cậu vốn luôn nghĩ tính cách mình đã lạnh nhạt đến độ không thể lạnh nhạt hơn được nữa rồi, ấy vậy mà chớp mắt vừa rồi, cậu cũng có thể cảm nhận được vô cùng rõ ràng...

Trái tim cậu nảy lên vì anh.

Bài hát vừa rồi đã kết thúc, hai người lại tiếp tục cùng biểu diễn thêm một bài.

Vẫn là Trình Tư đánh đàn, Lâm Sênh hát chính.

Tiếng hú hét của người hâm mộ liên tục đập vào màng nhĩ Hứa Minh Ưu, cậu bịt chặt miệng, ánh mắt một khắc cũng không rời sân khấu...

Trình Tư và Lâm Sênh, hai người phối hợp hoàn hảo không chê vào đâu được.

Cảm giác hòa hợp trọn vẹn, tựa như trên thế gian này chỉ còn lại hai người họ vậy.

Màn biểu diễn kinh điển đến vậy.

Nhẽ ra cậu nên cầm máy ảnh lên, chụp lại khoảnh khắc đẹp đẽ này.

Thế nhưng cậu lại sợ, cậu không dám nhìn.

Cậu ghen tỵ phát điên.

Những ý nghĩ mơ hồ đến độ chính cậu cũng không nói ra được đột nhiên tỏa sáng chói lóa tới mức không thể giấu đi đâu.

Chúng quay cuồng trong đầu cậu.

Gặm nhấm cậu.

Hành hạ cậu.

Trước nay cậu vẫn chưa từng nhận ra địa vị của Trình Tư trong trái tim mình.

Mãi cho đến khi bên cạnh anh cũng xuất hiện một người rực rỡ không kém.

Hai người bọn họ ở bên nhau trông thật...

Đẹp.

Hứa Minh Ưu chậm chậm khép mắt vào, lại mở bừng mắt ra.

Cậu cảm thấy bản thân thật nực cười.

Cạch, cửa phòng VIP bật mở.

Hứa Minh Ưu quay đầu nhìn.

Trình Tư đứng dựa vào cửa, thở hổn hển nhìn cậu, cười hỏi: “Nghe thấy tôi chào cậu không?”

Hứa Minh Ưu ngẩn ra nhìn anh, không động đậy, giống như đột nhiên không biết người trước mắt là ai vậy.

Trình Tư thu lại nụ cười, đi đến trước mặt cậu, vẻ mặt thất vọng: “Nhanh như thế đã quên rồi sao? Là ba nốt Đồ, Rê, Mi cậu đánh mà.”

Hứa Minh Ưu lắc đầu.

Sau đó lại gật đầu: “Trình Tư, anh, anh và Lâm Sênh thật tuyệt.”

Khuôn mặt Trình Tư lại bừng sáng: “Cảm ơn.”

Dưới sân khấu, sau khi nghỉ một chút, Lâm Sênh lại tiếp tục xuất hiện.

Dựa theo danh sách bài hát phát lúc trước, ca khúc tiếp sau chắc là nằm trong album mới, dành tặng người hâm mộ thưởng thức trước.

Lâm Sênh: “Bài hát tiếp theo, là món quà gửi đến một người. Tôi tiến vào giới giải trí, thật ra là bởi vì người ấy.”

Người hâm mộ bên dưới hét lên.

Lâm Sênh: “Người này, lúc bình thường thì rất thông minh, nhưng tôi lại cảm thấy người đó ngu ngốc chết đi được. Hôm nay người đó tuyệt đối không biết bài hát này tôi gửi tặng mình đâu.”

Tiếng cười vang dội trên khán đài, có mấy người còn hét lên tên Trình Tư.

Hứa Minh Ưu len lén quay đầu sang bên cạnh nhìn Trình Tư, mặt đối phương lại chẳng có biểu cảm gì đặc biệt.

Lâm Sênh: “Năm nay tôi đã hai mươi tám tuổi, để hát được bài hát này tôi đã tốn mất...”

Lâm Sênh ngừng một chút, lại tiếp: “Tốn mất tám năm. Hóa ra đã lâu như thế rồi.”

Khán giả tại hiện trường đột nhiên im lặng.

Ánh đèn lại lần nữa tối đi.

Lâm Sênh bắt đầu cất giọng.

Là một bài hát tiếng Anh kinh điển, “The rose”.

Giọng cậu hơi run rẩy.

Có mấy giây, Hứa Minh Ưu cảm thấy hình như Lâm Sênh đang ghen ngào.

Tám năm.

Nghe đàng đàng mà xa xôi.

Hứa Minh Ưu cảm thấy có lẽ bản thân vĩnh viễn cũng không thể tưởng tượng được cảm giác dùng tám năm để hát một ca khúc.

Cậu hơi hối hận đã đến buổi biểu diễn này.

Cậu muốn rời đi.

Nhưng Trình Tư lại túm chặt lấy cậu.

Nhìn anh có hơi buồn bực, nói về bất đắc dĩ: “Cậu đang nghĩ gì thế, Hứa Minh Ưu? Người cậu ta nói đến không phải tôi.”

Anh dừng lại một chút, lại tiếp: “Hứa Minh Ưu, cậu nghe đi, bài này hay lắm đấy.”

Hứa Minh Ưu nhìn về phía Lâm Sênh trên sân khấu: Ánh đèn lúc sáng lúc tối giao hòa trên khuôn mặt cậu, giữa không gian của bóng tối và ánh sáng, trông cậu ta thật dịu dàng và bình yên.

Trái tim này giờ vẫn không yên của Hứa Minh Ưu rốt cuộc cũng bình ổn lại.

Cậu không rõ là giọng hát của Lâm Sênh an ủi mình, hay lời giải thích của Trình Tư khiến cậu thả lỏng.

Điều duy nhất cậu có thể làm được là khẽ nói một câu: “Ừ, bài hát hay thật.”

Vào lúc bàn tay Trình Tư nắm chặt lấy tay cậu.

19. Chương 19

Buổi biểu diễn đặc sắc này kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ.

Người hát thật tâm, người nghe thật tình, đến đoạn sau cả Hứa Minh Ưu cũng bất giác bị giọng ca của Lâm Sênh thu hút, tập trung xem đến tận kết thúc.

Thậm chí còn không để ý đến việc mình đang bị Trình Tư nắm tay.

Đợi đến khi cậu nhận ra thì Trình Tư lại buông tay với thái độ vô cùng tự nhiên, dường như đó là một chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn được vậy.

Hứa Minh Ưu hơi mất tự nhiên, Trình Tư lại vỗ vỗ vai cậu: “Đi, đi ăn khuya.” Tiếp đó liền rời khỏi phòng.

Hứa Minh Ưu ngây ra một chút, lập tức theo sau.

Nơi ăn khuya là một nhà hàng có phong cách trang trí rất cá tính.

Trình Tư vừa vào đã lên tiếng chào hỏi nhân viên, xem ra có vẻ là khách quen ở chỗ này.

Hai người vào phòng riêng, Trình Tư đưa thực đơn cho Hứa Minh Ưu: “Cậu xem trước đi, lát còn có thêm hai người nữa đến.”

Bây giờ đã gần mười một giờ đêm, cả nhà hàng hình như chỉ có hai người khách là bọn họ. Chẳng bao lâu sau, Hứa Minh Ưu đã nghe thấy có tiếng nói từ ngoài vọng vào, càng lúc càng gần...

“...Buổi biểu diễn này là để hâm nóng tên tuổi trước khi ra album, tự nhiên phí phạm cơ hội như thế, cậu còn thấy có lý à?”

“Đổi một bài hát thì có gì to tát, không phải làm thế lại càng tăng sức hút sao? Tôi thấy mấy lời tôi nói rất có tiềm năng để cánh nhà báo khai thác đấy chứ.”

“Đó là tất cả những gì cậu muốn theo đuổi đấy hả? Toàn mấy thứ vớ vẩn, chẳng ra đâu vào đâu!”

“Đúng thế, đúng thế, thật thiết thời cho anh quá đi, phải nghĩ hết mọi cách để giúp thành vô dụng như tôi!”

Cách! Xoạch!

Cửa phòng bị mở ra một cách vô cùng thô bạo, hai người một trước một sau tiến vào:

Một người là nhân vật chính trong buổi biểu diễn vừa kết thúc, Lâm Sênh.

Một người, chính là nhân vật lần trước nhìn thấy ở liên hoan âm nhạc, quản lý của Lâm Sênh.

Sắc mặt cả hai đều không tốt lắm.

Trình Tư còn chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Cãi nhau xong chưa? Xong rồi thì ngồi xuống gọi món đi.”

“Ai thèm cãi nhau với anh ta!”

“Chúng tôi không cãi nhau.”

Hứa Minh Ưu: “...”

Rốt cuộc trong phòng cũng yên tĩnh lại. Lâm Sênh trưng bộ mặt đỏ bừng như sắp bật máu ra được, người quản lý thì trái lại, chẳng có tí biểu cảm nào, không nói một lời.

Trình Tư từ tốn rót mấy tách trà: “Được rồi, ngồi xuống cả đi. Tôi giới thiệu một chút, vị này là Hứa Minh Ưu. Hai người này, một người là Lâm Sênh, một người là Tống Diệm.”

Hứa Minh Ưu cuống quýt đứng lên: “Chào hai anh. Tôi là Hứa Minh Ưu.”

Lâm Sênh bắt tay cậu, khuôn mặt mang vẻ nghi hoặc, tiếp đó dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì, bật thốt: “Tôi biết anh. Anh từng theo đuổi tôi.”

Tống Diệm nhú mày, nhìn Trình Tư: “Thợ săn ảnh?”

Lời vừa nói ra, mặt Hứa Minh Ưu lập tức đỏ bừng.

Trình Tư lại chẳng mấy để tâm: “Minh Ưu, về sau cậu đừng phí thời gian theo đuổi cậu ta nữa, theo đuổi tôi là đủ rồi.”

Hứa Minh Ưu lúng túng: “Xin lỗi, tôi là ký giả của tạp chí ‘Tin sao’. Tôi, tôi lúc trước...”

Không đợi cậu nói hết, Trình Tư đã cướp lời: “Lâm Sênh, vừa rồi trên đường đi Minh Ưu cứ khen cậu mãi đấy, nói cậu hôm nay thể hiện rất tuyệt.”

Lâm Sênh khẽ nhếch miệng cười: “Thật sao? Cảm ơn anh!”

Hứa Minh Ưu luống cuống gật đầu.

Mặc dù chỉ là một bữa khuya đơn giản nhưng những người có mặt ăn uống lại chẳng dễ dàng gì cả.

Nguyên nhân chính là vì Lâm Sênh và Tống Diệm cứ cãi nhau suốt, hai người cứ anh một câu tôi một câu, lời qua tiếng lại không dứt.

Hứa Minh Ưu quả thật là được mở rộng tầm mắt.

Cậu chưa từng nghĩ rằng quan hệ giữa Lâm Sênh và người quản lý lại như thế này, nhất là khi nghe nói Lâm Sênh nổi tiếng được như hiện nay thì phần lớn là nhờ sự giúp đỡ của anh chàng quản lý đây.

Lâm Sênh hình như đặc biệt thích tranh cãi với Tống Diệm, có mấy lần Hứa Minh Ưu còn lo Tống Diệm không nhịn được mà lật luôn cả bàn ăn lên mất.

Ngược lại, Trình Tư ngồi bên từ đầu đến cuối vẫn bảo trì thái độ bình tĩnh, rõ ràng đã sớm quen với cảnh này rồi.

Xem cách nói chuyện của bọn họ, có thể thấy được quan hệ giữa hai người với Trình Tư rất tốt.

Hứa Minh Ưu tò mò hỏi: “Các anh quen nhau lâu rồi à?”

Trình Tư bật cười: “Uổng công cậu làm phóng viên ảnh. Tống Diệm trước đây là quản lý của tôi, cậu không biết sao?”

Nghe anh nói vậy Hứa Minh Ưu mới chợt nhớ ra.

Thấy bảo trước kia khi Trình Tư khởi nghiệp, bên người đã có một quản lý, chưa từng đổi người khác. Mà đến khi anh rời khỏi giới giải trí, người quản lý này cũng biến mất luôn. Không ngờ bây giờ anh ta lại làm quản lý cho Lâm Sênh.

Là do Trình Tư giới thiệu sao?

Khó trách cậu cứ cảm thấy phong cách hiện tại của Lâm Sênh hơi giống Trình Tư, có lẽ là do người quản lý.

Trình Tư dường như nhìn ra Hứa Minh Ưu đang nghĩ gì, xua xua tay: “Không liên quan đến tôi đâu. Tôi chỉ là được bạn cũ mời về tiếp tục sản xuất âm nhạc, thuận tiện hợp tác với Lâm Sênh thôi.”

Hứa Minh Ưu thấy đầu mình sắp nứt ra rồi.

Đối với một phóng viên mà nói, đây đúng là một đêm đầy tin, đám tin tức này mà đưa cho mấy đồng nghiệp của cậu thì có lẽ đủ viết cả một quyển sách chứ chẳng chơi.

Cậu không nhịn được mà mở miệng nói đùa: “Tối nay mấy người ở trước mặt tôi tiết lộ nhiều tin tức thế này, không sợ tôi nói ra sao?”

Tống Diệm liếc cậu một cái: “Trình Tư đã đưa cậu tới cùng ăn cơm với chúng tôi, đương nhiên không chỉ coi cậu là bạn bình thường rồi. Không cần biết nghề nghiệp của cậu là gì, tôi tin chắc cậu sẽ không làm thế.”

Giọng điệu của Tống Diệm rất hồ hởi, thậm chí có phần mách móc, nhưng không hiểu sao trong lòng Hứa Minh Ưu lại vô cùng vui vẻ.

Thật ra cậu vẫn luôn lo lắng nghề nghiệp của mình sẽ bị bạn bè của Trình Tư ghét.

Có điều, hiện tại xem ra bất kể là Tống Diệm lạnh lùng hay Lâm Sênh nãy giờ vẫn chưa khép miệng lại, bọn họ đều là những người rất dễ ở chung.

Lâm Sênh còn đặc biệt mời cậu đến tiệc chiêu đãi mừng công quy mô nhỏ tối mai, có lẽ là nể mặt Trình Tư, nhưng Hứa Minh Ưu rất cuộc cũng thở phào được một hơi nhẹ nhõm.

Bữa khuya kết thúc, Lâm Sinh chào hỏi một chút rồi lên xe lái đi đầu tiên.

Tổng Diệm thì ở lại hỏi Trình Tư mấy vấn đề liên quan đến ca khúc: “Bài hát mấy hôm trước cậu nói đã viết xong chưa?”

Trình Tư lắc đầu: “Chưa xong. Có điều cũng sắp rồi, yên tâm đi.”

Tổng Diệm gật đầu, sau đó cũng lái xe rời đi.

Chỉ còn lại Trình Tư và Hứa Minh Ưu.

Trình Tư trực tiếp ngồi xe của Hứa Minh Ưu đến đây, xe của anh thì vẫn vút ở chỗ tổ chức buổi biểu diễn. Đã khuya thế này, anh cũng không muốn về đó lấy xe, liền nhờ Hứa Minh Ưu đưa mình về nhà.

Đây không phải lần đầu tiên Trình Tư ngồi xe Hứa Minh Ưu. Có điều không biết tại sao, cảm giác ngồi trên xe lúc này lại không giống trước đây.

Trình Tư ngó nghiêng bốn phía một lúc, cuối cùng dừng mắt trên người Hứa Minh Ưu.

Hứa Minh Ưu cũng cảm nhận được, liền hỏi: “Sao thế?”

Trình Tư nghĩ một chút, nói: “Tôi đã xóa hết đám ảnh mấy người họ chụp lần trước rồi.”

Hô hấp của Hứa Minh Ưu đột nhiên trở nên gấp gáp: “A! Ừm.”

Trình Tư lại tiếp tục nói: “Có điều tôi giữ cho mình một tấm.”

Kít!

Xe đột nhiên khựng lại, Hứa Minh Ưu choáng váng nhìn Trình Tư: “Anh...”

Trình Tư bỗng thấy tiếc, anh đoán lúc này mặt Hứa Minh Ưu nhất định đang đỏ rực, khổ nỗi trong xe quá tối, anh chẳng nhìn được gì hết cả.

Trình Tư khê ho khan một tiếng: “Cậu cũng biết đấy, là một nghệ sĩ thì lúc nào cũng phải chú ý đến cử chỉ, ngôn ngữ của bản thân. Bởi vậy tôi dùng tấm ảnh đó để cảnh cáo mình, làm bất cứ chuyện gì cũng phải thật chuyên tâm, cẩn thận.”

Nhất thời Hứa Minh Ưu không biết phải nói gì.

Cậu thấy Trình Tư nói rất có lý, không thể phản bác được, thế nhưng lại vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Cậu trầm mặc nhìn Trình Tư, đối phương cũng thản nhiên nhìn lại cậu, không khí giữa hai người căng thẳng một lúc, mãi đến khi Hứa Minh Ưu đạp chân ga tiếp tục lên đường mới hết.

Tâm trạng của Trình Tư hình như rất tốt, cứ ngân nga hát mãi.

Không lâu sau, Trình Tư lại lên tiếng: “Hứa Minh Ưu, cậu có muốn nghe bài đó không?”

Hứa Minh Ưu còn chưa kịp hiểu: “Cái gì?”

Trình Tư: “Bài hát mà Tổng Diệm hỏi tôi ấy, thật ra tôi viết xong rồi.”

Hứa Minh Ưu: “...Ồ.”

Trình Tư: “Cậu muốn nghe không? Tôi hát cho cậu nghe.”

Hứa Minh Ưu: “Ừm, tôi không muốn nghe.”

Trình Tư: “...”

Trình Tư giả vờ không nghe thấy, tiếp tục nói: “Làm người thưởng thức đầu tiên, trước cả Lâm Sinh và Tổng Diệm, thế nào?”

Hứa Minh Ưu: “Người nghe đầu tiên có được một vé lên thuyền Noah[1] không?”

Trình Tư: “...Thật ra, tôi thấy nó rất hay, cậu thật sự không muốn nghe thử sao?”

Hứa Minh Ưu nghiêm túc gật đầu: “Thật sự không muốn nghe.”

Trình Tư: “...”

Trình Tư buồn bực: “Hứa Minh Ưu, cậu cố ý đúng không?”

Câu nói này đã thành công phá vỡ mặt nạ lạnh lùng của Hứa Minh Ưu, cậu phì cười, không thể dừng lại được.

Trình Tư hình như chưa từng nhìn thấy cậu cười như thế: Lông mày hoàn toàn giãn ra, khóe miệng cũng mở to nhất.

Loại cảm giác vui vẻ không thể kiềm chế được này khiến đêm khuya cô đơn cũng trở nên sống động hơn nhiều.

~*~

Bây giờ đã là sáng sớm, trừ vài chiếc xe thi thoảng phóng vụt qua, thì chỉ còn lại ánh đèn đường mờ ảo đồng hành cùng bọn họ.

Hứa Minh Ưu vừa cười vừa quay đầu nhìn Trình Tư một cái, ánh đèn bên ngoài vụt hắt vào đáy mắt cậu giống như những tinh linh không kiềm chế được, lần lượt chạy ra nhảy múa.

Trình Tư cũng bắt giác cười theo.

Một buổi tối kỳ diệu.

Bọn họ xem một buổi biểu diễn vô cùng đặc sắc, ăn một bữa khuya ngon miệng.

Đến cuối cùng, hai người như hai đứa ngốc, cười suốt cả đường về nhà.

20. Chương 20

Trong một mối tình, khi nào là thời điểm đẹp nhất? Lúc bắt đầu? Lúc tỏ tình? Hay là lúc cuối cùng được ở bên nhau? Không, thời khắc đẹp nhất, có lẽ là khi bạn đọc được những dòng trên, trong lòng nổi lên...

Soạt!

Hứa Minh Ưu giật mình ngẩng đầu lên.

Chị Dương đồng nghiệp hươu hươu quyển sách trong tay, hỏi: “Minh Ưu, cậu chăm chú xem cái gì thế?” Rồi chuyển hướng nhìn sang bìa quyển sách, đọc to từng chữ một: ‘Bí kíp tình yêu’, cuốn sách được các tác gia hàng đầu đề cử, sẽ đưa tới cho các bạn những phân tích tình cảm xác đáng nhất.”

Chị Dương: “...”

Hứa Minh Ưu lúc này chỉ hận sao dưới chân không nứt ra một cái lỗ cho mình nhảy xuống. Cậu vội vã giải thích: “Không, không phải của em đâu, của em họ em đấy...”

Chị Dương bật cười: “Được rồi, cậu cũng từng này tuổi rồi, đây cũng là chuyện bình thường thôi mà. Thế nào, cô bé đó làm việc ở đâu, có cần chị đánh giá hộ không?”

Hứa Minh Ưu lắc đầu như trống bỏi, vừa định nói gì thì di động reo.

Hứa Minh Ưu: “A lô.”

Trình Tư: “Là tôi, Minh Ưu.”

Tự nhiên Hứa Minh Ưu chột dạ, nhin không được mà ngẩng đầu nhìn chị Dương một cái: “Ừ.”

Trình Tư: “Bữa cơm tối nay đừng quên nhé, có cần tôi lái xe đến đón cậu không?”

Hứa Minh Ưu vội lắc đầu: “Không cần, không cần, tôi tự đi được.”

Đầu bên kia vang lên tiếng cười: “Có phải cậu vừa lắc đầu không? Cậu có lắc tôi cũng có nhìn thấy đâu.”

Hứa Minh Ưu: “...”

Cậu lén lút che điện thoại, nhỏ giọng nói: “Anh rảnh thật đấy, Trình Tư.”

Bên kia lại truyền đến tiếng cười của Trình Tư: “Đúng thế, tôi lúc nào chả rảnh. Được rồi, tối gặp nhé.”

Hứa Minh Ưu ngắt điện thoại, chị Dương bên cạnh cười cực kỳ mờ ám, hỏi: “Hẹn hò à?”

Hứa Minh Ưu lúng túng cầm sách nhét vào túi: “Không có, chị Dương, chị đừng đoán lung tung.”

Chị Dương cười tít mắt nhìn cậu: “Tối nay ở khách sạn Hoa Viên có họp báo ra mắt một bộ phim điện ảnh, không biết tôi nên chọn ai đi cùng đây nhỉ?”

Hứa Minh Ưu hít sâu một hơi: “Chị Dương, đúng là hẹn hò.”

Hứa Minh Ưu không nói dối.

Chẳng qua, không phải chỉ có hai người cậu và Trình Tư, mà là Trình Tư đưa cậu đi tham dự một bữa cơm “thân mật” với đối tác.

Dùng cơm với đối tác?

Cũng tức bữa ăn này là để bàn chuyện công việc, thế sao còn đưa cậu theo làm gì?

Hứa Minh Ưu nghĩ thế, cũng hỏi luôn ra miệng.

Trình Tư không trả lời trực tiếp, chỉ nói: “Đưa cậu đi ăn miễn phí không tốt à?”

Hứa Minh Ưu ngẫm nghĩ, dù sao mình cũng chẳng có việc gì quan trọng, liền đồng ý.

Nơi hẹn là phòng riêng trong một nhà hàng trang trí theo phong cách cổ, khi Hứa Minh Ưu và Trình Tư đến nơi thì đã thấy trong phòng có mấy người đang ngồi.

Hứa Minh Ưu đột nhiên nhận ra, cậu biết hết mấy người đó.

Đạo diễn Vương khuôn mặt sáng sủa đang quay một bộ phim cổ trang, ngôi sao đang nổi Lý Vi Vi, đồng thời cũng là nữ chính của bộ phim đó, người còn lại là Thiên vương Lê Viễn Phong.

Lê Viễn Phong là đàn anh của Trình Tư.

Lê Viễn Phong khởi nghiệp trước Trình Tư, cũng là một ca sĩ kiêm người sáng tác toàn vẹn từ diện mạo, giọng hát đến độ nổi tiếng.

Có một đoạn thời gian, hai người là đối tượng khiến báo giới tốn nhiều giấy mực để so sánh nhất.

Chẳng qua so với con đường sự nghiệp bằng phẳng của Trình Tư thì Lê Viễn Phong vẫn thiếu chút gì đó, lúc nào cũng bị người đàn em khởi nghiệp sau này áp đảo, mối quan hệ của hai người có thể tóm gọn lại trong một câu: “Trời đã sinh Du sao còn sinh Lượng.”

Về sau Trình Tư rời khỏi giới giải trí, Lê Viễn Phong rốt cuộc cũng có thể ngóc đầu lên, ổn định từng bước, đến bây giờ đã ngồi vững trên cái ghế “Thiên vương” cao quý kia.

Hứa Minh Ưu thật ra cũng rất bất ngờ khi nhìn thấy anh ta.

Trên đường đi Trình Tư có nói qua lần này là bàn bạc về ca khúc kết thúc của một bộ phim truyền hình, người hát là nữ chính, không biết Lê Viễn Phong sao lại xuất hiện ở đây.

Sắc mặt Trình Tư vẫn bình thản như cũ, chào hỏi mấy người đang ngồi đó rồi bắt đầu trò chuyện luôn.

Rất nhanh, Hứa Minh Ưu đã nhận ra, cùng ăn với Trình Tư quả không phải là một chuyện đơn giản.

Ví như lần trước chứng kiến Lâm Sinh và Tống Diễm cãi nhau.

Tựa như lần này phải thể nghiệm cảm giác “Hong Môn yến”[1].

[1. Hồng Môn Yến: Tương truyền đây là bữa tiệc được Hạng Vũ mở ra nhằm lấy mạng Lưu bang, ngày nay điển tích này được dùng với hàm nghĩa có nguy cơ đổ máu, bầy rập.]

Đạo diễn Vương gõ gõ bàn: “Bởi vậy, Trình Tư này, sự việc chính là như thế đấy, bản demo này của cậu rất hay, nhưng lại quá nữ tính, quá dịu dàng.”

Trình Tư: “Bởi vì lúc đầu xác định để cô Vi Vi hát đơn nên phối khí thiên về nhẹ nhàng, nữ tính.”

Đạo diễn Vương: “Azzzz, chúng tôi đã quyết định đổi thành Vi Vi và Viễn Phong song ca, bản demo này của cậu không ổn. Chúng tôi muốn làm nổi bật cảm giác của một nữ nhi giang hồ cầm kiếm hành tẩu thế gian. Phải chỉnh lại!”

Trình Tư: “Đó là chuyện đương nhiên, có chỗ nào không vừa ý ngài cứ nói thẳng.”

Đạo diễn Vương: “Còn nữa, sau khi cậu sửa xong thì trực tiếp gửi cho Viễn Phong để cậu ấy xem. Ha ha, cậu đừng nghĩ nhiều, tôi không có ý bảo cậu làm không tốt, chỉ là trước đây Viễn Phong từng sáng tác cho Vi Vi nên hiểu rõ hơn về chất giọng của cô ấy mà thôi.”

Hứa Minh Ưu liếc mắt nhìn Trình Tư.

Người trong giới đều biết, phàm là bài hát do Trình Tư sáng tác thì tuyệt đối không để cho người khác động tay chỉnh sửa.

Trình Tư cười cười: “Đạo diễn Vương, mấy người là thượng đế, mấy người nói sao thì cứ làm thế đi.”

Đạo diễn Vương: “Ha ha ha, cậu làm việc thì tôi yên tâm. Mấy năm nay giới giải trí cũng chẳng yên ổn, cậu xem, chính là vì thiếu những người có thực lực và cầu tiến như cậu. Việc đã qua cứ để nó qua, biết sai thì sửa là được rồi, cậu đừng để bụng nhiều.”

Trình Tư: “Đạo diễn Vương nói đùa rồi. Trường Giang sóng sau xô sóng trước, huống chi cái loại nửa mùa như tôi sao có thể xem là sóng trước được, cùng lắm cũng chỉ là bong bóng mà thôi.”

Câu nói này chọc mọi người bật cười.

Nhưng Hứa Minh Ưu lại cảm thấy có gì đó nghẹn trong cổ họng, nuốt không được mà nhổ ra cũng không xong, cực kỳ khó chịu.

Mấy bộ dạng cười ha ha của mọi người vẫn chẳng khác gì lúc trước, Hứa Minh Ưu lại không thể không nghĩ: Đây thật sự là Trình Tư sao?

Lê Viễn Phong từ đầu đến giờ chẳng nói câu nào đột nhiên lên tiếng: “Ở nước ngoài có phải phí sinh hoạt cao, hay là lúc đầu đền tiền cho người ta nhiều quá rồi? Thiếu tiền đến thế thì cứ nói với anh một tiếng, dù gì cũng là đàn anh trong nghề, sao có thể trơ mắt nhìn cậu sống khổ sở được?”

Giọng anh ta rất dịu dàng nhưng lời nói ra lại gai góc sắc lẹm.

Bàn tay gờ ra gấp đồ ăn của Hứa Minh Ưu khựng lại.

Trình Tư lại chẳng thèm để ý: “Ở lâu như thế cũng quen rồi. Về nước vẫn tốt hơn, ít nhất cũng không ngược đãi dạn dày.”

Lê Viễn Phong cười rộ lên. Anh ta ngồi thẳng người, mắt cong lên, cả người nhìn rất hòa nhã, vui vẻ.

Trình Tư quay về phía đạo diễn Vương và Hứa Minh Ưu gật đầu: “Xin lỗi, tôi đi rửa tay một chút.”

Hứa Minh Ưu chậm chậm thở ra một hơi.

Mặc dù Trình Tư đã rời đi nhưng cuộc nói chuyện trên bàn ăn vẫn không kém phần náo nhiệt.

Từ cách nói chuyện của đạo diễn Vương và Lê Viễn Phong thì có lẽ hai người là bạn cũ, lại thêm Lý Vi Vi lâu lâu lại nũng nịu một chút, ba người họ nói nói cười cười, không khí trên bàn ăn vô cùng hòa hợp.

Hứa Minh Ưu đến tham dự với danh nghĩa là trợ lý của Trình Tư, cũng không muốn tham gia vào, bởi vậy cậu quyết định im lặng vui đầu vào ăn.

Lê Viễn Phong than một hơi: “Không nghĩ mới mấy năm không gặp mà Trình Tư đã nhát gan như thế, chẳng có gì giống với năm đó cả.”

Đạo diễn Vương: “Vật đổi sao dời, thế sự đổi thay, lúc đầu cũng đâu ai nghĩ được bây giờ cậu ta lại lui về làm hậu kỳ.”

Lê Viễn Phong: “Nói thật lòng, lúc trước cậu ta đúng là tự cao tự đại, người trẻ tuổi mà, mắt cao hơn đầu, mọi người cũng đều nhường nhịn cả. Vốn nghĩ cậu ta đi rồi thì thôi, giờ tự nhiên lại quay lại, thật đúng là... chắc chắn...”

Đạo diễn Vương khẽ huých Lê Viễn Phong một cái, ý nhắc nhở anh ta đừng nói lung tung.

Lê Viễn Phong ngẩng đầu nhìn lên: “Ồ, cậu trợ lý!”

Hứa Minh Ưu nhìn anh ta đầy hoang mang.

Lê Viễn Phong nhìn chằm chằm vào mặt cậu: “Hình như lúc trước tôi từng gặp cậu rồi. Phóng viên? Làm cho đài truyền hình hay báo chí? Cậu không phải trợ lý đúng không?”

Hứa Minh Ưu nhú mày, cũng không lên tiếng.

Lê Viễn Phong: “Nhắc nhở cậu một chút, đừng quá gần gũi với Trình Tư. Cậu cho rằng hần chỉ đơn giản là mời cậu đến dùng bữa cơm thôi sao? Có khi đã lên kế hoạch lợi dụng cậu, để cậu viết mấy bài tuyên truyền cho hần đấy chứ.”

Hứa Minh Ưu: “Anh nghĩ nhiều quá rồi, không có chuyện đó đâu.”

Lê Viễn Phong bĩu môi: “Không tin? Cậu nghĩ Trình Tư tốt lắm đấy hả? Người đã lẫn lộn trong giới giải trí, có mấy ai tốt đẹp? Trưng ra bộ mặt chính nhân quân tử, chẳng qua cũng chỉ là tên phạm tội cưỡng hiếp mà thôi.”

Câu nói này khiến mặt Hứa Minh Ưu đổi sắc.

Cũng có thể do ánh sáng quá mạnh, hoặc do chỗ ngồi quá tốt, Hứa Minh Ưu có thể nhìn rõ rành rành sự trào phúng và căm ghét trong ánh mắt của ba người đối diện.

Điều này khiến cậu không thể nhịn được.

Hứa Minh Ưu nhắm mắt lại rồi mở bừng ra, ánh đèn sáng rực khiến cậu nhất thời choáng váng.

Trình Tư còn chưa trở lại, bên kia Lê Viễn Phong vẫn đang kể lể không thôi.

Nào là Trình Tư cũng chẳng sạch sẽ gì, lúc trước nổi tiếng được là do có “máy bay chở tiền” chống lưng thôi.

Nào là thằng đó da mặt cũng dày thật, đã đến nước ấy rồi mà còn không biết xấu hổ, lại quay về mở phòng làm việc gì gì nữa chứ.

Bô lô ba la, bô lô ba la...

Hứa Minh Ưu tự rót cho mình một cốc rượu, sau đó cầm đến trước mặt Lê Viễn Phong, cười nói: “Lê thiên vương, kính anh một cốc.”

Lê Viễn Phong nhướng mày, nhưng cũng không thất lễ, gọn gàng nâng cốc lên.

Ngay thời điểm hai chiếc cốc thủy tinh bị chạm vào nhau thì Hứa Minh Ưu thả tay...

Choang!

Thủy tinh rơi vỡ tan từng mảnh, rượu chảy loang lổ trên nền đất.

Trừ Hứa Minh Ưu, ba người trong phòng dường như đều bị giật mình.

Nhất là Lê Viễn Phong, đứng sững người.

Còn chưa đợi đối phương hoàn hồn, hai tay Hứa Minh Ưu đã nắm chặt lấy cổ áo anh ta, đè thẳng anh ta lên tường.

Viễn mắt đỏ rực, cậu lạnh lùng nhìn đối phương: “Lê Viễn Phong, nói chuyện cũng phải tích chút đức!”

21. Chương 21

Lúc Trình Tư quay lại, đập vào mắt là cảnh tượng như thế này:

Hứa Minh Ưu trán còn chảy máu, môi mím chặt.

Lê Viễn Phong cũng chẳng tốt đẹp gì hơn, áo bị kéo mở, bên khoe miệng còn có vết bầm tím.

Anh ta đè chặt Hứa Minh Ưu lên tường, cười lạnh: “Không thể không nói, Trình Tư có một thứ rất lợi hại, khả năng thu phục lòng người không ai bì nổi cậu ta.”

Cổ họng Hứa Minh Ưu căng lên, thốt ra từng chữ từng chữ một: “Anh không thể bì được với Trình Tư!”

Mắt Lê Viễn Phong lập tức đỏ rực.

Hứa Minh Ưu chạm đúng vào nỗi đau của anh ta.

Cái tên “Trình Tư” này, đối với Lê Viễn Phong mà nói, chính là một cơn ác mộng.

Rõ ràng khởi nghiệp sớm hơn, kết quả trong giới giải trí lại luôn luôn kém hơn cậu ta một bậc.

Khó khăn lắm cậu ta mới rời khỏi giới giải trí, sự nghiệp bản thân ngày càng rực rỡ, vậy mà bây giờ cậu ta lại trở về.

Anh không thể không nghi ngờ giới giải trí này là cái vườn hoa sau nhà Trình Tư, muốn đến thì đến, muốn đi là đi.

Cậu ta nghĩ mình là ai chứ?

Dựa vào cái gì?

Chẳng qua cũng chỉ là một ngôi sao hết thời còn mang ô danh trên lưng quay về kiếm tí tiền còm mà thôi, tự cho bản thân vẫn còn là chàng hoàng tử địa vị cao vút như xưa chắc?

Lê Viễn Phong vỗ vỗ lên mặt Hứa Minh Ưu: “Đúng thế, tôi không bì được với cậu ta đâu. Trình Tư bây giờ cũng chỉ là một tên nhất gan mà thôi. Không phải rất tài giỏi sao? Không phải vẫn luôn nói không để ai sửa đổi sáng tác của mình sao? Xem chuyện hôm nay trên bàn ăn đi, cũng chỉ là thằng hèn mà thôi!”

“Ca khúc gửi cho anh cũng chẳng chứng tỏ được điều gì. Lê Viễn Phong, không phải tôi coi thường anh, nhưng dựa vào trình độ của anh thì không thể sửa được ca khúc tôi viết đâu.”

Người trong phòng ăn đồng loạt quay đầu nhìn ra cửa.

Trình Tư dựa vào tường, bộ dáng vô cùng nhàn hạ, nhưng ánh mắt lại sắc bén như dao, chậm rãi quét qua khuôn mặt Lý Vi Vi và đạo diễn Vương, cuối cùng dừng lại trên người Lê Viễn Phong.

“Thả cậu ấy ra, Lê Viễn Phong. Nếu không tin tức anh đánh người sẽ lên trang nhất mấy tờ báo ngày mai đây.”

Trình Tư vẫy vẫy điện thoại về phía anh ta.

Đạo diễn Vương đứng bên cạnh cao giọng: “Trình Tư, cậu như thế là sao? Trợ lý này của cậu không nói một lời đã xông vào đánh Viễn Phong! Đừng có vừa đánh trống vừa la làng như thế!”

Lê Viễn Phong: “Tôi cứ thắc mắc sao cái tên này đang yên đang lành lại xông đến như chó điên, hóa ra là để giăng bẫy tôi à. Mỗi giờ mỗi phút đều không quên phải giăng bẫy tôi, Trình Tư, cậu cũng được đấy!”

Trình Tư cười lạnh: “Đúng thì thế nào? Nói cứ như anh chưa từng làm không bằng.”

Mắt Lê Viễn Phong biến sắc.

Trình Tư lại chẳng thèm nhìn anh ta, đi đến kéo tay Hứa Minh Ưu: “Buông ra.”

Lê Viễn Phong cầm thù trừng mắt nhìn Trình Tư, thả tay.

Bữa ăn này kết thúc không mấy vui vẻ.

Trình Tư kéo tay Hứa Minh Ưu đi thẳng vào xe, đạp chân ga phóng thẳng.

Ngồi trên xe, Hứa Minh Ưu cuối cùng cũng tỉnh táo lại, cậu len lén nhìn Trình Tư: Mặt anh đang rất nghiêm túc, khuôn miệng lúc thường luôn cong lên một góc tuyệt đẹp, bây giờ mím chặt thành một đường thẳng.

Anh đang giận.

Hứa Minh Ưu chột dạ, nhưng bụng vẫn tức anh ách: Anh ta giận cái gì chứ? Minh mới giận điên lên đây này!

Hai người cứ trầm mặc như thế đến tận lúc về tới phòng làm việc của Trình Tư.

Trình Tư thô bạo kéo Hứa Minh Ưu ra khỏi xe, lôi vào phòng, tiếp đó lục tung tủ đồ tìm gì đó.

Hứa Minh Ưu tò mò nhìn anh: “Anh đang tìm gì thế?”

Trình Tư quay đầu trừng mắt với cậu: “Ngồi im đây!”

Qua một lúc, Trình Tư cầm lọ thuốc đỏ và bông băng quay lại.

Anh tỉ mỉ kiểm tra một lúc, may mà chỉ có vết thương trên trán đổ máu, mấy chỗ khác cũng không có vấn đề gì. Trình Tư thở phào một hơi, chậm rãi lau vết máu trên mặt Hứa Minh Ưu, vừa lau vừa nói: “Hứa Minh Ưu, cậu cũng nhịn giỏi thật, tôi còn tưởng cậu không biết đánh nhau cơ đấy.”

Hứa Minh Ưu thấy giọng điệu anh vẫn cứng nhắc, có chút không vui: “Tôi biết nhiều lắm.”

Trình Tư: “Ồ? Nói nghe xem nào, cậu còn biết gì nữa?”

Hứa Minh Ưu nghẹn một lúc, buột miệng: “Tôi còn biết làm sụn tẩm bột rán.”

Trình Tư: “...”

Trình Tư giận điên người nhưng lại cười: “Ừm, món đó khó lắm, cậu giỏi.”

Lau sạch mặt mũi xong, Trình Tư lại giúp Hứa Minh Ưu bôi thuốc đỏ.

May mà miệng vết thương cũng không lớn, Hứa Minh Ưu bảo là do mảnh thủy tinh cửa vào.

Đợi đến khi mọi việc đâu vào đấy, Trình Tư đứng lên nhìn xuống Hứa Minh Ưu: “Nói đi, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hứa Minh Ưu cúi gằm, không thốt một lời.

Trình Tư: “Cậu không nói thì để tôi tự đoán vậy. Là Lê Viễn Phong nói xấu sau lưng tôi đúng không?”

Hứa Minh Ưu ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt Trình Tư sâu thăm thẳm, vẻ mặt bình thản tựa như tất cả mọi chuyện chẳng liên quan gì đến mình cả.

Hứa Minh Ưu nghĩ: Người này, sao có thể bình tĩnh như thế được?

“Không thể từ chối sáng tác bản nhạc này sao?” Giọng Hứa Minh Ưu buồn bực.

Trình Tư lắc đầu: “Tôi nhận công việc này là vì giúp Lâm Sinh trả nợ ân tình. Lúc trước...”

Hứa Minh Ưu cau kính: “Lâm Sinh, Lâm Sinh, Lâm Sinh, anh với Lâm Sinh có quan hệ gì? Sao cái gì cũng là vì cậu ta thế!”

Thắc mắc giữ mãi tận đáy lòng suốt bao lâu cuối cùng cũng hỏi được ra, Hứa Minh Ưu cũng xem như thoải mái không ít.

Cậu cuộn tròn người trên sofa, nhắm mắt lại.

Xung quanh rõ ràng rất yên tĩnh nhưng trong tai cậu vẫn ù ù mãi không thôi.

Trình Tư trả lời thế nào đã không còn quan trọng, cậu mệt rồi.

Qua một lúc sau, Hứa Minh Ưu cảm thấy chỗ bên cạnh mình bị thứ gì đè xuống, có lẽ là Trình Tư ngồi xuống bên cạnh.

Hứa Minh Ưu chậm rãi mở mắt.

“Từ trước khi khởi nghiệp, tôi với Tống Diệm đã là bạn bè rồi. Gia cảnh tên đó rất tốt. Tôi tiến vào giới giải trí vì âm nhạc, còn tên đó chỉ đơn giản là vì tò mò, muốn thử nghiệm một phen. Nhưng mấy năm giữ chức quản lý, tên đó quả thật làm rất tốt, rất có tài về mặt này. Sau vụ việc năm năm trước, tôi chán nản thoái chí mà rời khỏi giới, tên đó thấy không có hứng thú gì, cũng không ở lại nữa.”

“Còn Lâm Sênh, tôi không biết cậu ta làm sao lại quen biết với Tống Diệm, nhưng cậu ta chắc chắn đã chủ động đến tìm Tống Diệm, mời tên đó làm quản lý của mình. Cái tên Tống Diệm này tính tình thật ra vô cùng quái đản, bởi vậy Lâm Sênh có thể thuyết phục tên đó, tôi thấy vô cùng bất ngờ. Đến bây giờ tôi vẫn không hiểu quan hệ giữa Tống Diệm và Lâm Sênh là như thế nào nữa. Cậu cũng thấy rồi đấy, cả ngày từ sáng đến tối cãi vã không ngớt miệng, ấy vậy mà mãi cũng không tách nhau ra.”

“Thân là ca sĩ, Lâm Sênh có giọng hát rất tốt, có điều cậu ta chỉ có mỗi giọng hát mà thôi, tất cả các mặt khác đều không biết gì cả. Nói khó nghe một chút, loại trình độ như cậu ta, trong giới giải trí có thể nói là xếp vào hàng dưới đáy. Tống Diệm liền bảo Lâm Sênh, cậu ta còn cần một người thầy, mà cái chức vị này lại chỉ tôi mới có thể làm được, bởi vì tôi biết sáng tác, còn có danh tiếng và mối quan hệ. Thế là Lâm Sênh liền tới tìm tôi.”

“Cậu ta lấy được địa chỉ của tôi từ chỗ Tống Diệm, liền chạy đến trước mặt tôi nói: Trình Tư, anh sáng tác cho tôi đi, viết thật nhiều thật nhiều ca khúc. Tôi sẽ nổi tiếng, những bài hát đó cũng sẽ nổi tiếng, sẽ được phát đi phát lại ở các phố lớn, sẽ xuất hiện trên truyền hình, trên đài phát thanh, còn có trong di động, mọi người ai ai cũng ngân nga, tất cả đều là các bài hát do anh sáng tác. Tôi sẽ nổi tiếng hơn đám người mà anh căm ghét, sau đó tôi sẽ tổ chức đại nhạc hội, để anh làm khách mời, muốn hát bao nhiêu bài thì hát bấy nhiêu. Trình Tư, sân khấu sẽ luôn luôn thuộc về anh.”

Trình Tư mô phỏng giọng điệu của Lâm Sênh, Hứa Minh Ưu bị lời hứa đầy tính trẻ con này chọc cho bật cười.

“Có phải nghe rất buồn cười không? Nhưng lúc đó, tôi đã bị cậu ta thuyết phục. Cậu ta cho tôi một lý do để tiếp tục làm nhạc, tôi phải cảm ơn cậu ấy. Sau đó tôi liền trở về đây, mở phòng làm việc này, giúp Tống Diệm dạy dỗ Lâm Sênh. Đúng rồi, phòng làm việc này thật ra cũn có cổ phần của Tống Diệm nữa. Cậu hỏi tôi và Lâm Sênh có quan hệ gì, tôi nghĩ, có lẽ là quan hệ thầy trò, bạn bè, hoặc là cộng sự.”

Trình Tư thành khẩn nói ra đáp án, chờ đợi thầy Hứa cho điểm.

Mặt Hứa Minh Ưu khi hồng khi trắng, mở miệng: “Xin lỗi, Trình Tư, hôm nay tôi làm hỏng việc của anh rồi.”

Trình Tư: “Nếu tôi đã quyết định trở về thì cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Giới giải trí trước giờ luôn không có lửa mà vẫn có khói, khỏi cần nhắc đến việc tôi vẫn còn nhiều vấn đề chưa rõ ràng. Người ghét tôi thực sự quá nhiều, nhưng tôi biết, người yêu quý tôi cũng không ít. Bởi vậy, thay vì đem thời gian và nước bọt lãng phí cho đám người ghét mình, tôi muốn dành thời gian cho những người yêu thích mình hơn.”

Trình Tư mỉm cười vuốt tóc Hứa Minh Ưu.

Hứa Minh Ưu ngẩn ra nhìn anh: “A?”

Trình Tư thở dài một tiếng: “Hứa Minh Ưu, cậu nói xem, cậu ở bên tôi lúc sinh nhật, khóc vì tôi, bây giờ còn đánh nhau vì tôi, tôi nghi ngờ mình đã trở thành nữ chính trong mấy bộ phim thần tượng rồi.”

Anh bày ra bộ mặt rất đau khổ: “Việc này đúng là chẳng đẹp mặt chút nào. Có điều...”

Anh đứng lên, đi tới trước mặt Hứa Minh Ưu: “Làm sao đây? Trong lòng tôi lại rất vui vẻ.”

Trình Tư cúi người xuống, hôn lên vết thương trên trán Hứa Minh Ưu: “Cảm ơn cậu, nam chính.”

22. Chương 22

Sau khi vào thu, Trình Tư bận hơn rất nhiều, chủ yếu là xoay quanh album mới của Lâm Sênh. Thân là người sản xuất, có rất nhiều việc anh phải để ý.

Mặt khác, cuộc sống của Trình Tư và Hứa Minh Ưu cũng dần bắt đầu hòa nhập vào nhau.

Không, nói cho chính xác thì, cuộc sống của họ vốn đã hòa vào nhau từ lâu rồi.

Nếu muốn nói rõ ràng như thế nào, thì dường như cũng chẳng có gì đặc biệt.

Chẳng qua là ăn bữa cơm, nói chuyện phiếm, hoặc là lâu lâu nổi hứng hai người lại chạy đến công viên xem các bác, các dì khiêu vũ.

Sau này Trình Tư bận đến độ quay như chong chóng, Hứa Minh Ưu cũng chạy lại phòng làm việc của anh làm chức quản gia kiêm nhân viên vệ sinh.

À, còn nghe mấy bài hát Trình Tư mới sản xuất nữa. Thật ra cậu chẳng biết gì về âm nhạc, có điều không biết tại sao Trình Tư lại rất thích biểu diễn cho cậu nghe.

Lâu dần, việc này cũng khiến người khác chú ý.

Ví như Tống Diệm có lần đã dùng vẻ mặt vô cùng quái dị hỏi quan hệ giữa anh và Hứa Minh Ưu rốt cuộc là thế nào. Trình Tư vô cùng bình thản đáp: “À? Có gì đâu, bạn bè thôi.”

Tống Diệm từ chối cho ý kiến.

Còn một người nữa cũng bận tối mắt tối mũi, ấy chính là Lâm Sênh.

Album mới, quảng cáo, các hoạt động ngoài lề khác... Danh tiếng của Lâm Sênh ngày càng lên cao, ngày ngày bay tới bay lui, dường như đến một khắc nghỉ ngơi cũng không có.

Có điều so với những ngôi sao khác đi đâu cũng có người quản lý kè kè bên cạnh thì Lâm Sênh lại hoàn toàn trái ngược. Tống Diệm dường như thích áp dụng phương pháp “nuôi thả tự do” với Lâm Sênh hơn.

Giống như lần này, Lâm Sênh sang tỉnh khác quay quảng cáo cũng chỉ mang theo mỗi trợ lý. Tống Diệm thì ngày ngày chạy tới phòng làm việc của Trình Tư bàn bạc về những việc liên quan đến album mới.

~*~

Lâm Sênh quay xong quảng cáo liền phóng thẳng đến phòng làm việc của Trình Tư.

Cậu ta cười từ cổng cho đến lúc vào phòng, xem ra tâm trạng đang tốt lắm.

Lâm Sênh: “Tôi về rồi đây!”

Trình Tư vừa nhìn Lâm Sênh túi to túi nhỏ, trên tay còn cầm một bó hoa, cười hỏi: “Người hâm mộ ra sân bay đón à?”

Lâm Sênh gật đầu, đặt đống đồ xuống rồi rút từ trong ba lô ra một cái túi: “Tôi mang quà về cho mọi người này.”

Nói rồi lấy từ trong túi ra hai hộp, mở ra xem, hóa ra là vòng tay tràng hạt làm bằng gỗ trầm hương.

Lâm Sênh: “Chỗ tôi quay quảng cáo là đất Phật có tiếng, chùa chiền trên đó hương hỏa thịnh lắm nên tôi lên xin tràng hạt cho anh với Hứa Minh Ưu, đã khai quang rồi đấy! Hai người nhìn đi, tôi cũng đeo đây này!”

Lâm Sênh lắc lắc cổ tay, trên đó quả nhiên có một vòng tràng hạt y chang.

Trình Tư đưa cái hộp cho Hứa Minh Ưu: “Minh Ưu, xem như nể công nịnh nọt của cậu ta, lúc về tòa soạn câu xóa cái tin gì mà Lâm Sênh đêm khuya hẹn hò với nữ minh tinh nào đó đi.”

Lâm Sênh nhảy dựng lên: “Hẹn hò đêm khuya nào? Sao tôi không biết?”

Hứa Minh Ưu cười: “Không có gì, anh ấy đùa thôi.”

Tống Diệm nãy giờ ngồi một bên im lặng xem tài liệu đứng lên, nói: “Quay xong quảng cáo rồi, giờ chỉ còn lại một buổi trình diễn thời trang nữa thôi. Ngoài ra, tuần sau nữa phải cùng Trình Tư ra nước ngoài quay MV mấy bài hát, chuẩn bị sớm một chút đi.”

Lúc này Hứa Minh Ưu mới nhận ra hình như Lâm Sênh chẳng tặng quà gì cho Tống Diệm cả.

Lâm Sênh ngừng cười: “Đã biết. À, đúng rồi, vòng tràng hạt gì đó, nặng quá, tôi chỉ có thể mang về ba chiếc thôi, xin lỗi nhé, không có phần anh rồi.”

Hứa Minh Ưu và Trình Tư: “...”

Tống Diệm đột nhiên cười lên: “Không sao, xấu như thế, cũng đỡ mắt công tôi đem tặng cho người khác. Cậu nhìn khuôn mặt đau khổ của bọn họ kìa.”

Lâm Sênh vừa nghe thế lập tức quay đầu trừng mắt nhìn Trình Tư và Hứa Minh Ưu: “Có xấu không?”

Trình Tư và Hứa Minh Ưu lặng lẽ đeo vòng lên tay: Bọn tôi thích cực kỳ!

~*~

Buổi trình diễn thời trang tổ chức sau khi Lâm Sênh trở về được ba ngày.

Trình Tư cũng được mời tham dự, nhưng anh đi lại vội vàng, có ý muốn tránh mặt truyền thông, rõ ràng so với Lâm Sênh thì trầm lặng hơn nhiều.

Hứa Minh Ưu thân là ký giả, mấy hoạt động này đương nhiên không thể vắng mặt, cậu chen chúc giữa đám phóng viên nhà báo, chụp không ngơi tay.

Có điều, đến chính cậu cũng không nhận ra, cứ mỗi lần trong tầm ngắm xuất hiện hình ảnh Trình Tư, cậu đều bất giác mỉm cười.

~*~

Kết thúc buổi trình diễn, quả không ngoài dự liệu, Hứa Minh Ưu nhận được tin nhắn của Trình Tư.

Cậu đến phòng nghỉ mà Trình Tư nói, phát hiện Lâm Sênh và Tống Diệm cũng ở đó.

Tống Diệm: “Hứa Minh Ưu, làm phiền cậu lát nữa dùng xe của Lâm Sênh đưa Trình Tư về nhà.”

Hứa Minh Ưu: “Sao thế?”

Trình Tư giải thích: “Còn không phải tại cái vụ trên máy bay vừa rồi của tên Lâm Sênh này. Bây giờ đang bị một đám ký giả theo đuôi kìa kìa, chúng ta đổi xe đánh lạc hướng chú ý thôi.”

Hứa Minh Ưu gật đầu.

Việc này Hứa Minh Ưu cũng biết, nghe nói lúc trên máy bay, Lâm Sênh không nghe sắp xếp của tiếp viên, còn chỉ vào người ta mà quát mắng. Bài báo viết như thật, thậm chí còn có hình Lâm Sênh chỉ vào tiếp viên mà cao giọng nói gì đó.

Thật ra việc này Lâm Sênh đã giải thích rõ ràng từ lâu, chẳng có cái cớ gì cả, cảnh giờ tay đó thực ra chỉ là cậu đang chỉ chỗ, hỏi xem có thể đổi ghế với một vị khách khác không mà thôi. Thế nhưng chẳng hiểu sao vẫn còn rất nhiều bài báo khác “nhìn hình chém nội dung”, áp lực mạnh đến độ như muốn ép Lâm Sênh phải nhận tội mới chịu thôi.

Cũng may bãi đỗ xe của khu tổ chức biểu diễn an ninh rất tốt, người không có phận sự không thể tiến vào. Hứa Minh Ưu và Trình Tư nhờ vậy mà thuận lợi lái được xe của Lâm Sênh ra khỏi vòng vây.

Hai người cũng không đi thẳng về nhà, Trình Tư bảo Hứa Minh Ưu đi đến công viên.

Trông anh có vẻ mệt mỏi. Cũng khó trách, đã bận rộn bao lâu như thế rồi, trước khi album mới ra mắt, chỉ sợ anh chẳng có cách nào nghỉ ngơi cho tốt cả.

Hứa Minh Ưu dừng xe dưới gốc cây Trình Tư hay đỗ.

Bất kể đến bao nhiêu lần, công viên này vẫn náo nhiệt và vui vẻ như cũ.

Hứa Minh Ưu đột nhiên hiểu ra Trình Tư vì sao lại thích chỗ này.

Càng ồn ào náo nhiệt, càng dễ khiến người ta cảm thấy bình yên và thỏa mãn.

Trình Tư đột nhiên mở miệng: “Cậu có biết bộ dạng lúc đầu của cậu ngốc đến thế nào không?”

Hứa Minh Ưu hiểu anh đang nhức đến chuyện gì, mặt đỏ bừng: “Làm gì có. Tại tôi thấy đại minh tinh đáng thương như thế, còn chẳng có ai chúc mừng sinh nhật cùng nên mới cố gắng chút tình thương thôi.”

Trình Tư bật cười: “Ồ? Cậu tặng tôi sữa chua và bánh ga tô, không phải là giống như trong sách vẫn nói sao?”

Hứa Minh Ưu ngẩn ra: “Sách? Sách gì cơ?”

Trình Tư không biết rút từ đâu ra một quyển sách, vầy vầy, sau đó đọc to lên: “... Đối với người mình thích, chúng ta luôn luôn đặc biệt quan tâm đến mọi thứ liên quan đến người đó, càng đừng nói là sinh nhật, đó là một chuyện vô cùng lớn. Lúc này, việc chọn quà sinh nhật là cực kỳ quan trọng...”

Không sai, chính là quyển sách lần trước bị đồng nghiệp nhìn thấy, sau đó được Hứa Minh Ưu nhét thẳng vào túi xách: “Bí kíp tình yêu”.

Hứa Minh Ưu ngẩn người một lúc mới sực nhớ ra mà giật lấy quyển sách trên tay Trình Tư.

Cậu tức giận nói: “Anh đừng có tùy tiện lục đồ của tôi!”

Trình Tư xua tay, vẻ mặt vô tội: “Nó tự rơi ra đấy chứ!”

Hứa Minh Ưu then quá hóa giận, quay đầu không thèm nhìn anh nữa. Trình Tư thì cười đến độ nằm bò cả ra ghế.

Qua một lúc lâu, trong xe cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Trình Tư chậm rãi nói: “Thật ra tôi vẫn luôn thắc mắc, ngày sinh nhật hôm đó, sao tôi lại đến chỗ này.”

Hứa Minh Ưu quay lại nhìn anh.

Trình Tư cũng nhìn cậu: “Hứa Minh Ưu, về sau rốt cuộc tôi cũng nghĩ ra đáp án rồi.”

Hứa Minh Ưu: “Đáp án gì?”

Đợi một lúc, vẫn không thấy Trình Tư trả lời.

Hình như anh ngủ mất rồi: Mắt nhắm chặt, lông mi hơi nhếch lên, quần áo trên người có phần xộc xệch.

Hứa Minh Ưu thở dài một hơi, thuận tay cầm áo khoác của Lâm Sênh để trên xe đắp lên người anh.

“Có lẽ là để gặp cậu.”

Giống như cảm giác được động tác của người bên cạnh, Trình Tư đang nhắm mắt bỗng cất tiếng.

Hứa Minh Ưu sững ra nhìn anh.

Chớp mắt đó, cậu hoài nghi bản thân có phải nghe nhầm rồi không?

Tình cảm tinh tế mà mãnh liệt bị dồn nén suốt bao lâu đột nhiên sôi trào, mạnh mẽ tới độ khiến cậu phát đau. Cậu không dám động đây, cũng không dám suy nghĩ gì.

Cứ như thế qua một lúc lâu, mãi đến khi trong xe vang lên tiếng thở sâu đều đặn, Hứa Minh Ưu mới không thể nhịn được nữa, nghiêng người qua, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng chạm vào môi Trình Tư.

Rất nhẹ.

Rất nhẹ, rất nhẹ, nhẹ đến độ Trình Tư tuyệt đối không thể cảm thấy được.

Hứa Minh Ưu nghĩ thế, cười trộm.

Tách.

23. Chương 23

Một tuần sau khi Trình Tư và Lâm Sênh ra nước ngoài, trên các tờ báo dày đặc tin tức về mối quan hệ mờ ám của ngôi sao đang nổi trong giới giải trí Lâm Sênh và người tình đồng tính của mình.

Tin tức này bắt nguồn từ trên mạng.

Người tung tin nói vô tình nhìn thấy một chiếc xe rất đẹp ở công viên gần nhà mình, vốn muốn đến chụp một cái, chẳng ngờ lại phát hiện trên xe là một cặp đôi đồng tính đang âu yếm nhau.

Bức ảnh người tung tin đưa lên chính là bức ảnh Hứa Minh Ưu hôn trộm Trình Tư ngày đó.

Góc chụp của bức ảnh rất chuẩn, chỉ thấy tay phải của Hứa Minh Ưu đặt trên lưng ghế lái phụ, nghiêng người cúi đầu hôn một người.

Sau khi bức ảnh bị tung lên, lập tức đám người hay hóng chuyện nhận ra đó là xe của ngôi sao Lâm Sênh, mà áo khoác của người nằm trên ghế phụ cũng chính là áo của Lâm Sênh. Chiếc vòng trên tay người hôn trộm cũng giống hệt vòng tay mà Lâm Sênh đã đeo hôm có buổi trình diễn thời trang, có vẻ là đồ đôi. Lại liên hệ với những câu Lâm Sênh bày tỏ chân tình trong buổi biểu diễn cá nhân lần trước, cậu ta muốn hát tặng cho một người.

Mọi thứ tự nhiên rõ ràng rành rành.

Người ngồi trong xe là Lâm Sênh không nghi ngờ gì nữa, mà mối tình tám năm khó có thể mở miệng kia, nhất định có liên quan đến người đàn ông trong ảnh rồi.

Tin vừa tung ra, lập tức không thể cứu vãn được.

Thân phận Hứa Minh Ưu rất nhanh đã bị vạch trần, là một ký giả của tòa báo nào đó.

Truyền thông liên tục tung ra các bài báo đào bới từng dấu hiệu một trong mối quan hệ giữa hai người:

Ví như hai người quen biết nhau, có lẽ là thông qua một buổi phỏng vấn.

Vé VIP buổi nhạc hội cá nhân của Lâm Sênh nghe nói là tặng cho Trình Tư, nhưng hôm đó rõ ràng Trình Tư lên sân khấu biểu diễn cơ mà.

Lại có “người trong giới” tiết lộ: Chuyện giới tính của Lâm Sênh ở trong giới thì ai chẳng biết.

...

Có mấy người hâm mộ cực đoan còn tung lên ảnh cắt ra từ một tiết mục giao lưu mà Lâm Sênh đã tham gia thời gian trước. Trong ảnh là lúc người dẫn chương trình hỏi Lâm Sênh thích mẫu bạn gái như thế nào.

Lâm Sênh nói mình dễ bị người con gái dụ dỗ, tinh tế làm rung động, còn đang chờ đợi duyên phận đến với mình.

Người đăng bài còn bình luận: Nhìn mà xem, đại minh tinh chính là đại minh tinh, trước ông kính nói dối không chớp mắt. Tôi cũng không kỳ thị người đồng tính, dù sao thân phận là người nổi tiếng, không muốn công khai cũng là chuyện dễ hiểu, nhưng rõ ràng bản thân đồng tính lại còn làm ra vẻ tình cảm dạt dào mà đợi chờ duyên với phận, đang chơi trò gì đây? À, đúng rồi, lúc trước còn nói đang chờ đợi, đến lúc tổ chức nhạc hội cá nhân lại chẳng biết ở đâu ra mối tình tám năm, dám nói một câu thật lòng không? Ha ha ha, từ bây giờ tôi thành anti-fan!

Phía dưới đầy đủ các bài trả lời của người hâm mộ, anti-fan, người qua hóng chuyện. Đám người hâm mộ thì phản biện rằng mấy lời nói trên chương trình này đều là do công ty chủ quản chỉ đạo hết cả, cứ chăm chăm soi mấy chỗ đó thì ích gì?

Cũng có người cảm thấy bức ảnh trên xe này rõ ràng là chiêu trò để đẩy mạnh tên tuổi trước khi ra album mới.

Tóm lại là tin tức mới cũ đều bị lôi ra bình luận một lượt.

~*~

Tất cả mọi chuyện đẩy Lâm Sênh lên đầu sóng ngọn gió, đương nhiên, Hứa Minh Ưu cũng không thoát.

Hứa Minh Ưu đã ba ngày chưa ra khỏi cửa, dây điện thoại đã rút, di động cũng tắt máy. Cậu ở trong nhà, ép bản thân xem rất nhiều bài báo với nhiều ý kiến khác nhau: Trung lập, hoài nghi và rất ác ý.

Cậu hồi hận muốn chết.

Chỉ một phút xúc động của bản thân mà hủy cả sự nghiệp của Lâm Sênh.

Cậu ở trong giới giải trí đã mấy năm, hiểu rất rõ ảnh hưởng của những vụ việc như thế này.

Lúc trước cậu đứng sau ánh đèn nhìn các ngôi sao giả giả thực thực, theo đuôi bọn họ, buôn chuyện về bọn họ, hoàn toàn chưa từng nghĩ hôm nay lại đến lượt mình.

Đã vậy lại còn làm hại đến người khác.

Lâm Sênh, Tổng Diệm.

Lại cả Trình Tư.

Trình Tư sẽ nghĩ cậu thế nào?

Lâm Sênh mang theo cả sự nghiệp và ước mơ của anh, thế nhưng bây giờ mình lại hại cậu ấy gặp chuyện lớn thế này.

Anh ấy có trách mình không?

Về sau có cắt đứt quan hệ với mình không?

Nhỡ ra, anh ấy nghĩ tất cả chuyện này là do mình và tòa soạn cùng lên kế hoạch thì sao?

Hứa Minh Ưu quả thật sắp phát điên rồi.

24. Chương 24

Đến ngày thứ năm, nhà Hứa Minh Ưu xuất hiện một vị khách không mời mà đến: Người lễ ra đang ở nước ngoài, Tổng Diệm.

Cũng không biết anh ta dùng cách nào mà dụ được đám phóng viên trước nhà rồi đi hết cả, bởi vậy khi Hứa Minh Ưu nhìn thấy Tổng Diệm một mình xuất hiện trước cửa, quả thật là có phần bất ngờ.

“Điện thoại của cậu tắt máy suốt.” Vừa vào cửa, Tổng Diệm liền mở miệng.

Hứa Minh Ưu tiều tụy đi nhiều: “Xin lỗi... Bởi vì... bởi vì có quá nhiều cuộc gọi đến...”

Tổng Diệm không đáp lời, cúi đầu rút di động trong túi ra, gọi một số điện thoại rồi chuyển cho cậu: “Hứa Minh Ưu, Trình Tư muốn nói chuyện với cậu.”

Hứa Minh Ưu đỡ dẫn nhận điện thoại, qua một lúc mới nghe máy.

Hứa Minh Ưu: “A lô...”

Trình Tư: “Minh Ưu, là tôi.”

Giọng Trình Tư vang lên bên tai, giọng điệu vẫn nhẹ nhàng như bình thường, giống như đề tài họ đang thảo luận bây giờ không phải là đám tin đồn khiến người khác sứt đầu mẻ trán mà chỉ là chuyện đi đâu ăn, xem phim gì mà thôi.

Giọng Hứa Minh Ưu ghen lại: “Trình Tư, tôi...”

Cậu nên nói gì đây?

Xin lỗi trước hay giải thích về vụ hôn kia trước?

Trong lòng Hứa Minh Ưu rối như tơ vò, cậu vẫn chưa chuẩn bị tinh thần đối mặt với Trình Tư.

Trình Tư: “Minh Ưu, xin lỗi.”

Hứa Minh Ưu ngẩn ra, vừa định mở miệng đã thấy Trình Tư nói tiếp: “Tôi không muốn kéo một người ngoại giới như cậu vào vụ lộn xộn này. Vốn tôi định tự mình trở về, nhưng lúc này quả thật tôi không thể rời đi được, chỉ có thể để Tổng Diệm về xử lý thôi.”

Hứa Minh Ưu có phần khản trương: “Xin lỗi, tôi... Lâm Sênh...”

Đầu bên kia Trình Tư cười ra tiếng: “Đừng lo, Lâm Sênh không trách cậu đâu, cậu ta còn nói nhờ việc này mà tiết kiệm được tiền quảng bá cho album mới, tốt vô cùng. Nghe tôi, cậu đừng nghĩ lung tung, cứ làm theo sắp xếp của Tổng Diệm. Còn về các chuyện khác... đợi tôi trở về.”

Hứa Minh Ưu chậm chậm gật đầu.

Cậu trả điện thoại lại cho Tổng Diệm, Tổng Diệm lại nói gì đó với Trình Tư, sau đó mới dập máy.

Hứa Minh Ưu nhìn Tổng Diệm, không biết phải làm gì.

Tổng Diệm thở dài một hơi: “Hứa Minh Ưu, tôi biết chuyện này có chút khó khăn nhưng hy vọng cậu tổ chức một cuộc họp báo.”

Anh ta dừng lại một chút, lại tiếp: “Hiện tại Lâm Sênh vẫn còn một số hợp đồng quảng cáo, yêu cầu đối với hình tượng của người đóng rất nghiêm khắc, bởi vậy tôi không thể không cẩn thận. Mà quan trọng nhất là, trong chuyện này cậu ta thật sự vô tội.”

Hứa Minh Ưu xấu hổ nhắm mắt lại.

Tổng Diệm: “Cậu và Trình Tư... Chuyện của hai người đợi cậu ta trở về cả hai tự mình giải quyết. Còn về buổi họp báo, bất luận là Lâm Sênh hay Trình Tư đều không thể xuất hiện được. Mà sự việc này lại vô cùng khẩn cấp, bởi vậy thật xin lỗi, chỉ đành kéo một người ngoài như cậu vào mà thôi.”

Hứa Minh Ưu lắc đầu: “Thật xin lỗi đã mang đến nhiều rắc rối cho mọi người thế này. Anh cứ nói đi, tôi nhất định sẽ làm theo.”

Tổng Diệm: “Trong buổi họp báo cậu cần phải nói rõ ràng người bên cạnh không phải Lâm Sênh. Chuyện cái vòng tay thì đơn giản, tôi sẽ bảo mấy người trợ lý của Lâm Sênh, nhân viên trang điểm gì gì đấy đều đeo vòng giống như thế, nói là Lâm Sênh cảm ơn những người bạn luôn ở bên giúp đỡ mình nên tặng mỗi người một chiếc, cũng giống như đồng phục của đội bóng rổ ấy mà. Còn về chuyện ‘động tác nhìn rất thân mật’ thì Hứa Minh Ưu, cậu nhớ kỹ, bức ảnh đó chỉ là do lệch góc mà thôi.”

Hứa Minh Ưu: “Nhưng mà...”

“Không nhưng mà gì cả”, Tổng Diệm cao giọng: “Cậu là nhà nhiếp ảnh, cậu có thể nhìn ra, bức ảnh đó là do dân chuyên nghiệp chụp. Còn về một loạt các bài bối móc rất bài bản sau đó, có lẽ đều đã có dự định sẵn cả rồi. Người trong ảnh rất cuộc có phải Lâm Sênh không đều không quan trọng. Bọn họ nói là Lâm Sênh thì có thể tìm ra các loại ‘bằng chứng’ khiến người khác tin tưởng. Nói thật, bây giờ cho dù có bảo người bên cạnh là Trình Tư thì người ta cũng cho rằng Lâm Sênh tìm người thế mạng thôi, nhưng chúng ta chỉ có thể làm như thế. Tôi sẽ liệt kê tất cả các câu hỏi mà đám ký giả có thể nêu ra, ghi sẵn đáp án, đến lúc đó cậu chỉ cần làm theo là được.”

Tiếp theo, Tổng Diệm lần lượt nêu ra các điểm cần chú ý trong buổi họp báo cho cậu: Phải thể hiện vẻ mặt như thế nào, dùng ngữ điệu ra sao, thậm chí trang điểm, ăn mặc như thế nào, toàn bộ đều vô cùng tỉ mỉ.

Hứa Minh Ưu nhất loạt ghi hết lại, nhưng tảng đá nặng ngàn cân trong lòng vẫn không hề nhẹ bớt.

~*~

Tin tức nhân vật chính của bức ảnh “nụ hôn trong xe hơi” muốn mở cuộc họp báo được truyền đi rất nhanh. Thật ra thì gần như ngay sau khi Tống Diệm trở về đã lập tức sắp xếp một loạt công việc, đương nhiên cũng bao gồm cả việc tung ra thông tin này.

Còn về bức ảnh đó, có quá nhiều cách giải thích và phán đoán.

Mọi người đã xem đủ hết các loại tư liệu, bây giờ yêu cầu bức thiết là để người trong cuộc đưa ra lời giải thích cho câu đố này.

~*~

Cuộc họp báo tổ chức vào ngày thứ ba sau khi Tống Diệm về nước.

Vì không tiện tự mình xuất hiện, Tống Diệm phái một người đưa Hứa Minh Ưu tới hiện trường, sắp xếp mọi chuyện.

Hứa Minh Ưu vừa xuất hiện, đám ký giả phóng viên đã đợi bên ngoài từ lâu đồng loạt giơ máy ảnh, chụp tách tách không ngừng. Hứa Minh Ưu hơi căng thẳng, chỉ dám khẽ ngẩng đầu liếc nhanh một cái.

Nói đến cũng buồn cười, trước đây không lâu, bản thân có lẽ cũng là một trong số đó.

Dựa theo sắp xếp ban đầu, trước tiên Hứa Minh Ưu sẽ giải thích đơn giản sự việc liên quan đến bức ảnh kia, sau đó là thời điểm các nhà báo, phóng viên đặt câu hỏi.

Nhưng cậu vừa ngồi xuống, dưới phòng đã có người lớn tiếng hỏi một câu: “Anh Hứa, người trong bức ảnh đó có phải là anh và Lâm Sinh không?”

Đám người bên dưới lập tức lao nhau, ánh đèn flash lóe lên không dứt, sáng đến nhức mắt. Bọn họ bàn tán xì xào, ánh mắt nhìn nhau có tò mò, có hoài nghi, cũng có ác ý.

Thời khắc vừa khó xử lại vừa nghiêm trọng này, Hứa Minh Ưu bỗng dưng thất thần.

Cậu nhớ đến Trình Tư.

Cậu đặt cái tên này trên đầu lưỡi nghiền ngẫm một lúc, cuối cùng nuốt vào bụng.

Cậu nhớ có lần ăn cơm. Lâm Sinh hóng hớt hỏi cậu và Trình Tư làm thế nào mà trở thành bạn bè được, vì cả hai nhìn chẳng liên quan gì đến nhau. Kết quả Trình Tư cười bảo bởi vì Hứa Minh Ưu khiến anh cảm thấy ấm áp, người như thế, ai cũng không nhịn được mà muốn tiến lại gần.

Thật ra Trình Tư sai rồi.

Anh không biết, bất kể là năm năm trước hay hiện tại, anh cũng giống như ánh mặt trời rực rỡ, trực tiếp tiến thẳng vào lòng, mang đến sự ấm áp và năng lượng cho cậu.

Anh mới là người khiến ai cũng muốn lại gần.

Được gặp anh, bản thân quả thật quá may mắn rồi.

Hứa Minh Ưu ngẩng đầu lên, từ tốn mà bình tĩnh cất tiếng: “Đúng thế, người trong ảnh đúng là tôi và Lâm Sinh.”

25. Chương 25

Trình Tư và Lâm Sinh vừa xuống máy bay liền bị một đám phóng viên vây lấy.

“Anh Lâm Sinh, đối với những gì anh Hứa nói trong cuộc họp báo vừa rồi, anh có suy nghĩ gì?”

“Lâm Sênh, lời người quản lý của anh nói sẽ cân nhắc sử dụng đến luật pháp có thật không? Anh có khởi tố đối phương không?”

“Anh Trình Tư, xin hỏi anh có biết ai là kẻ ác tâm muốn hãm hại Lâm Sênh không? Các anh sẽ điều tra đến cùng chứ?”

“Lâm Sênh, Trình Tư, lời xin lỗi của Hứa Minh Ưu hai người có nhận không? Có muốn nói với đối phương điều gì không?”

“Lâm Sênh...”

~*~

Câu hỏi của đám ký giả đổ dồn như thác lũ, sắc mặt của Trình Tư càng lúc càng kém.

Lâm Sênh nhìn thế mà không khỏi phát run. Nói thật thì từ khi quen biết Trình Tư đến giờ cậu chưa từng thấy sắc mặt anh ta kém như thế này. Mặc dù bình thường trông anh ta có vẻ dễ chịu, thoải mái nhưng Lâm Sênh biết, đó chỉ là khi chưa đụng đến gót chân Asin của anh ta mà thôi. Có điều lần này...

Lâm Sênh âm thầm thở dài một tiếng, nhân lúc Trình Tư còn chưa nổi bão liền dừng bước, nói với đám đông: “Cảm ơn mọi người đã quan tâm đến tôi, đối với sự việc lần này tôi cùng ê-kíp của mình cũng không muốn nhắc lại nữa. Ra nước ngoài quay MV rất mệt, chúng tôi đã ba ngày không có giấc ngủ nào tử tế rồi, trước tiên có thể để chúng tôi nghỉ ngơi hồi phục tinh thần, cho chúng tôi về nhà nghỉ ngơi một chút được không?”

Nói rồi Lâm Sênh nhìn vào ống kính, để lộ ra nụ cười vừa miễn cưỡng vừa mệt mỏi.

Nhất thời đám ký giả đưa mắt nhìn nhau, hai người liền nhân cơ hội này lên luôn chiếc xe đến đón mình.

~*~

Hai người đi thẳng từ sân bay về phòng làm việc.

Vừa vào cửa, trợ lý lập tức chạy tới: “Sếp, ngài Tổng đang ở phòng họp.”

Mặt Trình Tư sa sầm mở cửa tiến vào, Tổng Giám đang xem ti vi.

Trên ti vi đang chiếu lại buổi họp báo ngày hôm trước, máy quay đặc tả cảnh Hứa Minh Ưu nói gì đó, khuôn mặt cậu trắng bệch nhưng ánh mắt lại tĩnh lặng như nước hồ thu.

“Đúng thế, sự việc đúng như tôi nói, đã được lên kế hoạch sẵn từ đầu rồi. Ngày hôm đó anh Lâm Sênh quá mệt mỏi nên quên trên xe, tôi liền nhân cơ hội làm ra một động tác nhỏ để đồng nghiệp chụp lại, đăng lên mạng.”

“Chứng minh? Bức ảnh đó tôi nghĩ rất nhiều người đều có thể nhìn ra là do dân chuyên nghiệp cố tình chọn một góc độ rất mờ ám để chụp. Tôi có thể vẽ lại cho mọi người xem rốt cuộc là góc độ nào. Vòng tay cũng là do tôi cố ý để lộ ra, thật ra cái vòng này toàn bộ những người trong ê-kíp của Lâm Sênh đều có.”

“Có người đưa tôi một khoản tiền bảo tôi làm thế.”

“Việc này tôi không thể trả lời, bởi vì người đó không trực tiếp liên lạc với tôi. Tôi chỉ biết người đó hình như cũng ở trong giới giải trí.”

“Không phải tuyên truyền. Tôi... tôi chỉ là không chịu được lương tâm cắn rứt nên muốn nói rõ ràng mà thôi. Tôi sẽ không bước vào giới giải trí, về sau, có lẽ cũng không làm tiếp nghề này nữa. Tôi muốn nói một tiếng xin lỗi với anh Lâm Sênh, còn cả anh Trình Tư nữa, tôi không xứng với tình bạn của họ.”

“Bởi vì tôi quen biết Lâm Sênh là nhờ Trình Tư giới thiệu. Thật ra năm năm trước tôi đã quen biết Trình Tư rồi, tại một quán bar, chúng tôi uống rượu đến khi trời sáng. Kết quả hôm sau lại có tin anh ấy cưỡng hiếp người hâm mộ, lúc đó tôi còn vô cùng bất ngờ.”

“Tôi với Trình Tư, Lâm Sênh cũng không thân không thích, mọi người thấy tôi sẽ vì giúp bọn họ tuyên truyền cho album mới mà bất chấp tất cả hy sinh danh dự bản thân mình sao? Tôi đã nói rồi, tôi chỉ muốn

nói ra sự thật. Trình Tư và Lâm Sênh coi tôi là bạn, tôi lại phản bội họ làm ra chuyện này, trong lòng thấy rất ân hận, áp lực tâm lý cũng rất lớn.”

“Tôi không biết. Người đó chỉ cần tôi chụp được ảnh, nói là các tư liệu và phương thức truyền thông khác đều đã chuẩn bị đâu ra đấy rồi, chỉ đợi mỗi ảnh nữa là xong.”

...

Tống Diệm tắt ti vi.

Về mặt Trình Tư có phần đau khổ, anh nhíu mày, nắm chặt tay, tựa như đang cật lực nhẫn nại điều gì đó.

Trình Tư: “Cậu ấy... bây giờ đang ở đâu?”

Tống Diệm: “Cậu ấy nói muốn về nhà, tôi đã sắp xếp xe đưa cậu ấy đi rồi.”

Tống Diệm dừng một chút, lại tiếp: “Hứa Minh Ưu... Cậu ấy rất thông minh.”

~*~

Đúng thế, Hứa Minh Ưu quả thật rất thông minh.

Không, cũng không phải thông minh, mà nói chính xác ra thì là cậu hiểu quá rõ cái giới này.

Quần chúng tò mò về cái gì, phóng viên muốn biết điều gì, cậu đều rõ như lòng bàn tay. Bởi vậy những vấn đề cậu muốn trả lời, cậu đều có thể dần dần dẫn dắt những phóng viên bên dưới đặt câu hỏi.

Đương nhiên, câu trả lời của cậu cũng không rõ ràng hay khẳng định gì, thậm chí còn kèm theo chút ít nghi ngờ và phán đoán cá nhân, thế nhưng cũng chính bởi vậy mà nghe càng thật.

Tiếp theo, chỉ cần Tống Diệm nắm chắc cơ hội thì không những Lâm Sênh mà ngay cả Trình Tư cũng được trả lại sự trong sạch.

~*~

Tống Diệm không hổ là Tống Diệm.

Ngay sau khi họp báo của Hứa Minh Ưu kết thúc, anh lập tức ra về phần nộ nói muốn khởi tố cậu, sau đó lên án mạnh mẽ những mặt tối của giới giải trí, đồng thời ngầm ám chỉ thật ra từ sớm mình đã biết ai và cơ quan truyền thông nào đứng sau vụ này, cũng thông báo bên anh sẽ điều tra đến cùng.

Mà người đầu tiên tung bức hình gây sóng gió kia lên mạng, không biết vì lý do gì cũng không thấy đăng bài phản biện về những nội dung Hứa Minh Ưu đã nói.

Trên mạng cũng lần lượt xuất hiện các chủ đề mới bàn luận xôn xao không biết “người trong giới” và “cơ quan truyền thông” muốn mưu hại Lâm Sênh mà Hứa Minh Ưu đã nhắc đến trong buổi họp báo rốt cuộc là ai, bàn tán sôi nổi mãi không dứt.

Vở kịch “lật ngược thế cờ” được mọi người quan tâm này vừa xuất hiện, Lâm Sênh lập tức từ “thằng đồng tính giả tạo” trở thành “hoàng tử khốn khổ vì bị mưu hại”, mặc dù vẫn còn có người nghi ngờ sự chân thật trong lời nói của Hứa Minh Ưu nhưng số người lựa chọn tin tưởng cậu còn nhiều hơn.

~*~

Trình Tư: “Cái này hoàn toàn không giống nội dung chúng ta đã thống nhất ban đầu, tại sao đột nhiên cậu ấy lại...”

Tống Diệm thở dài: “Cậu ấy nói rất áy náy vì đã làm liên lụy đến hai người, nên bất luận dùng cách nào cũng phải giải quyết triệt để chuyện này.”

Đúng thế, đáng lẽ anh phải nghĩ ra từ đầu, với tính cách của Hứa Minh Ưu, có thể trả lời lưu loát mà bình tĩnh như thế, nhất định đã thâm luyện tập rất nhiều lần rồi.

Ngay từ đầu cậu ấy đã quyết định sẽ làm như vậy.

Nhưng bây giờ đâu đâu cũng chửi rủa Hứa Minh Ưu, người nhà, bạn bè sẽ đánh giá cậu ấy như thế nào?

Nếu vô tình gặp phải một fan cuồng thì biết làm sao?

Giới nhiếp ảnh chẳng lớn là bao, sau này còn ai dám thuê cậu ấy?

Cậu ấy đã từ bỏ gần như tất cả mọi thứ để đổi lấy sự trong sạch cho anh và Lâm Sênh.

Cậu ấy không cần nhắc đến hậu quả à?

Nghĩ đến đây, Trình Tư lại càng buồn bực: “Hứa Minh Ưu thật là...”

Tống Diệm đột nhiên nhớ ra chuyện gì, nói: “Trình Tư, lúc đó tâm trạng cậu không tốt chạy đến Friday uống rượu, cũng đã hóa trang một chút nên không ai nhận ra... Sao Hứa Minh Ưu lại...”

Trình Tư lắc đầu: “Friday rất ít người biết... Tôi cũng không nhớ nữa... Hóa ra lúc đó cậu ấy cũng có mặt...”

Trình Tư đi đi lại lại, vừa đi vừa suy nghĩ, trong lòng rối cuộc vẫn không thể bình tĩnh được: “Tống Diệm, cậu đặt vé đi, tôi muốn lập tức đi...”

Tống Diệm cắt ngang: “Không được.”

Trình Tư sững lại, nhìn trừng trừng người đối diện.

Tống Diệm: “Trình Tư, cậu phải nhẫn nại một chút, cậu cũng biết đấy, bây giờ cậu không thể đi tìm cậu ấy được.”

Trình Tư sắp phát điên: “Cậu muốn tôi nhẫn nại thế nào?! Được rồi, tôi nói cho cậu biết, tôi định lần này về sẽ...”

Anh ngừng một chút, lại đột nhiên xui xuống: “Tống Diệm, tôi thật sự không cách nào bình tĩnh lại được. Di động gọi không được, cậu không biết ngày ấy lúc ở nước ngoài xem tin tức tôi suýt nữa thì đã phát điên!”

Tống Diệm nhìn chằm chằm Trình Tư một lúc lâu. Anh quen biết Trình Tư cũng gần hai mươi năm, nhưng đây là lần đầu tiên thấy cậu ta mất tự chủ như thế này.

Năm năm trước, ngay cả trong hoàn cảnh khó khăn như thế cậu ta cũng có thể bình tĩnh đối mặt với tất cả, vậy mà bây giờ lại giống như rắn mất đầu.

Anh nghĩ một lúc, nghiêm túc hỏi: “Cậu thích cậu ta à?”

Câu hỏi này hình như quá đột ngột, Trình Tư sững người ra.

Thích sao?

Anh không biết.

Anh chỉ biết người này rõ ràng yếu đuối vô cùng, lại vẫn hết lần này đến lần khác bảo vệ anh.

Anh chỉ biết người này có lúc nhất gan vô cùng, nhưng riêng đối với chuyện của anh luôn lớn gan bất thường.

Anh chỉ biết từ rất sớm, anh đã muốn quan hệ của bọn họ gần gũi hơn, càng ngày càng gần gũi hơn nữa.

Rối cuộc là muốn gần gũi đến mức độ nào?

Gần đến độ không thể tách ra được.

Đó chính là đáp án trong lòng anh.

Qua một lúc lâu, Trình Tư cuối cùng cũng thở dài: “Đúng thế, tôi thích cậu ấy.”

26. Chương 26

Mùa đông năm nay đã được định sẵn là dành cho Lâm Sênh.

Album chuẩn bị ba năm, chưa nói đến việc đã được thực hiện ở phòng thu hiện đại nhất, hay những MV do đạo diễn hàng đầu quay, chỉ nhìn những cái tên tầm cỡ trong giới, bao gồm cả Trình Tư, đứng sau đó ni đóng giày sáng tác mười một bài hát trong album cho Lâm Sênh là đủ. Không ít người nói chỉ riêng những cái tên lấy lòng đó cũng thừa sức khiến album này bán chạy như tôm tươi.

Dù vậy, quần áo có đẹp đến mấy thì cũng cần người mặc có khả năng tôn nó lên.

Album này đã có vẻ ngoài tinh tế đẹp đẽ, giọng hát của Lâm Sênh lại càng khiến nó trở thành món đồ “tốt gỗ tốt cả nước sơn”.

Dưới sự hướng dẫn của Trình Tư, giọng hát của Lâm Sênh càng ngày càng đẹp, cậu không còn chỉ biết dùng chất giọng đặc biệt của mình và những kỹ thuật cảm xúc thể hiện từng bài hát.

Tựa như cái tên album này, “Kén”, đây cũng chính là thời khắc Lâm Sênh phá kén hóa bướm.

~*~

Vào ngày album chính thức phát hành, Hứa Minh Ưu lập tức đến tiệm băng đĩa nhạc mua ngay.

Bìa đĩa là hình ảnh một Lâm Sênh giản dị, trẻ trung như sinh viên mới ra trường, cậu mặc áo sơ mi trắng, quần bò xanh, đứng giữa trời trong vắt cười vui vẻ, ngay cả không gian xung quanh cũng trở nên ấm áp lạ thường.

Hứa Minh Ưu nhìn bìa đĩa cười, ngón tay lại chậm rãi lướt qua hàng chữ nhỏ bên dưới, Nhà sản xuất: Trình Tư.

Rốt cuộc cũng đã là mùa đông, cách lần cuối cùng cậu nhìn thấy Trình Tư gần ba tháng rồi.

Hứa Minh Ưu cẩn thận cất album vào trong túi, sau đó từ tốn đi về nhà.

Cậu đã về nhà được một thời gian, lấy lý do là nghỉ phép năm, nhưng cả nhà không ai tin.

Cũng đúng thôi, bất cứ ai thấy con trai mình xuất hiện trên truyền hình thừa nhận trước tất cả mọi người bản thân là loại vô liêm sỉ, vì tiền mà hãm hại người khác đều khó có thể chịu được.

Đối với những câu hỏi của cha mẹ, Hứa Minh Ưu đều rất bình thản đáp lời: “Con không có gì để giải thích cả. Nhưng mọi người hãy tin con.”

Cha Hứa rõ ràng rất tức giận: “Ra ngoài mấy năm, trở thành đồng tính chưa nói, bây giờ đến cả nhân phẩm của mày cũng có vấn đề rồi hả?”

Hứa Minh Ưu nghe vậy, nửa ngày cũng không đáp lời, mãi sau mới nhỏ giọng nói một câu: “Nhớ nhà rồi, về nghỉ xả hơi một thời gian. Hai, ba tháng sau con sẽ đi.”

Nói thì nói thế, nhưng bản thân Hứa Minh Ưu cũng hiểu rõ, cậu đã nghỉ việc ở tòa soạn. Mặc dù chưa trả căn nhà thuê ở thành phố A nhưng dù có trở lại thì chắc cũng không còn...

~*~

Hứa Minh Ưu khê thở dài, một làn hơi mỏng từ môi thoát ra, tạo thành đám sương trắng xuất hiện thoáng chốc rồi biến mất.

Việc đã làm hôm họp báo, cậu hoàn toàn không hối hận.

Vốn là lỗi của mình, sự việc nhất định phải giải quyết rõ ràng, cậu chẳng qua chỉ chọn phương pháp nhanh nhất, có hiệu quả nhất và cũng cực đoan nhất mà thôi.

Dù vậy cậu cũng hơi hối tiếc, hối tiếc vì bí mật cất giấu trong lòng đã lâu lại được tiết lộ với Trình Tư bằng cách đó.

Cậu thậm chí còn không dám nhìn mặt Trình Tư lần cuối trước khi rời đi.

Cậu sợ một khi nhìn thấy anh, những khát vọng không thể đè nén và tình cảm trong tim sẽ đồng loạt dâng lên nhấn chìm cậu mất.

Chết đuối rất đau khổ, mà cậu trước giờ vẫn nhất gan.

Nếu có thể, cậu hi vọng bản thân có thể biểu hiện tốt một chút.

Mỗi lần nghĩ đến đây, Hứa Minh Ưu đều cảm thấy ảo não: “So với năm năm trước, bản thân hình như vẫn chẳng tiến bộ tí nào.”

Thật ra Hứa Minh Ưu của năm năm trước hoàn toàn không được bình tĩnh như bây giờ, lúc đó cậu luôn bất an và căng thẳng.

Xuất thân từ một thành phố nhỏ ở Giang Nam, một thanh niên gia cảnh bình thường, tính cách bình thường, thi đỗ một trường đại học bình thường ở thành phố A.

Cậu đã bình thường sống hai mươi năm, lại đột nhiên phát hiện bản thân có điểm không bình thường: Hình như cậu là người đồng tính.

Nói “hình như” là bởi bản thân cậu từ đầu đến cuối vẫn không thể tin được.

Trong quan niệm của cậu, hai từ “đồng tính” vừa lạ lẫm lại vừa xa xôi, thế nhưng, lúc cậu phát hiện bản thân nhìn cô gái trong phim người lớn hoàn toàn không có phản ứng gì, nhưng lại hưng phấn vì nhân vật nam trong đó thì cậu bắt đầu ý thức được giới tính của mình có vấn đề.

Thế là Hứa Minh Ưu bắt đầu lên mạng, điên cuồng tìm hiểu các vấn đề liên quan đến đồng tính. Càng đọc càng thấy bản thân đúng là đồng tính, càng xem càng thấy sợ hãi hoang mang.

Việc này đối với một người sống hướng nội như cậu là một áp lực tâm lý vô cùng lớn. Cậu nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn quyết định đi quán bar dành cho gay để thử xem bản thân có cảm giác gì đối với những người đàn ông ngoài đời thật hay không, có lẽ tất cả chỉ là hiểu lầm mà thôi.

Bởi vậy Hứa Minh Ưu liền đến quán bar Friday.

Mặc dù đây là quán bar dành cho gay nhưng vẫn thuộc vào dạng sạch sẽ, ít người biết. Địa điểm quán khó tìm, người cũng không nhiều lắm, bầu không khí cũng rất tốt.

Tuy là thế, nhưng khi Hứa Minh Ưu ngồi ở quầy bar rồi, cậu vẫn không có cảm giác chân thực chút nào.

Cậu còn không dám ngẩng đầu lên, chỉ một mực nhìn chằm chằm cốc rượu cocktail trước mắt, xanh xanh đỏ đỏ, giống như tâm trạng phức tạp của cậu bây giờ.

Cậu có thể cảm giác không khí xung quanh đang thay đổi. Rõ ràng chỉ là mấy người đàn ông, nhưng mấy trò đùa trắng trợn của họ, có lẽ là để tìm bạn đêm nay, lại khiến Hứa Minh Ưu mất tự nhiên.

~*~

“Này...”

Vai Hứa Minh Ưu bị vỗ một cái.

Cậu lập tức đứng bật dậy, căng thẳng nói: “Tôi không phải, tôi không phải, tôi không...”

Người trước mặt mặc một cái áo có mũ, anh ta kéo mũ lên che hơn nửa khuôn mặt, trong quán bar vốn mờ tối lại càng khó có thể nhìn rõ diện mạo.

Hứa Minh Ưu chỉ thấy khoe miệng người đối diện dường như hơi cong lên, nói: “Ví tiền của cậu rơi kia.” Nói rồi liền đặt ví lên bàn, quay người rời khỏi quán.

Hứa Minh Ưu ngẩn ra, nhìn ví tiền, lại nhìn người kia, bất giác đi theo.

Hứa Minh Ưu theo sau người đó mãi cho đến khi rẽ vào một con đường gần quán bar. Con đường đó buổi tối vô cùng náo nhiệt, hàng quán vỉa hè đồ nướng, đồ ăn vặt đầy đủ, đó là một chợ đêm loại nhỏ.

Anh ta dừng ở cửa hàng tạp hóa mua một túi bia, sau đó ôm túi đồ, tiếp tục đi thẳng. Hứa Minh Ưu cũng không rõ tại sao mình lại theo sau anh ra, nhưng cậu vẫn làm thế.

Đi hết con đường là thấy một sân bóng rổ nhìn khá cũ. Lúc đó trên sân đã chẳng còn bóng người, chỉ có một ngọn đèn mờ tối đơn độc chiếu sáng cả khuôn viên. Người kia rút cuộc cũng dừng bước, ngồi xuống một bậc thềm bên góc sân, chậm rãi uống bia.

Hứa Minh Ưu cũng dừng lại, ngồi cách anh ta một đoạn xa, bắt đầu ngây người.

Lúc đó đã là hai giờ sáng.

~*~

Trong buổi tối không tính là yên bình đó, Hứa Minh Ưu cứ như thế mà thất thần nghĩ hết thứ này đến thứ khác.

Nghĩ đến phản ứng của người nhà và bạn bè khi biết cậu đồng tính.

Nghĩ rút cuộc bản thân muốn tìm một công việc như thế nào.

Nghĩ quán đậu phụ hoa dưới khu nhà có đóng cửa không.

...

Cậu nghĩ rất nhiều.

Cậu không lạnh, cũng không mệt.

Cậu chỉ là hoảng hốt và bất an.

Có lẽ đó là lý do vì sao cậu lại theo sau một người xa lạ.

Cậu cần một phương hướng.

~*~

Không biết qua bao lâu, Hứa Minh Ưu đột nhiên cảm thấy trước mắt có gì chuyển động. Ngẩng đầu lên, là người này giờ cậu đi theo sau.

Anh ta vẫn đội mũ, đứng im trước mặt nhìn cậu.

Hứa Minh Ưu bị giật mình, lùi ra sau theo phản xạ, người đó lại bật cười, đặt một chai bia xuống đất bên cạnh cậu, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ.” Sau đó rời đi.

Giọng anh ta hay thật, giống như đang hát vậy.

Hứa Minh Ưu bất giác nghĩ.

Lúc này trời đã tang tảng sáng, thành phố cũng bắt đầu tỉnh giấc. Đèn đường tắt đi, chú chim nhỏ đậu trên cây ngô đồng bên cạnh bắt đầu kêu lú lú, các bác cao tuổi vào sân bóng rổ tập thái cực quyền, người đàn ông trung niên bán bánh rán đẩy xe ra, vợ ông đi đằng sau cẩn thận quan sát...

~*~

Lại một ngày hoàn toàn mới.

Trái tim lo lắng bất an của Hứa Minh Ưu rút cuộc cũng bình tĩnh lại.

Quả thật con người đôi lúc là một loại động vật kỳ lạ. Khi có một hồi ức tươi đẹp cứ lặp đi lặp lại trong đầu rất nhiều lần, trong lòng sẽ không nhận được mà xuất hiện một ý nghĩ: “Chuyện đó có thật không?”

Mãi cho đến tận bây giờ, cứ mỗi lần nhớ tới chuyện này Hứa Minh Ưu vẫn không thể tin được người lần đó cậu gặp lại chính là Trình Tư.

Có điều, anh đã xuất hiện như thế đấy.

Cậu đã gặp được Trình Tư. Trình Tư là đồng tính. Anh cho cậu một chai bia.

Anh còn nói với mình: “Đừng sợ.”

~*~

Có lẽ Trình Tư vĩnh viễn cũng không biết buổi tối hôm đó đối với Hứa Minh Ưu có ý nghĩa như thế nào. Hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước, anh đã thay đổi cuộc sống của cậu.

Hứa Minh Ưu chưa từng hoài nghi việc này.

Hứa Minh Ưu dừng chân.

Đây là con đường bắt buộc phải đi qua để về nhà. Đi qua con đường rậm rạp cây cối ở trung tâm công viên này, cậu đã có thể nhìn thấy khu nhà của mình. Nhưng bây giờ đang giữa mùa đông, lá trên mấy cây ngô đồng hai bên đường đều đã rụng sạch, dưới ánh mặt trời bỗng thấy ảm áp mà trang nghiêm.

Dưới gốc cây trước mặt có một người đàn ông, anh ta mặc một chiếc áo khoác tối màu, dựa vào thân cây, không biết đang nghĩ ngợi gì. Đường như cảm nhận được sự xuất hiện của Hứa Minh Ưu, anh ta quay đầu lại nhìn cậu, cười nói: “Mùa đông ở đây hơi lạnh.”

Anh ta đứng thẳng lại, chậm rãi đi đến trước mặt cậu, đưa tay ra.

27. Chương 27

Mãi cho đến khi phim bắt đầu chiếu, đầu Hứa Minh Ưu vẫn còn đang choáng váng.

Trình Tư kéo cậu chạy một mạch đến rạp chiếu phim, mua hai vé nói là muốn xem phim.

Cái giờ này, học sinh đang lên lớp, người lớn đang đi làm, cả một phòng chiếu phim rộng lớn chỉ có hai người Trình Tư và Hứa Minh Ưu.

Hứa Minh Ưu thấy khó hiểu: Đi một đoạn đường dài từ thành phố A đến thành phố Y, chỉ là để xem phim thôi sao?

Nhưng còn chưa đợi cậu lên tiếng, đèn đã tối lại, cậu chỉ cảm thấy bụng mình bị một đồng câu hỏi lèn chặt. Trình Tư thì ngược lại, trông cứ như đúng là đến để xem phim thôi vậy, hoàn toàn chẳng có động tác gì, chỉ nhìn vào màn ảnh phía trước.

Hứa Minh Ưu lại khó có thể bình tĩnh. Cậu nhin không được mà liếc mắt nhìn người bên cạnh: Khuôn mặt phản chiếu dưới ánh sáng hắt ra từ màn ảnh của anh trông rất kỳ lạ.

Người này, anh ta đến tìm mình sao?

Hứa Minh Ưu nghĩ đi nghĩ lại câu hỏi này, rõ ràng không thể trả lời nhưng càng lúc càng thấy vui mừng, đến môi cũng không nhin được mà khẽ cong lên.

Trình Tư cảm nhận được ánh mắt của cậu, quay đầu hỏi: “Cậu đang nhìn gì thế?”

Bị bắt quả tang, Hứa Minh Ưu luống cuống ho khan một tiếng: “Xem phim mà.”

Trình Tư trầm ngâm: “Ồ, tôi nhớ mình mua vé xem ‘Cánh cửa thời gian’, không phải phim ‘Trình Tư’...”

Hứa Minh Ưu thấy mình bị lấy làm trò cười, thẹn quá hóa giận, không thềm để ý đến anh nữa. Trình Tư lại nói: “Hứa Minh Ưu, tôi thấy thật không công bằng.”

Trong không gian trống trải của phòng chiếu phim, âm thanh của Trình Tư và tiếng động trong phim hòa vào nhau, trở nên giống như một giấc mơ.

Hứa Minh Ưu nghe không rõ, hỏi lại: “Gì cơ?”

Trình Tư cúi đầu cười khê: “Hôm đó ở trong xe cậu hôn tôi, đúng không? Cậu còn chưa giải thích với tôi đã chạy trốn rồi, việc này quá không công bằng.”

Tim Hứa Minh Ưu giật thót một cái, ngay đến thân thể cũng bắt động.

Cậu không rõ vì sao Trình Tư lại nhắc đến chuyện này, bởi vậy nên cậu càng căng thẳng.

Hứa Minh Ưu từ từ định thần lại, nói: “Anh muốn công bằng thế nào?”

Trình Tư không trả lời ngay, chỉ hỏi lại: “Quyển sổ tay cậu thường mang theo có đây không?”

Hứa Minh Ưu gật đầu, rút từ trong túi ra đưa cho Trình Tư.

Trình Tư chậm rãi giở từ trang cuối cùng lên, vừa giở vừa nói:

“Có một căn phòng...”

Tờ thứ ba có vẽ một căn phòng.

“...trong phòng có âm nhạc...”

Trên tờ thứ tư có ghi lại một loạt ký âm.

“...đợi đến khi sinh nhật, còn có bánh ga tô...”

Tờ đầu tiên anh đã chỉ ra thân phận thật của người cùng anh qua sinh nhật.

“... Có điều, năm tệ tám nợ cậu, chắc phải góp cả đời rồi.”

Thậm chí còn tờ giấy nợ chưa trả ở trang thứ hai.

Quyển sổ dừng ở trang thứ năm, Trình Tư rút một cái bút, bắt đầu viết gì đó vào phần giấy trắng dưới ánh sáng tối mờ, vừa viết vừa tiếp tục nói: “Tôi muốn công bằng như thế này.”

Tờ thứ năm chỉ viết có hai cái tên: Trình Tư, Hứa Minh Ưu.

Hứa Minh Ưu sững ra.

Giọng Trình Tư vang lên bên tai: “Nếu tôi nói, tôi hy vọng đây là cuộc sống sau này của chúng ta, cậu có bằng lòng không?”

Bằng lòng không?

Căn phòng, âm nhạc, bánh ga tô.

Còn có một người sẽ ở bên mình cả đời.

Cuộc sống như vậy, có bằng lòng không?

Hứa Minh Ưu cố gắng tiêu hóa lời Trình Tư nói: Anh muốn “công bằng” như thế.

Bởi vậy, nụ hôn đó, đổi lại là...

Hứa Minh Ưu đột nhiên thấy trước mắt hoa lên.

~*~

Phim vẫn còn đang chiếu, nam chính trong phim đang nhớ đến người mình yêu, anh ta ngẩng đầu nhìn trời, nhẹ giọng ngân nga: “I finally found someone, who knocks me off my feet. I finally found the one who makes me feel complete[1]...”

[1. Dịch:

Cuối cùng anh đã thấy, nơi em ~ chốn dừng chân,

Cuối cùng anh đã thấy, nơi em ~ hồn thất lạc.]

Trình Tư giúp Hứa Minh Ưu lau nước mắt, sau đó ôm cậu vào lòng, nói một cách từ tốn nhưng trịnh trọng: “Tôi thích cậu, Hứa Minh Ưu, ở bên tôi nhé.”

Nụ hôn đó, đổi lại một gia đình.

Nghe qua thì có vẻ là một chuyện không công bằng nhất trên đời.

Hứa Minh Ưu thấp giọng nức nở, ôm chặt lấy Trình Tư:

“Em đợi anh lâu lắm rồi.”

28. Chương 28

Một bàn bốn người, tám mắt nhìn nhau.

Không khí có phần nặng nề.

Hứa Minh Ưu quả thật vừa căng thẳng lại vừa hối hận: Lẽ ra không nên nhất thời bốc đồng mà nghe lời Trình Tư.

~*~

Hôm đó sau khi thổ lộ tấm lòng với Hứa Minh Ưu trong rạp chiếu phim, Trình Tư bảo nhân lúc ở thành phố Y, anh muốn đến gặp cha mẹ cậu một lần.

Ban đầu Hứa Minh Ưu cũng không đồng ý, thấy như thế đột ngột quá. Cha mẹ cậu mặc dù biết con mình thích đàn ông nhưng e là vẫn chưa chuẩn bị tinh thần gặp bạn trai con.

Có điều Trình Tư lại bảo: “Minh Ưu, đây là quy tắc của giới chúng ta, nếu không gặp sẽ không may mắn đâu.”

Lý do này nghe chẳng có sức thuyết phục gì cả, nhưng ba chữ “không may mắn” đã nói ra rồi, Hứa Minh Ưu chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Thế là vào cuối tuần, Hứa Minh Ưu dẫn Trình Tư về nhà.

~*~

Hứa Minh Ưu đã báo với cha mẹ việc này, nói là có một người bạn tới thăm, mặc dù không nói rõ là bạn bè kiểu gì nhưng trong lòng cha mẹ Hứa cũng đoán được mấy phần, xem như đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Tuy vậy tới lúc Trình Tư thật sự xuất hiện trước cửa nhà, bọn họ vẫn không khỏi bất ngờ.

Anh chàng Trình Tư này, quá chói mắt.

Ngoại hình đẹp, khí chất cao quý chỉ là một phần, vấn đề là anh còn đặc biệt chú ý ăn vận nữa. Từ góc độ của Hứa Minh Ưu mà nói, quả thật chỉ thiếu mỗi cái thắt đồ dưới chân nữa thôi.

Cha mẹ Hứa Minh Ưu quả thật không thể tin được người con trai mình thích lại như vậy, nhất thời có vẻ mất tự nhiên.

Hai bên giới thiệu với nhau xong thì ngồi xuống bàn, chẳng nói câu gì nữa.

Trình Tư rõ ràng không được thoải mái như lúc trước, cứ liếm môi mãi giống như muốn nói gì đó, nhưng lại chẳng biết phải mở miệng thế nào.

Hứa Minh Ưu để ý đến động tác này của anh, thấy buồn cười, thế là cậu liền chủ động phá vỡ im lặng: “Cha, mẹ, Trình Tư anh ấy...”

“Tôi biết cậu.”

Người ngắt lời Hứa Minh Ưu là mẹ cậu.

Bà cẩn thận nhìn Trình Tư, cười nói: “Cậu là người nổi tiếng đúng không? Di động cô bé trong văn phòng tôi có hình cậu, trên báo chí hình như cũng có không ít tin tức về cậu.”

Trình Tư vừa nghe thế, lập tức khấn thưng: “Đó đều là giả cả thôi ạ!”

Cha mẹ Hứa Minh Ưu đều sững ra.

Trình Tư lại vội vàng giải thích: “Cháu là nói tin tuần trước cháu và ca sĩ Triệu Tiểu Tiểu thân mật dạo phố là giả. Tin cháu kết hôn rồi cũng là giả đấy ạ. À, còn tin cháu đến một nhà hàng ăn cơm không trả tiền, thật ra ông chủ chỗ đó là bạn cháu...”

Hứa Minh Ưu cười như không cười nhìn anh.

Mặt cha Hứa trầm xuống: “Cậu có gì là thật không?”

Trình Tư nắm chặt tay Hứa Minh Ưu giơ lên: “Tình cảm cháu dành cho Hứa Minh Ưu là thật ạ.”

Thẳng thắn như thế trước mặt cha mẹ, Hứa Minh Ưu có điềm tĩnh thế chứ điềm tĩnh nữa cũng không khỏi đỏ bừng mặt.

Trình Tư trầm mặc một lúc, lại tiếp: “Thật ra hôm nay đến thăm hai bác, chủ yếu là để xin lỗi. Vì nghề nghiệp của cháu mà Hứa Minh Ưu phải chịu quá nhiều phiền phức. Thời gian trước cậu ấy nói mình nhận tiền hăm hại người khác là giả. Người trong xe là cháu, chúng cháu đang hẹn hò với nhau thì bị người ta chụp lén. Hứa Minh Ưu vì bảo vệ cháu nên mới phải nói như thế. Đã khiến mọi người gặp phiền phức, cháu thật xin lỗi. Cháu đảm bảo về sau tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện như thế này nữa. Còn một việc cháu muốn nói rõ là chuyện năm năm trước cháu bị tố cáo cưỡng hiếp một người hăm mọ mười bảy tuổi...”

Cha mẹ Hứa Minh Ưu đều kinh ngạc, hai người nhìn nhau, không nói lời nào.

Hứa Minh Ưu lại càng ngạc nhiên, cậu không rõ tại sao anh lại nhắc đến chuyện này, nhin không được mà cao giọng: “Trình Tư...”

Trình Tư siết nhẹ tay cậu như an ủi: “Từ tối hôm đó cho đến năm giờ sáng ngày hôm sau cháu đều ở ngoài, hoàn toàn không gặp cô gái đó. Có người đã dùng danh nghĩa cháu để đánh thuốc mê, cưỡng hiếp cô gái đó rồi chạy trốn. Cô gái đó tỉnh dậy lại tưởng là cháu làm, bởi vậy mới tạo ra vụ lùm xùm khi ấy. Nhưng cháu là người nổi tiếng, ảnh hưởng của việc này với cháu là rất lớn, về sau cháu cũng rời khỏi giới giải trí, giờ đã chuyển sang làm hậu kỳ rồi.”

Đây là lần đầu tiên Hứa Minh Ưu nghe Trình Tư kể đầy đủ việc này. Giọng điệu của anh rất bình tĩnh, tựa như đang kể chuyện của người khác vậy, nhưng trong lòng cậu lại có cảm xúc không thể nói rõ, có chút đau lòng, lại có chút cảm động.

Cậu biết vì sao anh lại làm thế.

Bởi muốn xin lỗi cha mẹ cậu, bởi muốn giải thích rõ ràng vụ tai tiếng ngày trước.

Anh sợ cha mẹ cậu vì sự việc đó mà không thích anh, anh muốn họ tin tưởng mình.

Nói tới nói lui, đều là vì cậu cả.

Bàn tay đang nắm tay Trình Tư của Hứa Minh Ưu siết chặt hơn.

Trình Tư cũng nhận thấy, quay đầu nhìn cậu một cái, khóe miệng khẽ cong lên, cười nhẹ.

~*~

Sau khi Trình Tư kể xong, mẹ Hứa lại cất tiếng: “VẬY hai đứa... về sau...”

Bà muốn hỏi hai đứa về sau có phải sẽ sống bên nhau như vợ chồng không, chẳng qua không thể nào nói hết câu.

Từ lúc con trai thành thật nói với họ giới tính của mình cũng đã qua vài năm, bọn họ đã đánh đã mắng, đã khóc đã quát, thế nhưng Hứa Minh Ưu trước giờ vẫn ngoan ngoãn nghe lời, không hiểu sao về chuyện này lại cố chấp đến bất thường. Nó kiên quyết thà cả đời không tìm thấy người mình muốn ở bên còn hơn kết hôn với phụ nữ. Cũng chẳng biết nó lấy dũng khí từ đâu ra nữa.

Đến hôm nay, bà và cha nó, ngoại trừ không nữ, dường như cũng chẳng còn gì để nói nữa cả.

~*~

Trình Tư tưởng mẹ Hứa Minh Ưu vẫn không yên tâm về mình, cúi đầu rút từ trong túi ra một thứ gì đó để lên bàn, trông như một tập giấy tờ.

Trình Tư trịnh trọng nói: “Bác gái, bác cứ yên tâm, toàn bộ giấy tờ nhà đất của cháu đều có thêm tên của Hứa Minh Ưu rồi. Cháu cũng định mua một căn hộ ở thành phố Y, còn phải phiền hai bác thay chúng cháu chăm nom chỗ đó. Hai bác muốn ở thì ở, không muốn thì có thể cho thuê...”

Cha cậu lạnh lùng ngắt lời anh: “Cậu tưởng chúng tôi đang bán con trai đấy à?”

Trình Tư không biết phải làm sao, chỉ có thể lắp bắp: “Cháu, cháu không có ý này, cháu chỉ nghĩ...”

Hứa Minh Ưu bật cười.

Trình Tư là đang nịnh nọt cha cậu, người này đã nghĩ chu đáo mọi đường rồi...

Khiến cha mẹ cậu yên tâm, khiến cậu cũng yên lòng.

Cha Hứa xoa tay: “Được rồi, cứ thế đi. Mẹ nó làm hai con cá, lát nữa tôi nấu.”

Mẹ Hứa cười cười đứng dậy đi vào bếp, cha Hứa cũng chẳng để ý đến bọn họ nữa, đi vào phòng khách xem tivi.

Trình Tư lo lắng nhìn Hứa Minh Ưu, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao đây?”

Hứa Minh Ưu lắc đầu: “Cha em rất thích anh đấy. Ngay cả em cũng rất hiếm khi được thưởng thức món cá do ông nấu, anh có lộc ăn thật.”

Cõi lòng thấp tha thấp thỏm của Trình Tư cuối cùng cũng có thể bình tĩnh lại.

~*~

Hôm đó Trình Tư ở nhà Hứa Minh Ưu đến tận sau bữa tối mới rời đi. Hứa Minh Ưu tiễn anh đến khách sạn. Hai người men theo đường lớn chậm rãi bước từng bước, ánh đèn vàng hắt bóng họ thật dài.

Trình Tư: “Đợi lúc chúng ta về mở một tiệm ảnh. Anh sẽ kéo hết đám người trong giới giải trí đến làm người mẫu cho em, muốn chụp thể nào thì chụp thể ấy, được không?”

Hứa Minh Ưu không cười nổi: “Anh muốn làm người phát ngôn cho tiệm luôn không?”

Trình Tư: “Anh không đủ tư cách à?”

Hứa Minh Ưu: “Bây giờ hình mẫu như anh không thịnh hành nữa rồi, em sợ ảnh hưởng đến kinh doanh.”

Trình Tư không phục: “Không thể nào, thể bây giờ thịnh hành hình mẫu nào?”

Hứa Minh Ưu nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Có lẽ là kiểu như Lâm Sênh.”

Trình Tư: “Vậy em thấy, anh hay cậu ta hấp dẫn hơn?”

Hứa Minh Ưu chịu thua: “Trình Tư, anh rảnh thật đấy.”

Trình Tư vẫn vô cùng nghiêm túc: “Việc này rất quan trọng.”

Hứa Minh Ưu bật cười: “Anh, đương nhiên là anh rồi. Chẳng còn cách nào khác, không thể không tặng anh thêm điểm quen biết được.”

Trình Tư: “Đương nhiên phải thêm điểm rồi, anh nhớ lúc trước em toàn trốn anh còn gì, về sau phải từ từ bồi thường cho anh đấy.”

Hứa Minh Ưu khóc không được mà cười cũng không xong: “Sao anh nhớ rõ thế?”

Trình Tư: “Trí nhớ của anh trước giờ vẫn rất tốt.”

Giống như để chứng minh lời mình nói không phải giả, Trình Tư bắt đầu kể từ lúc anh và Hứa Minh Ưu quen nhau đến giờ, hết chuyện này đến chuyện nọ:

Ví như hộp sữa chua Hứa Minh Ưu tặng sinh nhật anh là vị táo đỏ, anh uống xong thấy cũng ngon, về sau lại mua rất nhiều về uống.

Tựa như lần hai người nhấn tin đoán xem bài hát nào của Lâm Sênh sẽ đoạt giải, Hứa Minh Ưu đoán là “Người trong mộng”, trật lất.

Hay như lúc Hứa Minh Ưu đánh đàn, tim cậu đập nhanh đến độ khiến anh cũng căng thẳng theo.
Còn có điệu nhạc lần đó biểu diễn cho Hứa Minh Ưu nghe, thật ra chính là nhờ cậu mới có linh cảm.

...

Rất nhiều, rất nhiều.

Những chuyện bé tí chẳng có gì quan trọng nghe qua lời Trình Tư lại rõ ràng như thể mới xảy ra hôm qua.
Hứa Minh Ưu yên lặng lắng nghe, không thể lên tiếng.

Trình Tư: “À, anh nhớ ra rồi, em còn ghen với Lâm Sênh nữa, đúng không? Cái hôm tổ chức buổi biểu diễn cá nhân ấy!”

Một khi đã sáng tỏ tình cảm của mình, những chi tiết trong mối quan hệ khi trước đột nhiên trở nên rõ ràng hơn nhiều.

Trình Tư đùa: “Thế nào, bây giờ còn ghen không?”

Hứa Minh Ưu lắc đầu: “Cảm ơn còn không kịp ấy chứ.”

Trình Tư: “Hả?”

Hứa Minh Ưu dừng bước.

Trình Tư ngẩn ra: “Sao thế?”

Hứa Minh Ưu ngẩng đầu nhìn anh, giống như đang cười nhưng trong đáy mắt lại có thứ gì rục rịch.

Trình Tư đưa tay quét qua khóe mắt cậu...

Không có nước mắt.

Anh không khỏi cười: “Anh còn tưởng...”

Hứa Minh Ưu nắm lấy tay Trình Tư.

Ngón tay Trình Tư thon dài, khớp xương rất rõ ràng, chạm lên mặt khiến người khác cảm thấy ấm áp, mạnh mẽ.

Đôi bàn tay này đánh đàn cho cậu, lau nước mắt cho cậu, còn vì cậu chỉ ra một con đường, đem đến cho cậu năng lượng.

Từ nay về sau, nó sẽ nắm lấy tay cậu, đi đến cuối đời người.

Hứa Minh Ưu: “Em đã nói với anh chuyện này chưa?”

Trình Tư: “Chuyện gì?”

Hứa Minh Ưu nghiêng đầu khẽ hôn lên lòng bàn tay anh: “Trình Tư, em yêu anh.”

29. Chương 29

Lần đầu tiên Lâm Sênh gặp Tống Diệm là vào năm cậu hai mươi tuổi.

Lúc đó, cậu vẫn chỉ là một sinh viên bình thường ở thành phố S: Cả ngày trốn trong ký túc xá lấy đêm làm ngày chơi điện tử; quơ vội mấy quyển tập chạy đến lớp điểm danh; nghe ngóng về mấy cô nàng xinh đẹp phòng bên cạnh, hẹn ra ngoài ăn bữa cơm...

Nếu không có gì bất ngờ, đợi khi tốt nghiệp đại học rồi, có lẽ cậu sẽ tìm một công việc phù hợp với chuyên ngành, hay cũng có thể tìm cha cậu xin đầu tư mở một cửa hàng.

Tóm lại, cậu sẽ giống như những người bình thường khác trong thành phố này, sống cuộc đời bình lặng.

Chẳng qua, đời người có rất nhiều điều không ai lường trước được.

~*~

Trước tiết Thanh Minh hai ngày, cậu nhận được điện thoại từ nhà, bảo nhà có khách, nếu không có tiết thì về sớm.

Lâm Sênh thấy rất kinh ngạc, nhưng cũng ngoan ngoãn quay về.

Thế là, cậu gặp được Tống Diệm.

Nghiêm túc mà nói, cậu và Tống Diệm xem như anh em họ, kiểu họ hàng xa gần bảy mươi ba phát đại bác không tới.

Nhà Tống Diệm từ đời ông anh đã chuyển ra nước ngoài sống, qua vài năm, dần dần cũng chẳng còn liên hệ với người quen trong nước. Bây giờ ông đã già, lại nhớ da diết tất cả những gì thuộc về quê hương, thế là người nhà liền đưa ông trở về tìm lại thân thích, thăm hỏi tổ tiên.

Lâm Sênh về nhà liền nhìn thấy cảnh này:

Cha mẹ cậu cùng một cặp vợ chồng cậu không quen đang vây quanh một ông lão nước mắt rưng rưng nói gì đó, còn một người...

Anh ta mặc một bộ vest màu tối, đứng thẳng bên cạnh, giống như thước kẻ, toàn thân hoàn toàn không có một chút ôn hòa nào.

Một người nghiêm túc.

Lâm Sênh nghĩ thế.

~*~

Tối hôm đó, dưới thịnh tình của cha mẹ Lâm Sênh, ông lão rốt cuộc cũng nghỉ qua đêm tại nhà họ Lâm, Tống Diệm cũng ở lại để thuận tiện chăm sóc.

Có điều tất cả chuyện đó đều chẳng liên quan gì đến Lâm Sênh. Nói cho cùng đây là chuyện của người lớn, hậu bối như cậu chỉ cần tham gia vào bữa ăn, nói nói cười cười rồi trả lời mấy câu hỏi là được.

Đã rất lâu không về nhà, tâm trạng Lâm Sênh vô cùng tốt. Ngay cả lúc tắm cũng thoải mái múa may, vừa hát vừa ngâm nga: "... Cuộc đời đã quá cô đơn, anh không muốn tiếp tục như thế, hãy để anh yêu một lần cho đi, cho em tất cả của anh, để anh yêu một lần cho đủ..."

Giọng hát đột nhiên nín bặt.

Lâm Sênh tròn tròn mắt nhìn chăm chăm người trước mặt.

Con người mặc bộ âu phục thắt ca vát gọn gàng, ngay đến đứng trong phòng tắm mà cũng như đang tham gia hội nghị nào đó, chính là cái tên Tống Diệm lạnh như băng!

Sao anh ta lại xuất hiện ở đây?

Tống Diệm bình tĩnh đặt bàn chải đánh răng và khăn mặt đang cầm trên tay xuống: "Cô nói tôi để đồ vào phòng vệ sinh." Sau đó anh ta cũng chẳng thèm nhìn sang, quay lưng bỏ đi.

Đi đến cửa, anh ta quay lại liếc một cái: "Hát không tồi, múa may cũng được đấy."

Mặt Lâm Sênh lập tức đỏ bừng, cậu thề là thằng cha kia vừa mới cười!

Cậu thẹn muốn chết, che mặt rên rỉ: "Thật là..."

Quá mất mặt!

30. Chương 30

Nếu nói việc đau khổ nhất trên đời chính là đến ngày thứ Hai, vậy thì việc có thể so sánh với nó chỉ có thể là đang ngủ say thì bị gọi dậy, đặc biệt là khi người này còn hiếm khi có được giấc ngủ ngon.

Bởi vậy Lâm Sênh nửa đêm canh ba nhận được điện thoại, khẩu khí quả thật không thể nào tốt được: “Gì?”

Trình Tư: “Qua đây đón Tống Diệm, hai bọn tôi đều say rồi. Ở chỗ cũ.”

Nói xong liền ngắt cuộc gọi, Lâm Sênh lập tức tỉnh táo.

Cậu ngẩn ra mấy giây nhìn điện thoại, đầu đầu vò vò tóc. Vừa rồi còn mơ thấy lần đầu tiên gặp anh ta nữa chứ...

Chớp mắt một cái, vậy mà đã tám năm.

~*~

Lâm Sênh rất nhanh đã đến nơi.

Tống Diệm và Trình Tư hai người ngồi ở đại sảnh khách sạn, Trình Tư đang hút thuốc, Tống Diệm nhắm mắt dựa vào sofa, không biết có phải đang ngủ không.

Lâm Sênh đi lại gần, bộ dáng rất bất mãn: “Anh có thể gọi taxi hay đưa luôn anh ta về mà.”

Trình Tư: “Gọi taxi không yên tâm, tôi cũng không đưa được, chính tôi còn đang đợi Hứa Minh Ưu đến đón đây này. Huống gì...”

Trình Tư như cười như không nhìn Lâm Sênh một cái: “Cậu chẳng phải cũng đến luôn đây thôi.”

Lâm Sênh giả vờ không nghe thấy lời trêu chọc của Trình Tư, đi đến trước mặt Tống Diệm, đẩy đẩy người anh ta: “Dậy, dậy, anh không sao chứ?”

Chỉ thấy Tống Diệm khẽ nhú mày, chậm rãi mở mắt ra, nhìn người trước mặt, ánh mắt dường như có chút mờ mịt.

Lâm Sênh đột nhiên thấy muộn thế này chạy đến đón anh ta, có lẽ cũng không tệ lắm.

~*~

Bị hành hạ cả đường, rốt cuộc Lâm Sênh cũng đưa được Tống Diệm về nhà an toàn.

Tống Diệm lúc ở trên xe bị gió lạnh tạt một lúc cũng đã tỉnh táo được phần nào, chẳng qua đi đứng vẫn lảo đảo.

Lâm Sênh vừa lồi vừa kéo vút anh vào trong phòng tắm, còn mình thì chạy ra bếp nấu nồi cháo. Trên đường về, Tống Diệm nôn được bao nhiêu là nôn hết, lát nữa phải cho anh ăn chút gì đó rồi mới ngủ được.

Đợi đến khi Lâm Sênh nấu cháo xong quay vào, Tống Diệm cũng đã tắm rửa xong xuôi. Anh mặc một cái quần đùi rộng thùng thình, ngồi trên sofa, thân trên hoàn toàn chẳng có gì che chắn, đến cả đầu tóc cũng chẳng lau, để mặc nước nhỏ tí tách.

Nhận ra Lâm Sênh đứng sau, Tống Diệm cũng chẳng thèm quay đầu lại: “Lau đầu cho tôi đi.”

Nói rồi anh liền lười biếng dựa người vào lưng ghế sofa, chậm rãi nhắm mắt lại.

Lâm Sênh nghiêng răng ken két nhưng cuối cùng vẫn cảm khẩn đến.

Nhất thời hai người đều không lên tiếng. Trong phòng chỉ nghe thấy tiếng ma sát của tóc và khăn tắm, trong màn đêm tĩnh lặng càng trầm lắng, yên bình.

Vào lúc Lâm Sênh còn đang do dự không biết có nên nhắc nhở Tống Diệm mặc áo vào không thì từ phía anh truyền lại tiếng hô hấp đều đặn, hình như anh đã ngủ mất rồi.

Lâm Sênh dừng tay, cúi đầu xuống, chăm chú nhìn khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt: Anh ta đúng là không hề thay đổi, mặc dù đang ngủ nhưng cũng chẳng thấy chút dịu dàng nào cả.

Đường như chỉ có những lúc như thế này, cậu mới đủ can đảm nhìn anh không kiêng nể gì như vậy. Lâm Sênh cười khổ: Sớm muộn gì cậu cũng bị người này làm cho phát điên lên thôi.

Cậu thở dài một tiếng, cầm lấy áo khoác Tống Diệm cởi ra, chuẩn bị treo lên giúp anh, lại thấy có vật gì cộm cộm trong túi áo. Lấy ra xem, không ngờ lại là một lọ sơn móng tay màu đỏ. Nhìn chiếc lọ xước xát không ít, có lẽ đã dùng rồi.

Mặt mũi Lâm Sênh lập tức khó chịu: “Hừ, thảo nào uống đến tận một giờ hơn, ra là có các em gái hầu hạ.”

Cậu tùy tiện vứt cái lọ sang một bên, nghĩ đến việc mình bỏ cả giấc ngủ đi rõ xa đưa anh ta về, lại nhìn kẻ nào đó ngủ say như chết trên ghế sofa, cơn giận bỗng từ đâu ùn ùn kéo tới.

Đã thích lọ sơn móng tay này như thế thì sao có thể lãng phí được!

31. Chương 31

Lâm Sênh diễn tập xong thì nhìn thấy Tống Diệm đang đứng ngay cạnh cửa. Anh ta rút tay trong túi, đang dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn cậu.

Trợ lý Tiểu Triệu vội vã bước lên trước: “Lão đại, anh đến rồi.”

Tống Diệm không nói một lời.

Lâm Sênh cũng không để ý đến anh ta, cầm khăn lên lau mồ hôi.

Tiểu Triệu thấy tình hình có vẻ không ổn, hai người này tuy bình thường cãi nhau không ngớt, nhưng sao lần này mức độ căng thẳng lại càng cao hơn thế này.

Cậu vội lên tiếng: “Anh Sênh, anh nói chuyện với lão đại đã nhé, em đến đằng kia giúp anh kiểm tra trang phục biểu diễn, mấy đồ anh cần em để ở trên bàn rồi đấy”, nói xong liền chuồn thẳng.

~*~

Cả một phòng tập rộng lớn chỉ còn lại hai người Lâm Sênh và Tống Diệm.

Lâm Sênh uống một hớp nước, nhìn “tượng đá” trước cửa, làm bộ như vô tình hỏi: “Sao, lạnh tay à?”

Vừa nghe câu này, sắc mặt Tống Diệm lại càng khó coi hơn. Anh đóng sầm cửa lại, đi tới trước mặt Lâm Sênh: “Cậu đã bao nhiêu tuổi rồi, sao mà ấu trĩ thế?”

Tay Tống Diệm đang nắm ở cánh tay Lâm Sênh, có thể nhìn thấy rõ ràng trên móng tay anh quét đầy sơn đỏ.

Lâm Sênh không nhịn được, cười to: “Anh còn chưa tẩy đi, thích cái lọ sơn này đến thế kia à?”

Tống Diệm cười lạnh: “Tẩy cái gì mà tẩy, lúc tôi dậy thì đã muộn, lại còn hẹn người ta bàn công việc. Cái thứ chết tiệt này cậu cũng không cậu ra được, cậu vui rồi chứ?”

Ngoài dự kiến, Lâm Sênh cũng không cãi lại, chỉ chăm chăm nhìn Tống Diệm một lúc, biểu cảm trên mặt rất phức tạp, không rõ là bồn chồn hay đau lòng.

Đau lòng? Tống Diệm ngáy ra.

Đợi đến khi anh nhìn kỹ lại lần nữa thì Lâm Sênh đã rời ánh mắt sang chỗ khác. Cậu đi đến bên cạnh bàn cầm một chiếc lọ nhỏ lên, nói: “Ngồi xuống đi, tôi tẩy cho anh.”

Tống Diệm nghe lời ngồi xuống.

Lâm Sênh rút mấy tờ giấy, đổ nước từ trong lọ lên rồi dùng sức lau móng tay, chỉ chốc lát trên móng đã chẳng còn màu gì nữa.

Lâm Sênh lại tiếp tục lau những ngón khác.

Trong không khí bắt đầu lan tỏa mùi hương của nước tẩy móng.

Lâm Sênh rất chuyên tâm, động tác vô cùng nhẹ nhàng. Tống Diệm nhớ lại buổi tối hôm qua, cậu ta cũng lau tóc cho mình với thái độ như thế này.

Nghĩ kỹ lại, từ lúc anh làm người đại diện cho cậu đến giờ, giữa bọn họ hình như rất hiếm có lúc nào im lặng và hòa bình như thế này.

Rõ ràng lần đầu gặp mặt, cậu ta cũng chỉ là một sinh viên đại học bình thường: trẻ trung, rạng rỡ, thừa tình lực. Về sau lúc biết tin cậu ta tiến vào giới giải trí quả thật anh không khỏi bất ngờ. Mà chớp mắt một cái, cậu ta đã vượt đường xa ngàn dặm chạy ra nước ngoài tìm anh, mặt mày nghiêm túc nói: “Tôi muốn nổi tiếng. Tống Diệm, anh giúp tôi đi.”

Tại sao cậu ta lại muốn nổi tiếng?

Anh chưa từng hỏi.

Rốt cuộc tại sao anh lại đồng ý với cậu ta?

Bản thân anh cũng không biết.

Mà bây giờ, tại sao họ lại thường xuyên cãi nhau?

Tống Diệm hơi nhúc nhích đầu.

Anh đột nhiên nhớ tới lúc trước Trình Tư từng nói đùa: “Lâm Sênh là cây, Tống Diệm[1] cậu là lửa, khó trách hai người cãi nhau suốt, cậu đốt cậu ta mà, đúng là khắc nhau quá.”

[1. Diệm trong Tống Diệm có nghĩa là ngọn lửa.]

Tống Diệm cảm thấy Trình Tư nói trật lất, phải là Lâm Sênh khắc anh mới đúng.

Nếu không người quản lý mặt lạnh có thể giải quyết tất tần tật mọi việc như anh đây, sao lại chịu bó tay trước cậu ta chứ?

“Sơn móng tay...”

Tống Diệm từ tốn mở miệng, tay Lâm Sênh khựng lại.

“...Sơn móng tay là của con gái ông Vương chủ nhà hàng, tôi mua kẹo đường tặng cô bé, cô bé liền cho tôi lọ sơn móng tay đang cầm. Tôi sao có thể vứt ngay trước mặt đứa nhỏ được, đành phải cho vào túi áo thôi.”

Lâm Sênh bật cười: “Anh nói với tôi làm gì, cũng chẳng quan hệ gì tới tôi cả... Tẩy xong rồi.”

Tống Diệm cúi đầu, quả nhiên móng tay đã sạch sẽ trở lại.

Anh ngẩng đầu, Lâm Sênh đã rời đi.

Tống Diệm nhìn theo bóng lưng Lâm Sênh, bảo: “Mười giờ tối mai có hoạt động ở Đại sảnh Lam Thiên, đừng quên đấy.” Nói rồi cũng chuẩn bị ra ngoài.

Lâm Sênh lại đột nhiên mở miệng gọi anh: “Đợi đã.”

Tống Diệm quay đầu lại, chỉ thấy Lâm Sênh đang chạy đến, ném thứ gì đó vào tay anh.

Lâm Sênh hình như hơi ngượng, lại vừa giống như đang giải thích: “Thừa một chuỗi, cho anh đấy. Anh thích cho đi hay làm gì thì làm.”

Tống Diệm cúi nhìn, là một vòng tay tràng hạt. Chiếc vòng này cùng những chiếc phát cho ê-kíp trong lúc giải quyết hậu quả vụ “nụ hôn trong xe hơi” không giống nhau, cũng chẳng tương đồng với hai chiếc Lâm Sênh mua tặng cho Trình Tư và Hứa Minh Ưu lúc đầu.

Đây là vòng tay bồ đề, màu đỏ.

Đỏ giống như ngọn lửa vậy.

Tổng Diệm ngẩng đầu nhìn Lâm Sênh.

Cậu dường như có vẻ thất thần, từ đầu đến cuối cứ nhìn hết chỗ này đến chỗ khác, mái tóc mềm mại cũng theo đó mà khẽ lay động.

Tổng Diệm đột nhiên thấy hơi ngứa ngáy.

Anh đeo tràng hạt vào tay, sau đó cúi đầu hôn lên nó, nói: “Cảm ơn, tôi rất thích.”

Lâm Sênh đỏ bừng mặt, cao giọng nói: “Anh làm gì thế, nước bọt dính lên đó rồi, có thấy bẩn không?”

Cậu kích động, động tác cũng rất mạnh, ngay cả đầu tóc cũng giống như đang nhảy múa vậy.

Khóe miệng Tổng Diệm khẽ cong lên, trực tiếp cúi người hôn lên mái tóc khiến mình ngứa ngáy.

Lâm Sênh cứng đờ người, đến mấy câu mắng mỏ cũng không nhớ nổi, chỉ là đỏ mặt sờ sờ tóc.

Tổng Diệm lại giống như bị nghiện, tiếp tục hôn lên bàn tay đang đặt trên đầu cậu.

Lâm Sênh tựa như bị điện giật, rụt người lại, nhìn người đối diện với ánh mắt không thể tin được: “Tổng Diệm... anh... anh...”

Tổng Diệm không thể không nghĩ: Kỳ lạ, sao trước giờ mình không để ý Lâm Sênh hóa ra....

Đáng yêu đến thế.

Làm ngôi sao nổi tiếng đã lâu, lại vẫn giống như trước kia, quả thật khiến người khác ghen tỵ quá đi.

Ôm tâm trạng khó có thể diễn giải bằng lời, Tổng Diệm lại lần nữa cúi đầu, hôn lên miệng Lâm Sênh.

Lần này thì đại minh tinh quả thật choáng váng rồi.

Cậu vội vàng lùi ra sau mấy bước, đưa tay che miệng mình lại.

Tổng Diệm nhìn thấy khuôn mặt đỏ rực của cậu, không nhin được mà bật cười.

Tâm trạng anh đột nhiên trở nên vô cùng tốt.

Anh nhớ đến tám năm trước vô tình nhìn thấy cậu vừa tắm rửa vừa say sưa hát, lúc đó anh tuyệt đối không thể tin được có ngày tên nhóc đó lại trở thành một đại minh tinh hấp dẫn ánh mắt hàng vạn người.

Cũng may...

Vẫn chưa phải quá muộn.

Cuối cùng anh vẫn tới kịp lúc, kịp đến bên cậu, tận mắt nhìn thấy cậu thoát kén.

Đây là một việc khiến người ta vui vẻ, vui tới độ, anh đã không nhớ rời đi nữa rồi...

Đại minh tinh Lâm Sênh, đó là Lâm Sênh của anh.

Nghe cũng được quá chứ, phải không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-minh-tinh-va-tho-san-anh>